

คำชี้ขาดความเห็นแย้ง
ของอัยการสูงสุด
พ.ศ.๒๕๕๑

ข้อบกพร่องของระบบฟุ้งชนรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสียหายขับอยู่ ฟังได้ว่ามีเจตนาฆ่า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒/๒๕๕๑

ป.อาญา พยายามฆ่าผู้อื่น (ม.๒๔๘, ๘๐)

พยานหลักฐานน่าเชื่อถือตามคำให้การของผู้เสียหายว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ขับรถยนต์กระบะคันของกลางชนรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสียหายขี่ โดยผู้ต้องหาซึ่งมีสาเหตุการเกิดเหตุกับผู้เสียหายมาก่อน มีเจตนาขับชนเนื่องจากถนนที่เกิดเหตุโล่ง ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน ผู้เสียหายขี่รถจักรยานยนต์ห่างจากขอบถนนประมาณ ๑ เมตร ไม่ได้กีดขวางทางเดินรถของผู้ต้องหา การชนด้วยรถยนต์กระบะดังกล่าว ผู้ต้องหาย่อมเห็นผลได้ว่าผู้เสียหายอาจถึงแก่ความตายได้ การกระทำของผู้ต้องหารับฟังได้ว่ามีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหายไม่ถึงแก่ความตาย จึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุขณะที่ผู้เสียหายขี่รถจักรยานยนต์เพื่อกลับบ้านไปตามถนนสายทุ่งใหญ่-หนองดี (หลักช้าง) ถึงบริเวณที่เกิดเหตุ มองกระจกส่องหลังของรถจักรยานยนต์ที่ตนขับเห็นรถยนต์กระบะสีขาวติดสติ๊กเกอร์ที่หน้ารถว่า มังกรการไฟฟ้า ขับไล่ตามหลังมาห่างประมาณ ๒ เมตร จึงหันเอียงหน้าไปดูเห็นผู้ต้องหาซึ่งเป็นพี่ของภรรยา ผู้เสียหายเป็นผู้ขับ มีนาย ส. ซึ่งเป็นนำของผู้ต้องหานั่งมาด้วย ทันใดนั้นรถยนต์กระบะคันดังกล่าวพุ่งเข้าชนท้ายรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสียหายขี่ เป็นเหตุให้ผู้เสียหายตกจากรถ ผู้เสียหายกลิ้งตัวลงข้างทางเพื่อไม่ให้ถูกรถยนต์คันดังกล่าวทับซ้ำ ส่วนรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายเสียหลักแฉลบข้ามถนนไปฝั่งตรงข้ามชนเข้ากับหลักกิโลเมตรข้างทางกระเด็นไปไกล ๔๗ เมตร หลังเกิดเหตุ นาย ป. ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านเข้าช่วยผู้เสียหายโดยนำตัวส่งโรงพยาบาล ปรากฏว่าผู้เสียหายมีแผลถลอกที่ฝ่ามือซ้ายขวามือเปิด แผลถลอกที่ข้อศอกทั้งสองข้างและหลังมือขวา แผลถลอกที่ตาตุ่มซ้ายขวามือเปิด แผลถลอกที่สะโพกขวา แพทย์ลงความเห็นว่าบาดเจ็บสาหัสใช้เวลาไม่เกิน ๕ วัน ในวันเดียวกันนั้นผู้เสียหายได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา หลังจากนั้นในวันเดียวกัน พนักงานสอบสวนพาผู้เสียหายไปที่ร้านมังกรการไฟฟ้า

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

พบนาย ต. ผู้จัดการของร้านเพื่อขอตรวจกระเบาะคันที่ผู้ต้องหาจับชนรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหาย ได้ความว่า ที่ร้านมีการไฟฟ้ามีรถยนต์กระเบาะ ใช้ในกิจการของร้าน แต่ขณะนั้นรถยังไม่เข้ามาที่ร้าน โดยในวันนั้นนาย ต. ได้มอบรถคันดังกล่าวให้นาย ส. ลูกจ้างนำไปขนส่งสินค้าและเก็บเงินจากลูกค้า ส่วนผู้ต้องหาได้ร่วมทำการค้ากับนาย ต. แต่ในวันดังกล่าวไม่ได้เข้ามาที่ร้าน ต่อมานาย ต. นำรถยนต์คันดังกล่าวมอบให้พนักงานสอบสวนเป็นของกลาง วันรุ่งขึ้นผู้ต้องหาเข้ามาขอตัว พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาว่าพยายามฆ่าผู้อื่น ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ ขอให้การในรายละเอียดชั้นศาล พนักงานสอบสวนส่งรถยนต์ของกลางและรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายไปตรวจพิสูจน์ที่กองกำกับการวิทยาการเขต ๑๑ ผลการตรวจพิสูจน์รถยนต์พบว่ามียรอยขีดข่วนด้านล่างกันชนหน้า พบชิ้นส่วนพลาสติกสีดำติดอยู่ด้านในใกล้บริเวณที่มีรอยขีดข่วน พบรอยครูดที่บริเวณกันชนหน้าข้างขวา รอยขีดข่วนและหลุดออกบางส่วนของพลาสติกใต้กันชนหน้าข้างขวา บริเวณด้านล่างไฟเลี้ยวหน้า ส่วนผลการตรวจพิสูจน์รถจักรยานยนต์ ได้ตรวจสภาพรถและร่องรอยที่ปรากฏไม่สามารถตรวจพิสูจน์ยืนยันได้ว่ารถยนต์และรถจักรยานยนต์ได้เกิดเกี่ยวชนกันหรือไม่ เนื่องจากตรวจไม่พบร่องรอยที่จะใช้เปรียบเทียบกันได้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานน่าจะเชื่อตามคำให้การของผู้เสียหายว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้ขับรถยนต์กระเบาะคันของกลางชนรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสียหายขี่ โดยผู้ต้องหาซึ่งมีสาเหตุการเกิดเหตุกับผู้เสียหายมาก่อน มีเจตนาขับชนเนื่องจากถนนที่เกิดเหตุโล่งขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน ผู้เสียหายขี่รถจักรยานยนต์ห่างจากขอบถนนประมาณ ๑ เมตร ไม่ได้กีดขวางทางเดินรถของผู้ต้องหา การชนด้วยรถยนต์กระเบาะดังกล่าว ผู้ต้องหาย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าผู้เสียหายอาจถึงแก่ความตายได้ การกระทำของผู้ต้องหารับฟังได้ว่ามีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหายไม่ถึงแก่ความตาย จึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘, ๘๐

ส่งมอบงานแล้วลักลอบถอดอุปกรณ์ตัวดักกลิ้งไปใช้อาคารอื่น เป็นร่วมกันลักทรัพย์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓/๒๕๕๑

ป.อาญา ร่วมกันลักทรัพย์ (ม.๓๓๕, ๘๓)

ผู้ต้องหาเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างอาคารให้ผู้เสียหาย ส่งมอบงานงวดที่มีอุปกรณ์ตัวดักกลิ้งให้ผู้เสียหายและผู้เสียหายได้ชำระเงินค่าางงานดังกล่าวแล้ว อุปกรณ์ตัวดักกลิ้งดังกล่าว ย่อมตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย เมื่อผู้ต้องหาถอดอุปกรณ์ตัวดักกลิ้งไป แม้จะอ้างว่าเพื่อไปใส่ในอาคารอื่นที่อยู่ใกล้กัน ก็เป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ ผู้เสียหายที่ ๑ และผู้เสียหายที่ ๒ กับพวก ได้ทำสัญญาว่าจ้างให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ทำการก่อสร้างอาคารสูง ๖ ชั้น จำนวน ๓ หลัง อาคารที่เกิดเหตุเป็นอาคาร ๑ มีผู้เสียหายทั้งสองเป็นคู่สัญญาผู้ว่าจ้างแบ่งระยะเวลาก่อสร้างและชำระเงินงวดงานก่อสร้างเป็น ๒๕ งวด โดยผู้เสียหายทั้งสองได้ว่าจ้างบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ และผู้ต้องหาที่ ๖ เป็นที่ปรึกษาบริหารการก่อสร้าง มีหน้าที่ตรวจสอบงานก่อสร้างที่สำเร็จแต่ละงวดเพื่อผู้เสียหายทั้งสองจะได้ชำระเงินค่าจ้างงานงวดนั้น ให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาที่ ๑ - ที่ ๔ ส่งมอบงานงวดที่ ๑๓ ตามสัญญา ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๕ และที่ ๖ ตรวจสอบงานก่อสร้างแล้วถูกต้องตามสัญญา ผู้เสียหายทั้งสองจึงชำระเงินค่าจ้างงานงวดดังกล่าวให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ - ที่ ๔ ต่อมาวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๙ ผู้กล่าวหา ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้เสียหายทั้งสองให้ตรวจสอบความเรียบร้อยของงานก่อสร้างพบว่าตัวดักกลิ้งซึ่งเป็นอุปกรณ์ส่วนหนึ่งของชุดฟลอร์เดรน (FLOOR DRAIN) อันเป็นอุปกรณ์รองกลิ้ง และกรองเศษวัสดุที่ระบายน้ำภายในห้องน้ำที่ติดตั้งอยู่บริเวณพื้นห้องน้ำและระเบียงหลังห้อง จำนวน ๑๖๓ ตัว ราคา ๔๖,๓๖๐ บาท ซึ่งอยู่ในส่วนงานระบบท่อสุขาภิบาลตามงวดงานที่ ๑๓ ได้สูญหายไป ต่อมาวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๙

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ผู้กล่าวหาได้สอบถามเรื่องดังกล่าวกับผู้ต้องหาที่ ๒ - ที่ ๔ และที่ ๖ ในที่ประชุม ผู้ต้องหาทั้งสี่ยอมรับว่าได้ร่วมกันถอด ตัวตักกลืนของอาคารดังกล่าวไปติดตั้งอีกอาคารหนึ่งที่กำลังก่อสร้างอยู่ติดกัน เพื่อจะได้ส่งมอบงานก่อสร้างอาคารข้างเคียงได้และเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย จึงได้มีการทำหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๙ ให้ผู้ต้องหาที่ ๒ - ที่ ๔ ลงชื่อรับทราบ ไม่ให้มีการถอดตัวตักกลืนสลับไปใส่ยังอาคารอื่นที่กำลังก่อสร้าง เนื่องจากตัวตักกลืนดังกล่าว ได้มีการส่งมอบงานและชำระเงินเรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้นผู้ต้องหาทั้งสี่ไม่ได้นำตัวตักกลืนที่หายไปมาคืนให้ผู้กล่าวหาจึงแจ้งเหตุให้ผู้เสียหายทั้งสองทราบ ต่อมาวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้กล่าวหาได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ - ที่ ๖ ร่วมกันลักทรัพย์ ในเวลากลางคืน ตามที่ได้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายทั้งสอง ผู้ต้องหาทั้งหกให้การปฏิเสธ และผู้ต้องหาที่ ๒ - ที่ ๔ ร้องขอความเป็นธรรมต่ออัยการจังหวัดสมุทรปราการว่าตัวตักกลืนไม่ได้อยู่ในงานงวดที่ ๑๓ แต่อยู่ในงานงวดที่ ๒๓ และตัวตักกลืนสามารถซื้อได้ตามท้องตลาดทั่วไป ในราคาตัวละ ๔๐ บาท

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๔ เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้กล่าวหาและนาย ว. ซึ่งเป็นผู้ตรวจสอบอาคารที่เกิดเหตุเพื่อทำการก่อสร้างให้แล้วเสร็จต่อจากบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ทำงานไป ให้การยืนยันว่าอุปกรณ์ตัวตักกลืน จำนวน ๑๖๗ ตัว ทรัพย์พิพาทในคดีนี้ อยู่ในงวดงานที่บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ส่งมอบงานให้ผู้เสียหายทั้งสอง และผู้เสียหายทั้งสองได้ชำระเงินแล้ว อุปกรณ์ตัวตักกลืนดังกล่าวย่อมตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย เมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ยอมรับว่าเป็นผู้ถอดอุปกรณ์ตัวตักกลืนไปแม้จะอ้างว่าเพื่อไปใส่ในอาคารอื่นที่อยู่ใกล้เคียงกัน ก็เป็นการกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมกันลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕, ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ ขอศาลสั่งให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ที่ยังไม่ได้คืน จำนวน ๔๖,๗๖๐ บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสองด้วย

หมายเหตุ

ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการไม่ได้แย้งในกรณีสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๖

ขึ้นป้ายคลินิกเท็จ เป็นฉ้อโกงประชาชน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๘/๒๕๕๑

พ.ร.บ. สถานพยาบาลฯ (ม.๓๔, ๓๓, ๖๓, ๖๓)

ป.อาญา ร่วมกันฉ้อโกงประชาชน (ม.๓๔๑, ๓๔๓, ๘๓)

ขึ้นป้ายคลินิกแสดงข้อความว่าแพทย์ทันตกรรม รับจัดฟัน รักษาโรคฟัน ทั้ง ๆ ที่ไม่มีทันตแพทย์ประจำคลินิก ไม่มีทันตแพทย์ที่ได้รับหนังสือแสดงว่ามีความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพสาขาจัดฟัน กลับใช้บุคคลมิใช่ทันตแพทย์ขึ้นทะเบียนรับอนุญาตเป็นผู้รักษาและรับจัดฟันให้แก่บุคคลทั่วไป เป็นการหลอกลวงประชาชน และได้รับเงินค่ารักษาไปเป็นความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า คลินิกที่เกิดเหตุขึ้นป้ายแสดงข้อความว่าแพทย์ทันตกรรม รับจัดฟัน รักษาโรคฟัน ทั้ง ๆ ที่ไม่มีทันตแพทย์ประจำคลินิก ไม่มีทันตแพทย์ที่ได้รับหนังสือแสดงว่ามีความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพทันตกรรมสาขาจัดฟัน คลินิกดังกล่าวมีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาลมีผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาลและมีผู้ต้องหาที่ ๑ แอบอ้างเป็นทันตแพทย์รับรักษาโรคฟัน (จัดฟัน) มีประชาชนหลงเชื่อเข้ารับการรักษาก่อให้เกิดให้ผู้เสียหายหลายคนหลงเชื่อเข้ามารับการจัดฟันจากผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งกระทำการอย่างผิดหลักวิชา เกิดความเสียหายแก่ฟันของผู้เสียหายเป็นเหตุให้ผู้เสียหายต้องเสียค่ารักษาให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวก กับปรากฏข้อเท็จจริงฟังได้ว่าสถานพยาบาลดังกล่าวได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินการเป็นสถานพยาบาลเวชกรรม รับรักษาโรคทั่วไป และไม่สามารถเปิดทำการรักษาโรคฟันซึ่งเป็นลักษณะการดำเนินการสถานพยาบาลที่ผิดไปจากที่ได้รับใบอนุญาตได้ แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ยินยอมให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เปิดทำการรับรักษาโรคฟันโดยผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมีใช้ทันตแพทย์ผู้ขึ้นทะเบียนและรับอนุญาตมาเป็นเวลาหลายปี นอกจากนั้นยังปรากฏข้อเท็จจริงต่อไปว่าในวันเกิดเหตุได้มีการจับกุม

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

นาย พ. หรือ หมอ จ. ซึ่งมีไข้แพทย์ได้ขณะทำการรักษาโรคทั่วไปอยู่ในสถานพยาบาลของผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ดังกล่าวด้วย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คลินิกที่เกิดเหตุขึ้นป้ายแสดงข้อความว่าแพทย์ทันตกรรม รับจัดฟัน รักษาโรคฟัน ทั้งที่ไม่มีทันตแพทย์ประจำคลินิก จึงเป็นการหลอกลวงประชาชน ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และตามพฤติการณ์ น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการและประกอบกิจการสถานพยาบาลที่เกิดเหตุได้รู้ถึงข้อความอันเป็นการหลอกลวงดังกล่าวแล้ว แต่กลับปล่อยให้มีการใช้สถานพยาบาลที่เกิดเหตุเปิดทำการรักษาโรคฟันโดยผู้ที่มีไข้ทันตแพทย์ขึ้นทะเบียน และรับอนุญาต และเป็นลักษณะการดำเนินสถานพยาบาลที่ผิดไปจากที่ได้รับใบอนุญาต ดังนั้น เมื่อผู้เสียหายทั้งหลายหลงเชื่อเข้าไปติดต่อกับคลินิกแล้วได้รับการจัดฟันจากผู้ต้องหาที่ ๑ อย่างผิดหลักวิชาชีพทันตกรรม และโดยการหลอกลวงดังกล่าว นั้นทำให้ผู้เสียหายทั้งหลายมอบเงินให้ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยเชื่อว่าเป็นค่ารักษา พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันฉ้อโกงประชาชน นอกจากนี้ยังรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลไม่ควบคุมดูแลและปล่อยให้บุคคลอื่นซึ่งมิใช่ผู้ประกอบการประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาล และผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ ยินยอมให้ผู้อื่นใช้สถานพยาบาลประกอบกิจการสถานพยาบาลผิดประเภทหรือลักษณะการให้บริการตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ซึ่งพนักงานอัยการยังมิได้มีความเห็นและคำสั่ง อัยการสูงสุดจึงมีคำสั่งดังนี้

๑. ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ กับชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓, ๔๓ ขอศาลสั่งให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันคืนหรือใช้เงินแก่ผู้เสียหายแต่ละรายที่ถูกฉ้อโกงไปด้วย

๒.ใช้อำนาจอัยการสูงสุดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานเป็นผู้ดำเนินการสถานพยาบาลไม่ควบคุมดูแลและปล่อยให้บุคคลอื่นซึ่งมิใช่ผู้ประกอบการประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๔, ๖๓

กับยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานยินยอมให้ผู้อื่นใช้สถานพยาบาล ประกอบกิจการสถานพยาบาลผิดประเภท หรือลักษณะการให้บริการตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๓, ๖๓/ ซึ่งมีอายุความ ๑ ปี เพราะคดีขาดอายุความแล้ว

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ข้อบกพร่องที่ไม่แสดงตัวและแจ้งเหตุทันที ไม่แจ้งชื่อและที่อยู่

แก่ผู้เสียหาย เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๔/๒๕๕๑

พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ (ม.๓๗๘, ๑๖๐ วรรคหนึ่ง)

ข้อบกพร่องในทางซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นแล้ว ไม่แสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงทันที ไม่แจ้งชื่อและที่อยู่ของตน แก่ผู้ได้รับความเสียหาย มีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกฯ มาตรา ๓๘

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถยนต์เก๋งส่วนตัวชนกับรถจักรยานยนต์ที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับขี่มาโดยมีผู้ตายซ้อนท้าย เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ ได้รับอันตรายสาหัส รถยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๑ เสียหายยับเยินไปไม่ได้ เหตุที่เกิดการชนกันมิใช่ความประมาทของผู้ต้องหาที่ ๑ หลังเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ อ้างว่าพาบุตรและภรรยาที่ได้รับบาดเจ็บไปโรงพยาบาลแล้วพากลับบ้านและผู้ต้องหาที่ ๑ ไปแจ้งเหตุที่สถานีตำรวจหลังเกิดเหตุ ๑๖ ชั่วโมง

คดีมีปัญหาคือการฟ้องสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดฐานหลบหนีไม่แจ้งเหตุให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงทันที หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ได้ความจากเจ้าสิบตำรวจ บ. ว่าเห็นรถยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๑ อยู่ในที่เกิดเหตุ และเห็นพลเมืองดีพาผู้ต้องหาที่ ๑ ไปทางตลาดหนองจอก ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่อ้างว่าภายหลังเกิดเหตุได้พาภรรยาและบุตรที่ได้รับบาดเจ็บไปโรงพยาบาลหนองจอกก็ตาม แต่คดีก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้แสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ทันที พร้อมกับแจ้งชื่อตัวชื่อสกุล ที่อยู่ และหมายเลขทะเบียนรถแก่ผู้ได้รับความเสียหายด้วย การกระทำของผู้ต้องหา

เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๔ จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานขับรถในทางซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินแล้วไม่แสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ใกล้เคียงทันที ไม่แจ้งชื่อและที่อยู่ของตนแก่ผู้ได้รับความเสียหาย ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๔, ๑๖๐ วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

เข้าไปดูแลสวนหย่อมที่มีผู้อื่นสร้างไว้ก่อนแล้ว ไม่ผิดบุกรุก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๖/๒๕๕๑

ป.อาญา ร่วมกันบุกรุก (ม.๓๖๒, ๓๖๕, ๔๓)

มีผู้อื่นบุกรุกเข้าไปสร้างสวนหย่อมและน้ำตกบนที่ดินของบริษัทผู้เสียหาย ซึ่งอยู่หน้าที่ดินของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ เข้าไปดูแลรักษาสวนหย่อมดังกล่าว พยานหลักฐานยังไม่พอพียงว่าผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวกร่วมกันบุกรุก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ที่ดินพิพาทเป็นของบริษัทผู้เสียหายเดิมเป็นที่ดินแปลงเดียว ต่อมาได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อยอีก ๘ แปลง แล้วก่อสร้างอาคารพาณิชย์ขายให้แก่บุคคลทั่วไป ที่ดินส่วนที่เหลือมีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าอยู่หน้าอาคารพาณิชย์ เดิมผู้ซื้ออาคารพาณิชย์บริเวณดังกล่าวเข้าใจว่าเป็นที่ว่างสำหรับให้ผู้ซื้ออาคารพาณิชย์ใช้สอยได้ เช่น จอดรถ กลับรถ ต่อมาเมื่อผู้เข้าไปก่อสร้างสวนหย่อมและน้ำตกบนที่ดินของบริษัทผู้เสียหายบริเวณหน้าอาคารพาณิชย์ของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๓ เป็นกรรมการ โดยไม่ทราบว่าผู้บุกรุกเป็นใคร ต่อมาบริษัทผู้เสียหายได้ไปสอบถามพนักงานบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับแจ้งว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เข้าไปดูแล รดน้ำสวนหย่อมจริงแต่ไม่ทราบว่าใครเป็นผู้สร้าง บริษัทผู้เสียหายจึงเข้าใจว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกเป็นผู้บุกรุกเข้าไปสร้างสวนหย่อมและน้ำตกเพราะตั้งอยู่หน้าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ จึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสามในข้อหา ร่วมกันบุกรุก

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันบุกรุกหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า สวนหย่อมและน้ำตกที่พิพาท ถูกสร้างบนที่ดิน ในโฉนดเลขที่ ๖๓/๓๔๓ เป็นของบริษัทผู้เสียหาย ที่ดินดังกล่าวมีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า อยู่หน้าอาคารพาณิชย์เลขที่ ๑๓๓/๖๓-๖๔ บนโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๔๔๓๔, ๑๔๔๔๓๕ มีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ข้อเท็จจริงรับฟังได้แต่เพียงว่ามีผู้บุกรุกสร้างสวนหย่อมและน้ำตกที่พิพาทในที่ดินของบริษัทผู้เสียหายก่อนบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล แต่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ใดเป็นผู้สร้าง ลำพังเพียงแต่ ได้ความว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ดูแลรักษาสวนหย่อมและน้ำตก และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นกรรมการของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ มีชื่อร่วมเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๔๔๓๔, ๑๔๔๔๓๕ พร้อมอาคารพาณิชย์ยังไม่ชัดเจนว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้บุกรุก เข้าไปปลูกสร้างดังกล่าว อีกทั้งบริษัทผู้เสียหายไม่ประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสาม อีกต่อไป คดีมีหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันบุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๒, ๓๖๕, ๘๓

ให้ข่าวโดยสุจริต ป้องกันส่วนได้เสียของตนและติชมด้วยความเป็นธรรม ไม่ผิดหมิ่นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓/๒๕๕๑

ป.อาญา หมิ่นประมาทด้วยการโฆษณาด้วยเอกสาร (ม.๓๒๖, ๓๒๘)

บุตรชายอายุ ๘ ขวบ ถูกครูทำโทษมีบาดแผล ผู้ต้องหาจึงร้องเรียนหนังสือพิมพ์ลงข่าว นำเชื่อว่าผู้ต้องหาให้ข่าวโดยสุจริต เพื่อความชอบธรรมป้องกันส่วนได้เสียตามคลองธรรมและเป็นการติชมด้วยความเป็นธรรม ไม่ผิดฐานหมิ่นประมาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บุตรของผู้ต้องหาอายุ ๘ ขวบ เรียนชั้น ป.๓ ใช้ดินน้ำมันปั้นเป็นก้อนกลมเล็ก ๆ ใส่หลอดพลาสติกเป่าขึ้นไปติดที่เพดานห้องเรียนและพัดลมเพดาน ผู้เสียหายซึ่งเป็นครูประจำชั้นได้ทำโทษบุตรผู้ต้องหาโดยใช้มือตีที่หลัง ๒ ที และใช้ไม้เสียบลูกโป่งตีอีก ๒ ที ระหว่างตีบุตรของผู้ต้องหาหลบ ทำให้ปลายไม้ตวัดไปถูกใบหน้าเป็นแผล ผู้ต้องหาได้ร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้เสียหายฐานทำร้ายร่างกายบุตรของผู้ต้องหา และผู้ต้องหาได้ไปร้องเรียนต่อหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้ลงข่าวตามคำร้องเรียนโดยพาดหัวข่าวว่า “ไว้อภัยครูโหด ลูก ๘ ขวบชนถูกตีจนฉุน” ผู้เสียหายเห็นเนื้อข่าวเกินความจริงจึงร้องทุกข์เป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณาด้วยเอกสาร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามรายงานการตรวจชันสูตรของแพทย์ บุตรของผู้ต้องหาบาดเจ็บตามร่างกายหลายแห่ง ซึ่งเมื่อคำนึงถึงว่าบุตรของผู้ต้องหาอายุเพียง ๘ ขวบ บาดแผลดังกล่าวถือว่ามากพอสมควร ข้อความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์มีสาระสำคัญตรงกันกับคำให้การของผู้ต้องหาในฐานะของผู้กล่าวหา และคำให้การของบุตรผู้ต้องหาในคดี

ที่ผู้เสียหายตกเป็นผู้ต้องหาว่าทำร้ายร่างกายบุตรผู้ต้องหา น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาให้ข่าวในเรื่องที่เกิดขึ้นโดยสุจริต เพื่อความชอบธรรม ป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม และเป็นการติชมด้วยความเป็นธรรม ผู้ต้องหาจึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๙ (๑) (๓) จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖, ๓๒๘ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔

ขายทรัพย์สินที่รับจํานำแล้วปิดกิจการหลบหนี เป็นยกยก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘/๒๕๕๑

ป.อาญา ยกยก (ม.๓๕๒)

การที่ผู้ต้องหาหนีการลงโทษที่รับจํานำจากผู้เสียหายไปขายให้กับผู้อื่นแล้ว ปิดกิจการหลบหนีไป ฟังได้ว่ามีเจตนาเบียดบังยกยกการลงโทษของผู้เสียหาย ไปเป็นประโยชน์ส่วนตน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายมีอาชีพค้าขาย ต้องการเงินไปลงทุนกับเพื่อน จึงได้นำรถยนต์กระบะที่เช่าซื้อมาในราคา ๕๖๓,๑๕๐ บาท ไปจํานำไว้กับผู้ต้องหาในราคา ๖๐,๐๐๐ บาท คิดดอกเบี้ยเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท และได้มีการทำสัญญาจํานำกันไว้ โดยผู้เสียหายได้มอบสำเนาคู่มือจดทะเบียนรถยนต์เพื่อโอนลอยให้ไว้กับผู้ต้องหา ส่วนสัญญา จํานำฝ่ายผู้ต้องหาเก็บรักษาไว้ เมื่อผู้กล่าวหาขอสำเนาสัญญาจํานำ ผู้ต้องหากลับปิดว่า หากต้องการใช้เมื่อไรให้ไปขอจากผู้ต้องหาได้ ผู้เสียหายส่งมอบการครอบครองรถยนต์กระบะ ให้กับผู้ต้องหาและได้รับเงินหลังจากหักดอกเบี้ยจากผู้ต้องหาไปเพียง ๕๑,๐๐๐ บาท ต่อมา ผู้กล่าวหากับสามีได้ไปที่สำนักงานของผู้ต้องหาเพื่อไถ่รถคืน ปรากฏว่าได้ปิดกิจการไปแล้ว จากการสอบถามเจ้าของตึกที่ตั้งสำนักงานได้ความว่าผู้ต้องหาได้ปิดกิจการและย้ายสำนักงาน หลบหนีไปโดยยังค้างชำระค่าน้ำและค่าไฟฟ้า ผู้เสียหายจึงแจ้งให้บริษัทผู้ให้เช่าซื้อทราบ และได้รับมอบอำนาจให้ร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหารฐานยกยก

คดีมีปัญหาคือการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่มีความผิดฐานยกยก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ในชั้นจับกุมผู้ต้องหาให้การว่ารับจํานำรถยนต์กับ ผู้เสียหายจริง แต่ผู้เสียหายไม่ได้ไถ่รถคืนภายในกำหนดจึงได้นำรถยนต์ไปขายให้กับบุคคลอื่น

ซึ่งนอกจากผู้เสียหายแล้วยังมีพยานอื่นให้การยืนยันว่าผู้เสียหายได้จำนำรถยนต์ไว้กับผู้ต้องหาจริง ทั้งเมื่อพิจารณาถึงประวัติการกระทำผิดของผู้ต้องหา ที่เคยกระทำความผิดในลักษณะเช่นเดียวกันกับที่ได้กระทำกับผู้เสียหายและถูกศาลจังหวัดมีนบุรีพิพากษาลงโทษจำคุกในการกระทำความผิดดังกล่าว การที่ผู้ต้องหานำรถยนต์ที่รับจำนำจากผู้เสียหายไปขายให้กับผู้อื่นแล้วปิดกิจการหลบหนีไป ฟังได้ว่ามีเจตนาเบียดบังยึดรถทรัพย์รถยนต์กระบะของผู้เสียหายไปเป็นประโยชน์ส่วนตน ซึ่งขาดให้ฟ้องและอนุญาตให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานยึดรถ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ ขอให้คืนรถยนต์หรือใช้ราคาเป็นเงิน ๕๖๗,๑๕๐ บาท ให้แก่ผู้เสียหายด้วย และให้พนักงานอัยการที่เกี่ยวข้องมีคำขอให้นับโทษจำคุกต่อจากคดีอาญาของศาลจังหวัดมีนบุรี

สมัครรับเลือกตั้งโดยรู้อยู่แล้วว่าตนไม่มีสิทธิสมัคร แม้ต่อมาจะมีประกาศ
คณะปฏิรูปการปกครองฯ ให้รัฐธรรมนูญฯ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นอันสิ้นสุด
ก็ยังมีคามผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๙/๒๕๕๑

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ (ม.๑๐๓ (๔))

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ (ม.๑๐๑ (๓))

พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิก
วุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ (ม.๒๙, ๓๐, ๑๐๐)

พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มา
ซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๐ (ม.๓๔, ๓๕, ๑๓๙)

ป.อาญา แจ้งข้อความอันเป็นเท็จและแจ้งให้จดข้อความอันเป็นเท็จ (ม.๑๓๓, ๒๖๓)

สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยปรากฏว่าไม่ได้เป็นสมาชิก
พรรคการเมืองดังที่แจ้ง เป็นความผิดฐานสมัครรับเลือกตั้งโดยรู้อยู่แล้วว่าตน
ไม่มีสิทธิสมัคร แม้ต่อมาจะมีประกาศคณะปฏิรูปการปกครองฯ ให้รัฐธรรมนูญ
พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นอันสิ้นสุดก็ตาม และยังมีคามผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ
และแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จฯ ด้วย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้สมัครพรรค ป.
ได้ยื่นใบสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบแบ่งเขตเลือกตั้ง ต่อผู้อำนวยการ
เขตเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้ง ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานมีอำนาจเกี่ยวกับการรับสมัครเลือกตั้ง
โดยรับรองในใบสมัครว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติมีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และตามพระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ กับให้ถ้อยคำต่อผู้อำนวยการเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้ง ว่าผู้ต้องหาไม่คุณสมบัติเป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และไม่มีลักษณะต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิเลือกตั้ง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๔๑ และเป็นสมาชิกพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว คือพรรค ป. โดยเจ้าพนักงานได้จดถ้อยคำของผู้ต้องหาลงในบันทึกการให้ถ้อยคำของผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นเอกสารราชการ เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานในการรับสมัคร แต่เมื่อได้ตรวจสอบหลักฐานในฐานข้อมูลพรรคการเมืองของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งไม่ปรากฏชื่อของผู้ต้องหาเป็นสมาชิกพรรค ป. แต่อย่างใด

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาไม่มีความผิดฐานสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยรู้อยู่แล้วว่าตนไม่มีสิทธิสมัคร แจ้งความเท็จและแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหายื่นใบสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตการเลือกตั้ง และให้ถ้อยคำต่อผู้อำนวยการเขตเลือกตั้งว่าตนเองเป็นสมาชิกพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว คือ พรรค ป. แต่จากการตรวจสอบระบบข้อมูลพรรคการเมืองของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งไม่ปรากฏชื่อผู้ต้องหาเป็นสมาชิกพรรค ป. นั้น ผู้ต้องหาย่อมต้องรู้อยู่แล้วว่าตนเองไม่มีฐานะเป็นสมาชิกพรรค ป. และไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในนามพรรค ป. การกระทำของผู้ต้องหาดังกล่าวเป็นความผิดสำเร็จแล้ว ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๒๙, ๓๐, ๑๐๐ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๑๐๗ (๔) แม้ต่อมาจะได้มีประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขฉบับที่ ๓ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นอันสิ้นสุดลง แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ ก็ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไป และเหตุแห่งการกระทำผิดคดีนี้

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

เกิดขึ้นก่อนการสิ้นสุดลงของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ การกระทำของผู้ต้องหาจึงยังคงเป็นความผิดต่อไปด้วย ตามนัยคำวินิจฉัยคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ที่ ๓-๕/๒๕๕๐ อีกทั้งเมื่อต่อมาได้มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๓๙ ประกอบมาตรา ๓๔, ๓๕ ก็ยังคงบัญญัติให้การกระทำความผิดของผู้ต้องหาดังกล่าวนี้นี้เป็นความผิดด้วย เช่นเดียวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๐๑ (๓) ที่กำหนดให้ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องเป็นสมาชิกพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่งแต่เพียงพรรคเดียวทำนองเดียวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๐๗ (๔) การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา

เนื่องจากพนักงานอัยการมีคำสั่งให้ยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในความผิดฐานสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร โดยรู้อยู่แล้วว่าตนไม่มีสิทธิสมัคร เพราะมีกฎหมายที่ออกใช้ภายหลังยกเลิกความผิดเช่นนั้น จึงให้เพิกถอนคำสั่งยุติการดำเนินคดีของพนักงานอัยการดังกล่าว ทั้งนี้ ตามนัยหนังสือเวียน ที่ อส ๐๐๒๗/ (ปพ)/ว ๔๑๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ เรื่องแนวทางการพิจารณาสั่งคดีความผิดเกี่ยวกับกฎหมายเลือกตั้งและควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยรู้อยู่แล้วว่าตนไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๒๙, ๓๐, ๑๐๐ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔, ๓๕, ๑๓๙ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๑๐๗ (๔) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๐๑ (๓) กับชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานและแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ

ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐานโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗, ๒๖๓ อันเป็นความผิดต่างกรรมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ขอให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งของผู้ต้องหาที่มีกำหนดสิบปี

หมายเหตุ

คดีนี้พนักงานสอบสวนไม่ได้เรียกผู้ต้องหามาแจ้งข้อกล่าวหาดำเนินคดี

คดีนี้วินิจฉัยเช่นเดียวกับคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘๘/๒๕๕๐ และคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๐๔/๒๕๕๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๙/๒๕๕๑

พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ (ม.๔๓, ๖๓, ๑๕๒, ๑๕๓)

ป.อาญา กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย (ม.๒๙๑, ๓๐๐)

ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถด้วยความเร็ว ๑๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ซึ่งเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งขับรถจักรยานยนต์สวนทางมา กลับรถแล้ว ชับตัดหน้ารถของผู้ต้องหาที่ ๑ ในระยะกระชั้นชิด จึงเป็นความประมาทของผู้ต้องหาที่ ๒ เหตุุณชนกันไม่ใช่ผลโดยตรงจากการขับรถของผู้ต้องหาที่ ๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๑ กำลังขับรถยนต์ด้วยความเร็วประมาณ ๑๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง อยู่ในช่องทางเดินรถที่ ๑ นับจากขอบทางด้านซ้ายมือ เมื่อมาถึงบริเวณที่เกิดเหตุ มีผู้ต้องหาที่ ๒ ขับรถจักรยานยนต์สวนทางโดยมีเด็กชาย อ. นั่งซ้อนท้ายมาด้วย แล้วผู้ต้องหาที่ ๒ กลับรถบริเวณรองถนนข้างทางแล้วขับขึ้นมาบนถนนตัดหน้ารถยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๑ ขับมาในระยะกระชั้นชิดรถยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงชนรถจักรยานยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๒ อย่างแรง เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้รับบาดเจ็บสาหัสและถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา ส่วนเด็กชาย อ. ได้รับบาดเจ็บสาหัส

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย บาดเจ็บสาหัสและทรัพย์สินเสียหาย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถยนต์ ในเส้นทางเดินรถของตนโดยปกติ แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ขับขึ้นรถจักรยานยนต์ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนไปตามถนน

สายเดียวกันในลักษณะสวนทางกัน เมื่อถึงที่เกิดเหตุกลับขับรถจักรยานยนต์ลงมาที่ร่องข้างถนนด้านขวา เพื่อจะขับย้อนกลับไปทางเดิม ผู้ต้องหาที่ ๑ เห็นรถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับมาหยุดอยู่ในลักษณะล้อหน้าขึ้นบนถนน ในระยะห่าง ๑๐๐ เมตร จึงให้สัญญาณแตรเตือน แม้ผู้ต้องหาที่ ๑ จะขับรมาด้วยความเร็ว ๑๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง เกินกว่าที่กฎหมายกำหนด แต่ในภาวะและพฤติการณ์เช่นนั้น ผู้ต้องหาที่ ๒ ต้องใช้ความระมัดระวังให้รถของผู้ต้องหาที่ ๑ ขับผ่านไปก่อน เมื่อไม่มีรถอื่นวิ่งมา ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงขับรถขึ้นมาบนถนนได้ แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังดังกล่าว โดยเด็กชาย อ. ซึ่งนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์มาได้เห็นรถผู้ต้องหาที่ ๑ ขับมาในระยะประมาณ ๔๐ เมตร จึงได้พูดเตือนผู้ต้องหาที่ ๒ แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ กลับพูดว่ากลัวทำไม และได้ขับรดด้วยความประมาทขึ้นบนถนนตัดหน้าผู้ต้องหาที่ ๑ พิจารณาจากร่องรอยการชน รถของผู้ต้องหาที่ ๑ มีความเสียหายที่กันชนและกระโปรงหน้าด้านขวารถจักรยานยนต์มีร่องรอยความเสียหายบริเวณด้านซ้ายของตัวรถ บริเวณที่เกิดเหตุมีรอยห้ามล้อของรถผู้ต้องหาที่ ๑ เริ่มจากจุดชนเป็นทางยาวไปจนกระทั่งสุดรถของผู้ต้องหาที่ ๑ หยุดประมาณ ๕๑ เมตร แสดงว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ขับรถตัดหน้าผู้ต้องหาที่ ๑ ในระยะกระชั้นชิด การเกิดเหตุชนกันจึงไม่ใช่ผลโดยตรงจากการขับรดของผู้ต้องหาที่ ๑ แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรดด้วยความเร็ว ๑๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง เกินกว่าที่กฎกระทรวงฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ข้อ ๑ (๓) แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๒๔) กำหนดให้ขับรดด้วยความเร็วไม่เกินชั่วโมงละ ๙๐ กิโลเมตร เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๗ ซึ่งมีบทกำหนดโทษปรับตามมาตรา ๑๕๒ ปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานขับรดโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสและถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑, ๓๐๐ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓, ๑๕๓/พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๓ และสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานขับรดด้วยความเร็วเกินกว่าที่กำหนดในกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๗, ๑๕๒ พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๔ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ข้อ ๑ (๓) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๒๔) โดยให้พนักงานสอบสวนดำเนินการแจ้งข้อหาดังกล่าวแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อนฟ้อง แต่ความผิดดังกล่าวมีโทษปรับสถานเดียวไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท จึงให้พนักงานอัยการแจ้งพนักงานสอบสวนพยายามเปรียบเทียบคดีแทนการที่จะส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๔

ผู้กระทำความผิดฐานมีเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ซึ่งมิได้ผ่านการตรวจพิจารณา ต้องเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๘/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ (ม.๔, ๖, ๑๐, ๓๕)

องค์ประกอบความผิดฐานมีเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ซึ่งมิได้ผ่านการตรวจพิจารณา และให้ความเห็นชอบโดยเจ้าพนักงานผู้ตรวจ ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐ มาตรา ๑๐, ๓๕ (๑) นั้น ผู้กระทำความผิดต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนให้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐ มาตรา ๖

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้รับมอบอำนาจจากบริษัทผู้เสียหาย พร้อมเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ร่วมกันจับกุมผู้ต้องหาพร้อมแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ จำนวน ๓๓/๐ แผ่น แผ่นเอ็มพี ๓ จำนวน ๕๘๙ แผ่น และแผ่นวีซีดีคาราโอเกะ จำนวน ๑,๐๔๙ แผ่น เป็นของกลาง นำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าโดยการขาย เสนอขาย มีไว้เพื่อขายซึ่งงานภาพยนตร์ โสตทัศนวัสดุ งานสิ่งบันทึกเสียง โดยไม่ได้รับอนุญาต และมีเทปวัสดุโทรทัศน์ที่ไม่ได้รับการตรวจพิจารณาจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจ ซึ่งผู้รับมอบอำนาจจากบริษัทผู้เสียหายได้ตรวจสอบแล้วพบว่าแผ่นเอ็มพี ๓ และแผ่นวีซีดีคาราโอเกะเป็นแผ่นที่มีผู้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัทผู้เสียหาย ส่วนแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ เป็นแผ่นที่ไม่ได้รับการตรวจพิจารณาจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจ ระหว่างสอบสวนบริษัทผู้เสียหาย ถอนคำร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะดำเนินคดีข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์กับผู้ต้องหาอีกต่อไป คงเหลือข้อหา มีเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ไม่ได้รับการตรวจพิจารณาจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจเพียงข้อหาเดียว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานมีเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ไม่ได้รับการตรวจพิจารณาจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า องค์ประกอบความผิดฐานมีเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ซึ่งมีได้ผ่านการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบโดยเจ้าพนักงานผู้ตรวจ ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๑๐, ๓๕ (๑) นั้น ผู้กระทำความผิดต้องเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนให้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปฯ และที่เกิดเหตุต้องเป็นสถานที่ประกอบกิจการดังกล่าว เมื่อไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าผู้ต้องหาได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนให้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือ วัสดุโทรทัศน์ ตามมาตรา ๖ ดังกล่าว และสถานที่เกิดเหตุเป็นเพียงห้องพักของผู้ต้องหา โดยไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าเป็นสถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามข้อกล่าวหา ขี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานมีเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ซึ่งมิได้ผ่านการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบโดยเจ้าพนักงานผู้ตรวจ ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๔, ๖, ๑๐, ๓๕

หมายเหตุ

พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว (ใช้บังคับเมื่อ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๑) แต่ฐานความผิดตามข้อกล่าวหาในคดีนี้ ยังคงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๓, ๘๐

ร่วมดำเนินการจัดส่งเอกสารปลอมไปให้ผู้กล่าวหาและเป็นผู้ได้รับประโยชน์ จากเอกสารปลอม แม้จะมีผู้อื่นลงชื่อปลอมแทนก็ฟังได้ว่ามีความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๑/๒๕๕๑

ป.อาญา แจ้งข้อความเท็จต่อเจ้าพนักงาน (ม.๑๓๓/)

ปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม (ม.๒๖๔, ๒๖๘)

หลายกรรม (ม.๙๑)

ผู้ต้องหาได้รับเงินเดือนจากบริษัท ห. เดือนละ ๓๕,๐๐๐ บาท และมีการแสดงรายได้กับหักภาษี ณ ที่จ่ายเงินได้ของผู้ต้องหาตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๔๓ ดังนั้น แบบยื่นรายการภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (ภ.ง.ด.๑) ของบริษัท ห. ประจำเดือนมกราคม ๒๕๔๓ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๓ ที่ผู้ต้องหาจัดส่งไปให้ผู้กล่าวหาเพื่อประกอบการพิจารณากรณีที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นคนต่างด้าวขอมมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรที่ระบุว่าผู้ต้องหา มีเงินเดือน ๆ ละ ๘๐,๐๐๐ บาท ในช่วงเดือนมกราคม ๒๕๔๓ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๓ จึงเป็นความเท็จ และเอกสาร ภ.ง.ด.๑ ที่ผู้ต้องหาจัดส่งไปดังกล่าวมีการเติมรายการเงินเดือนของผู้ต้องหาในเดือนมกราคม ๒๕๔๓ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๔๓ และมีการแก้ไขเงินเดือนของผู้ต้องหาในเดือนตุลาคม ๒๕๔๓ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๓ ภ.ง.ด.๑ ดังกล่าวจึงเป็นเอกสารปลอม เมื่อผู้ต้องหาจะเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากเอกสารปลอม ดังกล่าวและเป็นผู้ร่วมดำเนินการจัดส่งไปให้ผู้กล่าวหา จึงน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ปลอมหรือร่วมกับบุคคลอื่นปลอมเอกสารดังกล่าว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นบุคคลเชื้อชาติจีน สัญชาติจีน ได้รับอนุญาตจากจัดหางานจังหวัดสงขลาให้ทำงานในประเทศไทยโดยทำงานตำแหน่งตรวจสอบบัญชีโรงงานและเครื่องจักรที่บริษัท ห. เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๓ ผู้ต้องหาได้ยื่นคำขอเพื่อมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทยต่อร้อยตำรวจเอกหญิง ป. ผู้กล่าวหา ซึ่งรับราชการตำแหน่งรองสารวัตรกองกำกับการ ๑ กองบังคับการตรวจคนเข้าเมือง กรุงเทพมหานคร

(กก.๑ บก. ตม กทม.) ผู้มีหน้าที่รับคำร้องและตรวจสอบเอกสารหลักฐานของคนต่างด้าวที่ยื่นประกอบคำขอมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรและยื่นเอกสารเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ จากการตรวจเอกสารพบว่า สำเนา ภ.ง.ด.๑ ของเดือนมกราคม – ธันวาคม ๒๕๔๓ ซึ่งมีลายมือชื่อผู้ต้องหาและนาย ก. กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ห. ลงชื่อพร้อมประทับตราที่ยื่นประกอบคำขอของผู้ต้องหา กับสำเนา ภ.ง.ด.๑ ที่เจ้าพนักงานสรรพากรพื้นที่สงขลารับรองไม่ตรงกันโดยฉบับที่ผู้ต้องหานำมายื่นมีการแก้ไขในส่วนของเงินเดือนผู้ต้องหา โดย ภ.ง.ด.๑ ฉบับเจ้าพนักงานรับรองระบุว่าผู้ต้องหาได้รับเงินเดือนจากบริษัท ห. เดือนละ ๓๕,๐๐๐ บาท แต่ฉบับที่ผู้ต้องหานำมายื่นเองมีการแก้ไขเป็น ๘๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้เพื่อให้เข้าหลักเกณฑ์การขอมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรที่มีสาระสำคัญข้อหนึ่งว่า ผู้ต้องหามีรายได้ต่อเดือนไม่ต่ำกว่า ๘๐,๐๐๐ บาทเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี ผู้กำกับการ ๑ กองบังคับการตรวจคนเข้าเมือง กรุงเทพมหานคร จึงมอบให้ผู้กล่าวหาพร้อมทุกซ์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาตามข้อกล่าวหา หลังรับเรื่องร้องทุกข์พนักงานสอบสวนได้ส่งเอกสารสำเนา ภ.ง.ด.๑ ที่ยื่นประกอบคำร้องของผู้ต้องหา กับตัวอย่างลายมือชื่อของผู้ต้องหา นาย ก. พร้อมรอยตราประทับของบริษัท ห. ซึ่งได้กระทำต่อหน้าพนักงานสอบสวนไปให้กองพิสูจน์หลักฐานตรวจพิสูจน์ ผู้เชี่ยวชาญตรวจแล้ว มีความเห็นว่าลายมือชื่อของผู้ต้องหา นาย ก. และตราประทับในสำเนาเอกสารน่าจะไม่ใช่ลายมือของบุคคลคนเดียวและไม่ใช้รอยตราที่ประทับจากตราประทับอันเดียวกัน จากการสอบสวนได้ความจากนางสาว ส. สมุห์บัญชีของบริษัท ห. ซึ่งมีหน้าที่ทำบัญชีและรายการเสียภาษี (ภ.ง.ด.๑) ในการเสียภาษีรายเดือนและ ภ.ง.ด.๙๑ ในการเสียภาษีรายปีของพนักงานในบริษัท ยื่นต่อสรรพากรพื้นที่สงขลา ยืนยันว่า ผู้ต้องหามีเงินเดือน ๆ ละ ๓๕,๐๐๐ บาท และเอกสาร ภ.ง.ด.๑ ของปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่เก็บรักษาไว้ที่บริษัท ห. กับสำเนาที่สรรพากรเขตสงขลารับรองมีรายการตรงกัน แต่สำเนาเอกสารที่ยื่นประกอบคำขอของผู้ต้องหามีการแก้ไขเงินเดือนของผู้ต้องหาจาก ๓๕,๐๐๐ บาท เป็น ๘๐,๐๐๐ บาท

คดีมีปัญหาให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
ัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาได้รับเงินเดือนจากบริษัท ห. เดือนละ ๓๕,๐๐๐ บาท และมีการแสดงรายได้กับหักภาษี ณ ที่จ่ายเงินได้ของผู้ต้องหาตั้งแต่เดือน ตุลาคม ๒๕๔๓ ดังนั้น แบบยื่นรายการภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (ภ.ง.ด.๑) ของบริษัท ห. ประจำเดือนมกราคม ๒๕๔๓ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๓ ที่ผู้ต้องหาจัดส่งไปให้ผู้กล่าวหา เพื่อประกอบการพิจารณากรณีที่ผู้ต้องหา ซึ่งเป็นคนต่างด้าวขอมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ที่ระบุว่าผู้ต้องหาไม่มีเงินเดือน ๆ ละ ๔๐,๐๐๐ บาทในช่วงเดือนมกราคม ๒๕๔๓ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๓ จึงเป็นเท็จและเอกสาร ภ.ง.ด.๑ ที่ผู้ต้องหา จัดส่งไปดังกล่าว มีการเติมรายการ เงินเดือนของผู้ต้องหาในเดือนมกราคม ๒๕๔๓ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๔๓ และมีการแก้ไข เงินเดือนของผู้ต้องหาในเดือนตุลาคม ๒๕๔๓ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๓ ภ.ง.ด.๑ ดังกล่าว จึงเป็นเอกสารปลอม เมื่อผู้ต้องหาจะเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากเอกสารปลอมดังกล่าว และเป็นผู้ร่วมดำเนินการจัดส่งไปให้ผู้กล่าวหา จึงน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ปลอมหรือร่วมกับ บุคคลอื่นปลอมเอกสารดังกล่าว ซ้ำขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่ เจ้าพนักงานซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๓/ และใช้อำนาจอัยการสูงสุดสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๘, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ โดยให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา และสอบสวนผู้ต้องหาในข้อหาที่สั่งฟ้องก่อนยื่นฟ้องคดี

“ยิงมันให้หมดเลยและยิงแม่งเลย” เป็นการก่อให้เกิดผู้อื่น

กระทำความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๔/๒๕๕๑

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม.๓/ ๘ ทวิ, ๓/๒, ๓/๒ ทวิ)

ป.อาญา พยายามฆ่าผู้อื่น, ผู้ใช้ (ม.๒๔๘, ๘๐, ๘๓, ๘๔)

ผู้ต้องหาที่ ๓ เดินมาทางกลุ่มพยานพร้อมพูดว่า “เดี๋ยวยิงแม่งเลย” จากนั้นเดินหลบไปบริเวณแนวรั้ว หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เดินมาด้วยกันพร้อมกับพูดในระยะเวลาไล่เลี่ยกันว่า “ยิงมันให้หมดเลยและยิงแม่งเลย” หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๓ ใช้อาวุธปืนยิงมาทางกลุ่มพยานประมาณ ๑๐ นัด กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่บริเวณหน้าแข้ง ๑ นัดและเฉียดกลุ่มพยาน การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นพยายามฆ่าผู้อื่น ส่วนการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นความผิดฐานร่วมกันก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้จ้าง วาน หรือยุยงส่งเสริมให้ฆ่าผู้อื่น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า กลุ่มพยานและผู้เสียหายเป็นผู้ค้าขายในตลาดชั้นเดียซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้จัดการ ซึ่งกำลังมีเหตุพิพาทกันอยู่เรื่องการรื้อตลาด วันเกิดเหตุขณะที่กลุ่มพยานกับพวกกำลังทำความสะอาดโต๊ะหมู่บูชาหน้ากำแพงรั้วสังกะสี ได้มีผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้คุ้มกันผู้ต้องหาที่ ๑ เดินเข้ามายังกลุ่มพยานพร้อมกับเปิดชาเยื่อให้เห็นปืนพกที่เอว แล้วพูดว่า “เดี๋ยวยิงแม่งเลย” หลังจากนั้นได้เดินไปหลบที่บริเวณแนวกำแพงรั้วสังกะสี หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เดินมาพร้อมกับผู้ต้องหาที่ ๒ พร้อมกับพูดในระยะเวลาไล่เลี่ยกันว่า “ยิงมันให้หมดและยิงแม่งเลย” หลังจากนั้นสักครู่มีผู้ใช้อาวุธปืนยิงลอบมาจากแนวรั้วสังกะสีประมาณ ๑๐ นัด เฉียดโต๊ะหมู่บูชา กลุ่มพยานกับพวก ซึ่งมีประมาณ ๒๐ คน จึงมารวมกลุ่มกันที่หน้าโต๊ะหมู่บูชา ในขณะที่ผู้เสียหายกำลังเดินข้ามถนนเพื่อจะมารวมอยู่ในกลุ่มได้เห็นผู้ต้องหาที่ ๓ ใช้อาวุธปืนยิงมาจากแนวรั้วสังกะสีอีกประมาณ ๑๐ นัด กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่บริเวณหน้าแข้ง ๑ นัด กระสุนตกแตกเป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามเป็นความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ใช้ปืนซึ่งเป็นอาวุธร้ายแรงโดยสภาพยิงมายังกลุ่มพยานและผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๓ ย่อมประสงค์ต่อผลหรือยอมเสี่ยงเห็นผลของการกระทำนั้นว่ากระสุนปืนอาจถูกผู้อื่นถึงแก่ความตายได้ เมื่อกระสุนปืนที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ยิงไปถูกที่บริเวณหน้าแข้งของผู้เสียหายแต่ผู้เสียหายไม่ถึงแก่ความตาย การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ จึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นผู้ออกคำสั่งให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ใช้อาวุธปืนยิงกลุ่มพยานและผู้เสียหาย แต่มิได้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันกับผู้ต้องหาที่ ๓ จึงเป็นผู้ก่อให้เกิดผู้ต้องหาที่ ๓ กระทำความผิด ด้วยการชี้ จ้าง วาน หรือยุยงส่งเสริม ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ต้องรับโทษเสมือนเป็นตัวการ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๔ นอกจากนั้นพนักงานสอบสวน ตรวจพบบulletกระสุนปืน ขนาด ๙ มม. จำนวน ๑ ปลอก นำเชื่อว่าเป็นปลอกกระสุนที่ยิงมาจากอาวุธปืนของผู้ต้องหาที่ ๓ ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ (หลบหนี) ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔, ๘๐ ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและพาอาวุธปืนไปในเมืองหมู่บ้านทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๓, ๘ ทวิ, ๓๒, ๓๒ ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ที่แก้ไขแล้ว และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔, ๘๐, ๘๓ แต่ใช้อำนาจอัยการสูงสุดสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ (หลบหนี) ฐานร่วมกันก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการชี้ จ้าง วาน หรือยุยงส่งเสริมให้ฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔, ๘๐, ๘๓, ๘๔

ชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์เครื่องที่ผู้ต้องหาซ่อมบางชิ้นหายไป บางชิ้นถูกเปลี่ยน น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาลักไป

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๖/๒๕๕๑

ป.อาญา ลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง (ม.๓๓๕(๑๑))

เครื่องคอมพิวเตอร์ จำนวน ๑๘ เครื่องของผู้เสียหายที่บางเครื่องถูกลักวัสดุ
เก็บข้อมูล บางเครื่องถูกลบเปลี่ยนชิ้นส่วนของแท็บแล้วเอาชิ้นส่วนที่มีคุณภาพต่ำมาใส่แทน
ล้วนเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นลูกจ้างของผู้เสียหายมีหน้าที่
รับผิดชอบในการซ่อมแซม เมื่อผู้เสียหายพบการกระทำผิด ผู้ต้องหาไม่มาทำงาน
อีกจนถูกปลดออกจากงาน พยานหลักฐานน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายได้รับการรายงานจากพนักงานซึ่งเป็นผู้ใช้งาน
เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้เสียหายว่า เครื่องคอมพิวเตอร์จำนวนหลายเครื่องมีสภาพการใช้งานต่ำกว่า
มาตรฐานที่กำหนด จึงมีคำสั่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า เครื่องคอมพิวเตอร์
ที่ส่งให้แผนกบำรุงรักษาและซ่อมแซมแก้ไข มีจำนวน ๑๘ เครื่อง ที่ผู้ต้องหาเป็นผู้รับผิดชอบ
ในการซ่อมแซมแก้ไขแต่เพียงผู้เดียว บางเครื่องถูกลบเปลี่ยนชิ้นส่วน ขนาด และอุปกรณ์
โดยนำเอาของคุณภาพต่ำมาใส่ไว้แทน และวัสดุเก็บข้อมูลของคอมพิวเตอร์บางเครื่องสูญหายไป
รวมราคาทรัพย์สินที่สูญหายหรือถูกลักไป จำนวน ๘๓,๒๘๐ บาท โดยผู้ต้องหาไม่สามารถ
อธิบายต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ว่า เหตุใดเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้ง ๑๘ เครื่อง
ดังกล่าวจึงมีปัญหาในการใช้งานและมีอุปกรณ์ไม่ตรงตามสเปค เมื่อคณะกรรมการฯ แจ้งให้
ผู้ต้องหาทราบว่า จะต้องมาให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพราะความเสียหายที่เกิดขึ้นอยู่ในความ
รับผิดชอบของผู้ต้องหาโดยตรง ผู้ต้องหาก็ก็นำไม่มาทำงานอีกโดยไม่แจ้งสาเหตุ คณะกรรมการฯ
ได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงให้ผู้เสียหายทราบว่า กรณีมีเหตุอันน่าเชื่อได้ว่าผู้ต้องหา
น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการลบเปลี่ยนชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ตามความเสียหายที่เกิดขึ้น
ประกอบกับผู้ต้องหาประพฤติผิดวินัยหลบหนีไม่มาทำงานโดยไม่ลาหรือแจ้งผู้บังคับบัญชาทราบ
ผู้เสียหายจึงมีคำสั่งให้ปลดผู้ต้องหาจากการเป็นพนักงานและให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ จำนวน ๑๘ เครื่องของผู้เสียหายที่ถูกลักชิ้นส่วนไปบางรายการและบางเครื่องถูกเปลี่ยนชิ้นส่วนของแท้อย่างสิ้นส่วนที่มีคุณภาพต่ำมาใส่แทน ล้วนเป็นเครื่องที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นลูกจ้างของผู้เสียหาย รับผิดชอบในการซ่อมแซม และผู้ต้องหาไม่มาทำงานอีกเมื่อผู้เสียหายพบการกระทำผิดพยานหลักฐานน่าจะเชื่อว่าเป็นผู้กระทำความผิด พยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑๑) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ ให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ที่ยังไม่ได้คืน จำนวน ๘๗,๒๘๐ บาท แก่ผู้เสียหาย แต่ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหา ให้แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวมาดำเนินคดีภายในอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

ล้าพังเพียงคำขัดทอของผู้ต้องหาด้วยกันไม่มีพยานหลักฐานอื่น ไม่พอฟ้องฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๓/๒๕๕๑

ป.อาญา ร่วมกันลักทรัพย์ฯ หรือรับของโจร (ม.๓๓๕, ๓๕๓, ๔๓)

รถจักรยานยนต์หายไป เจ้าหน้าที่ตำรวจยึดรถจักรยานยนต์ที่ถูกลักได้จากผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ หลังวันเกิดเหตุ ๑ วัน ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๓ นำรถคันดังกล่าวมาให้ช่วยขายโดยผู้ต้องหาที่ ๓ บอกว่าร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๔ ที่ ๕ ลักมาจากซอยแจ้งวัฒนะ ๑๒ มีเพียงคำขัดทอ ไม่พอฟ้อง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. ผู้เสียหายได้จอดรถจักรยานยนต์ ไว้หน้าบริษัท ที.โอ.ที จำกัด (มหาชน) ถนนแจ้งวัฒนะ โดยได้ล็อกกุญแจไว้ผู้กล่าวหาได้เข้าไปทำงานในอาคารดังกล่าว ต่อมาวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เวลา ๐๒.๓๐ นาฬิกา ผู้กล่าวหาพบว่า รถจักรยานยนต์ดังกล่าวได้หายไป โดยไม่มีผู้ใดทราบเรื่อง ผู้กล่าวหาจึงร้องทุกข์ต่อนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดี ต่อมาเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ นาฬิกา ร้อยตำรวจเอก น. รองสารวัตรสืบสวน สน.ทุ่งสองห้อง ได้รับแจ้งจากสายลับว่าจะมีคนร้ายนำรถจักรยานยนต์ที่ได้จากการโจรกรรมมาขายและนัดส่งมอบรถกันที่บริเวณหน้าบ้านเลขที่ ๕๔ หมู่ ๔ แขวงทุ่งสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร ร้อยตำรวจเอก น. กับพวกจึงได้ไปดักร่วมรอประมาณ ๑๐ นาที พบผู้ต้องหาที่ ๑ ขับขี่รถจักรยานยนต์โดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ นั่งซ้อนท้ายมา ร้อยตำรวจเอก น. กับพวกจึงแสดงตนเรียกตรวจรถ พบว่าเป็นรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสียหายแจ้งว่าถูกลักไป สอบถามผู้ต้องหาทั้งสองให้การขัดทอว่า รับรถมาจากผู้ต้องหาที่ ๓, ๔ และที่ ๕ ซึ่งได้ร่วมกันลักมาจากซอยแจ้งวัฒนะ ๑๒ นำมาให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จำหน่ายในราคา ๖,๐๐๐ บาท ร้อยตำรวจเอก น. กับพวกจึงแจ้งข้อหาและจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ พร้อมยึดรถจักรยานยนต์ดังกล่าวเป็นของกลางนำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีตามข้อกล่าวหาชั้นสอบสวน ผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ ให้การรับสารภาพในข้อหาร่วมกันรับของโจร โดยให้การว่า

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

รตดังกล่าวผู้ต้องหาที่ ๓ นำมามอบให้เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา โดยบอกว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๔ และที่ ๕ ขโมยมาและให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ช่วยขาย โดยผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ รู้จักผู้ต้องหาที่ ๓, ๔ และที่ ๕ มาก่อนเกิดเหตุ ๑ ปี และชี้ยืนยัน ภาพถ่ายผู้ต้องหาที่ ๓, ๔ และที่ ๕ ที่พนักงานสอบสวนนำมาให้ดู ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ปฏิเสธข้อหาลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ และที่ ๕ หลบหนี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ ได้ร่วมกับ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องแล้ว กระทำความผิดฐานร่วมกัน ลักทรัพย์ หรือรับของโจร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ลักทรัพย์ยานยนต์ของผู้เสียหาย หรือร่วมกัน ครอบครองรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหาย ดังนั้น ลำพังเพียงคำขัดทอดของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ที่อ้างว่ารับมอบรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายมาจากผู้ต้องหาที่ ๓ และทราบจาก ผู้ต้องหาที่ ๓ ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ ร่วมกันลักมาโดยไม่มีพยานแวดล้อมอื่นประกอบ ให้เห็นว่าคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ดังกล่าวเป็นความจริง พยานหลักฐานที่ปรากฏ ยังไม่พอรับฟังและพิสูจน์ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ ร่วมกระทำความผิดด้วย คดีมีหลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓, ผู้ต้องหาที่ ๔ และผู้ต้องหาที่ ๕ ฐานร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืนโดยร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่สองคนขึ้นไปหรือรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕, ๓๕๗, ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑

ไม่มีเจตนาฆ่าแต่เป็นประมาทและทำให้ผู้อื่นตกใจกลัว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๑/๒๕๕๑

ป.อาญา ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส, ทำให้ตกใจกลัว (ม.๓๐๐, ๓๙๒)

ชักอาวุธปืนออกมาในลักษณะพร้อมที่จะใช้งานได้ทันที โดยมีการปลดเซฟและชักลูกเลื่อนมาก่อนแล้ว หากผู้ต้องหาไม่เจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ ๑ ก็สามารถใช้อาวุธปืนยิงไปทันที และเป็นการยากที่ผู้เสียหายที่ ๓ ซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุจะเข้ามาห้ามได้ทันตามพฤติการณ์ผู้ต้องหาชักอาวุธปืนมาเพื่อข่มขู่ผู้เสียหายที่ ๑ ให้เกิดความกลัวและตกใจเท่านั้น

แต่การที่ผู้ต้องหาได้ชักอาวุธปืนออกมาโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นอาวุธปืนอัตโนมัติที่มีการปลดเซฟและชักลูกเลื่อนเพื่อให้กระสุนปืนเข้าสู่ลำกล้องปืนพร้อมที่จะยิงได้ทันทีเมื่อใช้นิ้วเหี่ยวไกปืน แล้วผู้ต้องหาไม่ใช้ความระมัดระวังกลับเอานิ้วเข้าไปในโกร่งไกปืนเมื่ออาวุธปืนลั่นขึ้น เป็นเหตุให้กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่ ๒ และที่ ๓ ได้รับบาดเจ็บสาหัสจึงเป็นผลโดยตรงจากความประมาทของผู้ต้องหา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุ นาง ก. ภริยาผู้เสียหายที่ ๑ ได้ไปขอยืมเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท จากนาง จ. ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของนาง ก. และเป็นภริยาของผู้ต้องหา โดยนำรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสียหายที่ ๑ เช่าชื่อมาไปให้นาง จ. ยึดไว้เป็นหลักประกันเงินกู้ ต่อมานาง ก. ขอรับรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวคืน แต่นาง จ. ให้นำเงินมาชำระทั้งหมดจึงจะคืนรถให้ เมื่อผู้เสียหายที่ ๑ ทราบเรื่อง จึงได้ไปปรึกษากับร้อยตำรวจเอก ณ. พนักงานสอบสวน สน.บางพลัด เพื่อให้ช่วยไกล่เกลี่ย โดยขอให้นาง จ. คืนรถจักรยานยนต์ ร้อยตำรวจเอก ณ. จึงได้โทรศัพท์พูดคุยกับ

ผู้ต้องหาและนาง จ. ให้ ในวันเดียวกัน ขณะที่ผู้เสียหายที่ ๑ นั่งพูดคุยกับผู้เสียหายที่ ๒ เพื่อนข้างห้องอยู่บริเวณหน้าห้องพัก ผู้ต้องหาได้มาพบผู้เสียหายที่ ๑ และแสดงอาการไม่พอใจในเรื่องที่ร้อยตำรวจเอก ณ. โทรศัพท์ไปไกล่เกลี่ยเรื่องรถจักรยานยนต์ ผู้ต้องหาโทรศัพท์ไปเรียกให้นาง จ. มาพบ หลังจากนั้นประมาณ ๕ นาที นาง จ. ได้มาอยู่ที่เกิดเหตุพร้อมกับผู้เสียหายที่ ๓ แล้วเกิดโต้เถียงกับนาง ก. ผู้ต้องหาได้ถามผู้เสียหายที่ ๑ ว่า “มึงจะเอาอย่างไร” ผู้เสียหายที่ ๑ บอกว่าให้คุยกับนาง ก. เพราะเป็นคนกู้ยืมเงินไป ผู้ต้องหาไม่พอใจจึงหยิบอาวุธปืนสีดำแบบแม็กกาซีนออกมาจ่อเล็งไปที่บริเวณลำตัวของผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งอยู่ห่างกันประมาณ ๒ เมตร ผู้เสียหายที่ ๓ และนาง จ. เข้าห้ามปราม โดยผู้เสียหายที่ ๓ ใช้มือขวาตะปบไปที่มือของผู้ต้องหาเพื่อแย่งปืนทำให้เกิดปืนลั่น ๑ นัด แล้วผู้เสียหายที่ ๓ ร้องว่า “ยิงถูกแขนพี่” และถอยออกมา นาง จ. ได้เข้าไปกอดคอผู้ต้องหา ทำให้ผู้ต้องหาเสียหลักตกกระโหลกศีรษะ และมีเสียงปืนดังขึ้นอีก ๓ นัด กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่ ๓ ที่บริเวณแขนขวาและซี่โครงข้างขวา และถูกบริเวณฝ่าเท้าของผู้เสียหายที่ ๒ เป็นเหตุให้ผู้เสียหายที่ ๒ และที่ ๓ ได้รับอันตรายสาหัส ต่อมา ผู้ต้องหาเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวนพร้อมมอบอาวุธปืนอัตโนมัติจำนวน ๑ กระบอก ของกระสุนปืน (แม็กกาซีน) สีดำ ๑ อัน และกระเป๋าสะพายอาวุธปืน ให้พนักงานสอบสวนยึดไว้เป็นของกลาง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า อาวุธปืนของกลางเป็นแบบอัตโนมัติ ตามพฤติการณ์ขณะผู้ต้องหาชักอาวุธปืนออกมา อาวุธปืนพร้อมที่จะใช้งานได้ทันที โดยมีการปลดเซฟและชักลูกเลื่อนมาก่อนแล้ว หากผู้ต้องหาไม่เจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ ๑ ก็สามารถใช้อาวุธปืนยิงไปที่ที่ชักอาวุธปืนออกมา และเป็นการยากที่ผู้เสียหายที่ ๓ และนาง จ. จะเข้ามาห้ามได้ทันตามพฤติการณ์ผู้ต้องหาชักอาวุธปืนมาเพื่อข่มขู่ผู้เสียหายที่ ๑ ให้เกิดความกลัวและตกใจเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาใช้อาวุธปืนยิงประทุษร้ายผู้เสียหายที่ ๑ แต่อย่างใด และกรณีดังกล่าวไม่ถือว่าผู้ต้องหาไม่เจตนายิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุ ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นและยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้าน หรือที่ชุมนุมชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๘, ๘๐, ๓๓๖ แต่การที่ผู้ต้องหาได้ชักอาวุธปืนออกมาโดยรู้อยู่แล้วว่าอาวุธปืน

ดังกล่าวเป็นอาวุธปืนอัตโนมัติ ซึ่งมีการปลดเซฟและชักลูกเลื่อนเพื่อให้กระสุนปืนเข้าสู่ลำกล้องปืนพร้อมที่จะยิงได้ทันทีเมื่อนิ้วเหนี่ยวไกปืน ซึ่งผู้ต้องหาต้องใช้ความระมัดระวัง ในขณะที่ชักอาวุธปืนออกมา ต้องไม่เอานิ้วเข้าไปในโกร่งไกปืน แต่ผู้ต้องหาไม่ใช้ความระมัดระวังดังกล่าวกลับเอานิ้วเข้าไปในโกร่งไกปืน เมื่อผู้เสียหายที่ ๓ และนาง จ. เข้าห้ามปราม อาวุธปืนจึงลั่นขึ้น เป็นเหตุให้กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่ ๒ และที่ ๓ ได้รับบาดเจ็บสาหัส อันเป็นผลโดยตรงที่เกิดจากการกระทำประมาทของผู้ต้องหา จึงสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานกระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส และฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐, ๓๙๒, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ของกลางให้พนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ ให้แจ้งพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาตามที่สั่งฟ้องแก่ผู้ต้องหาที่ก่อนฟ้อง

พยานพฤติเหตุแวดล้อมก่อน ขณะ และหลังเกิดเหตุ รับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้าย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๔/๒๕๕๑

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม.๓, ๘ ทวิ, ๓๒, ๓๒ ทวิ)

ป.อาญา จำผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน (ม.๒๘๘, ๒๘๙ (๔))

แม้ขณะเกิดเหตุไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็น แต่ก็พบบrongเท้าของผู้ต้องหาตรงบริเวณที่คนร้ายใช้อาวุธปืนลูกซอง ขนาด ๑๒ ชุ่มยิงผู้ตาย ตรวจพบอาวุธปืนลูกซองยาว ขนาด ๑๒ ของผู้ต้องหาซุกซ่อนโดยฝังไว้ใต้ถุนบ้านของผู้ต้องหา และผู้ต้องหากับผู้ตายมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน หลังเกิดเหตุผู้ต้องหาทิ้งถื่นที่อยู่หลบหนีออกจากบ้านไปนานถึง ๓ ปี จึงติดตามจับกุมผู้ต้องหาได้ตามที่ศาลจังหวัดอุดรธานีออกหมายจับผู้ต้องหาไว้ พยานแวดล้อมดังกล่าวรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายใช้อาวุธปืนชุ่มยิงผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ตาย และผู้ต้องหา มีสาเหตุโกรธเคืองกันโดยพิพาทกันเรื่องรูกกล้าที่ดินที่มีแนวเขตติดกัน เมื่อเจ้าหน้าที่ที่ดินทำการรังวัดปรากฏว่าผู้ต้องหาจะต้องคืนที่ดินให้ผู้ตายจำนวน ๖ ไร่ ผู้ต้องหาไม่พอใจจะฆ่าผู้ตายหลายครั้ง เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๔๒ ผู้ต้องหาใช้อาวุธปืนลูกซองไล่ยิงนาย พ. กับพวก บุตรของผู้ตายขณะกำลังนวดข้าวอยู่วันเกิดเหตุวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๓ ผู้ตายพร้อมด้วยนาง ส. ภรรยา นาย พ. บุตรและนาย ช. หลาน กับพวกได้มาดำนานในบริเวณที่นาซึ่งอยู่ติดกับไร่ของผู้ตาย ตั้งอยู่บ้านโนนผาแดง ตำบลนางัว อำเภอน้ำโสม จังหวัดอุดรธานี เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ น. ขณะดำนาได้ยินเสียงปืนดังมาจากไร่ ๑ ไร่ ขณะนั้นผู้ตายอยู่บริเวณไร่ไม่ได้ลงดำนาด้วย นาง ส. กับพวก เข้าใจว่าเป็นเสียงปืนที่ชาวบ้านยิงนกยิงหนู ต่อมาเมื่อเลิกจากการดำนา กลับถึงบ้านไม่พบผู้ตาย จึงออกติดตาม พบผู้ตายถูกยิงที่บริเวณศิรชนะนอนตายอยู่ในไร่ ใกล้ ๆ กอไผ่ จากการตรวจ

สถานที่เกิดเหตุ พนักงานสอบสวนพบหมอนรองกระดูกสันหลังของ ขนาด ๑๒ จำนวน ๒ อัน ตกอยู่บริเวณที่พบศพผู้ตาย พบว่าคนร้ายซุ่มยิงอยู่ในป่าหญ้า ห่างจากศพผู้ตายประมาณ ๑๐ เมตร พบร่องเท้าของคนร้ายเป็นร่องเท้ายาว ๑ ข้าง บริเวณที่ซุ่มยิง และพบอีก ๑ ข้าง อยู่ห่างจากจุดซุ่มยิงไปทางเฉียงนาของผู้ต้องหาประมาณ ๕ เมตร พบคราบเขม่าดินปืน ติดบนกิ่งหญ้าตรงจุดซุ่มยิง จำนวน ๑ กิ่ง พนักงานสอบสวนยึดเป็นของกลาง และเก็บเลือด ของผู้ตายในที่เกิดเหตุ ๑ ถุงเล็กเป็นของกลางด้วย วันรุ่งขึ้นพนักงานสอบสวนนำร่องเท้ายาว ของกลางไปให้นาง บ. ภรรยาของผู้ต้องหาดู นาง บ. ดูแล้วรับว่าร่องเท้าดังกล่าวเป็นของ ผู้ต้องหาได้สอบถามถึงผู้ต้องหา นาง บ. ให้การว่าคืนวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๓ ผู้ต้องหา ไปนอนเฝ้ามาแล้วไม่ได้กลับมาที่บ้านอีก สอบถาม เรื่องอาวุธปืน นาง บ. ให้การว่าผู้ต้องหา มีอาวุธปืนลูกซองยาว ๑ กระบอก ไม่ทราบว่าเป็นใครก็ได้ ต่อมาวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๓ พนักงานสอบสวนได้สอบสวน นาง บ. เพิ่มเติม นาง บ. ให้การว่าผู้ต้องหาได้หนีออกจากบ้าน ไปตั้งแต่เกิดเหตุ ไม่ทราบว่าไปอยู่ที่ใด และให้การว่าอาวุธปืนลูกซองของกระบอกดังกล่าว เป็นอาวุธปืนมีทะเบียน ผู้ต้องหาซื้อมาจาก นาย ห. โดยไม่ได้โอนทะเบียน ปัจจุบัน นาย ห. ถึงแก่ความตายแล้ว อาวุธปืนซุกซ่อนอยู่ใต้ถุนบ้าน พนักงานสอบสวนจึงยึดเป็นของกลาง โดยอาวุธปืนถูกฝังไว้ใต้พื้นดินบริเวณใต้ถุนบ้านของผู้ต้องหา เป็นอาวุธปืนยาวลูกซองเดี่ยว ขนาด ๑๒ แยกชิ้นส่วนลำกล้องปืนกับตัวปืน ห่อไว้ด้วยถุงพลาสติก นาง บ. อ้างว่าอาวุธปืน มีใบอนุญาตให้มีและใช้ ตามเอกสารที่นำมาแสดง เป็นใบอนุญาตที่ ๑๓๒/๒๕๐๙ เครื่องหมาย ทะเบียน กท.๑๑๒๖๘๙ เลขหมายประจำปี ๒๔KQ มี นาย ห. เป็นผู้รับใบอนุญาต แต่อาวุธปืน กระบอกดังกล่าวตรวจไม่พบเครื่องหมายทะเบียนที่เจ้าพนักงานประทับไว้ที่ตัวปืนและด้าม คงพบแต่เลขหมายประจำปี ๒๔KQ นาง บ. อ้างว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ฝังอาวุธปืนไว้ตั้งแต่ ๓-๔ เดือน ที่ผ่านมาและเครื่องหมายทะเบียนที่ด้ามไม่มีเนื่องจากทำด้ามใหม่ ผลการตรวจพิสูจน์อาวุธปืน และหมอนกระดูกสันหลังของกลางของกองกำกับการวิทยาการเขต ๖ ตรวจพบเขม่าดินปืนติดอยู่ ภายในลำกล้องปืนของกลางซึ่งเป็นปืนยาวลูกซองเดี่ยว ขนาด ๑๒ จำนวน ๒ ชิ้น ในขั้นตอน การตรวจรับอาวุธปืนพบว่า ปืนของกลางไม่มีเข็มแทงชนวน ดังนั้นขณะทำการตรวจพิสูจน์ ปืนของกลาง จึงใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุไม่ได้ เนื่องจากไม่มีเข็มแทงชนวน และตรวจไม่พบเครื่องหมายทะเบียนและเลขหมายประจำปีที่เป็นของกลาง พนักงานสอบสวน ตรวจสอบหลักฐานทะเบียนอาวุธปืนที่ว่าการอำเภอน้ำโสมแล้ว ปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่เคย

ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนจากนายทะเบียนอาวุธปืนอำเภอน้ำโสมแต่อย่างใด ต่อมาวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ จับกุมผู้ต้องหาซึ่งหลบหนีมาทำงานและพักอาศัยอยู่ในซอยพหลโยธิน ๔๘ เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ได้ตามหมายจับของศาลจังหวัดอุดรธานี ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธโดยไม่ขอให้การในชั้นสอบสวนแต่จะให้การในชั้นพิจารณาของศาล

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ขณะเกิดเหตุไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็น แต่ก็พบร่องเท้าของผู้ต้องหาตรงบริเวณที่คนร้ายใช้อาวุธปืนลูกซอง ขนาด ๑๒ ชุ่มยิงผู้ตาย ตรวจพบอาวุธปืนลูกซองยาว ขนาด ๑๒ ของผู้ต้องหาซุกซ่อนโดยฝังไว้ใต้ฐานบ้านของผู้ต้องหา และผู้ต้องหากับผู้ตายมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน หลังเกิดเหตุผู้ต้องหาทิ้งเงินที่อยู่หลบหนีออกจากบ้านไปนานถึง ๗ ปี จึงติดตามจับกุมผู้ต้องหาได้ตามที่ศาลจังหวัดอุดรธานี ออกหมายจับผู้ต้องหาไว้ พยานแวดล้อมดังกล่าวรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายใช้อาวุธปืน ชุ่มยิงผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๘, ๒๔๙ (๔), ๙๑, ๓๒, ๓๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๗, ๘ ทวิ, ๓๒, ๓๒ ทวิ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน (ฉบับที่ ๔๔) ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้อ ๓, ๖, ๗ ขอศาลสั่งริบหมอนรองกระสุนปืนลูกซองและอาวุธปืนลูกซองของกลาง

พุดช่มชู่และติดประกาศให้จ่ายค่าเสียหายวินรถจักรยานยนต์ “ไม่จ่ายเจ็บ” เป็นพยายามกรรโชกและข่มขืนใจผู้อื่น

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๓/๒๕๕๑

ป.อาญา พยายามกรรโชก พยายามข่มขืนใจ(ม.๓๐๙, ๓๓๓, ๔๐)

ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าของวินรถจักรยานยนต์รับจ้างปากซอย มีผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ ๓ เป็นลูกน้องคอยทำหน้าที่เก็บเงินค่าเสียหายจากผู้ที่น่ารถจักรยานยนต์มาขับขึ้นรับจ้างในซอย ปี ๒๕๔๖ รัฐบาลประกาศนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพลผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกจึงหยุดเก็บเงิน ต่อมาประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้เรียกนาย ท. กับนาย ส. ผู้ขับขึ้นรถจักรยานยนต์รับจ้างในซอยดังกล่าวมาแจ้งให้ทราบว่าสิ้นเดือนนี้จะเก็บค่าเสียหายเดือนละ ๖๐๐ บาท ถ้าไม่จ่ายเบื่องบนจะมากถามเอง หลังจากนั้นผู้ต้องหาประกาศมาติดไว้ที่วินรถจักรยานยนต์มีข้อความว่า “ไม่จ่ายเจ็บ” ต่อมานาย ท. และนาย ส. ถูกทำร้ายร่างกายได้รับบาดเจ็บ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นความผิดฐานพยายามกรรโชกทรัพย์และพยายามข่มขืนใจผู้อื่นฯ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยันว่าเป็นผู้ใช้ให้ ผู้ต้องหาที่ ๓ กระทำผิดหรือร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาที่ ๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าของวินรถจักรยานยนต์รับจ้างปากซอย มีผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ ๓ เป็นลูกน้องคอยทำหน้าที่เก็บเงินแรกเข้าและค่าเสียหายจากผู้ที่น่ารถจักรยานยนต์มาขับขึ้นรับจ้างในซอยเดือนละ ๑,๓๐๐ บาท ต่อมาเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๖ รัฐบาลประกาศนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพลผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกจึงหยุดเก็บเงิน ต่อมากลางเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๖ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้เรียกนาย ป. ไปพบและบอกให้เรียกเก็บเงินจากผู้ขับขึ้นรถจักรยานยนต์เดือนละ ๖๐๐ บาท แต่นาย ป.ไม่ทำตามและได้ร่วมกับนาย อ.ร้องเรียนผ่านทางหนังสือพิมพ์ ต่อมานาย อ. ถูกทำร้ายและนาย ป.ถูกยิงตาย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ต่อมาประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้เรียกนาย ท. กับนาย ส.ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างในซอยดังกล่าวมาถามว่าสิ้นเดือนนี้จะเก็บค่าเช่าวินเดือนละ ๖๐๐ บาท มีปัญหาหรือไม่อ้างว่าจะเก็บไปให้ผู้ต้องหาที่ ๑ นาย ท.และนาย ส. บอกว่าไม่จ่ายผู้ต้องหาที่ ๓ บอกว่าถ้าไม่จ่ายเป็องบนจะมาถามเองและต่อมามีผู้นำประกาศมาติดไว้ที่วินรถจักรยานยนต์ มีข้อความว่า “ไม่จ่ายเจ็บ” ต่อมานาย ท.และนาย ส. ถูกทำร้ายร่างกายได้รับบาดเจ็บ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามเป็นความผิดฐานร่วมกันพยายามกระทำความผิดและร่วมกันข่มขู่ผู้อื่นหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนาย ท. และนาย อ. ซึ่งมีอาชีพขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างต่างยืนยันว่า เมื่อประมาณต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ผู้ต้องหาที่ ๓ มาข่มขู่เก็บเงินค่าเช่าวินรถจักรยานยนต์รายเดือน เดือนละ ๖๐๐ บาท โดยอ้างว่าจะเก็บไปให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อได้รับคำตอบจากพยานว่าไม่ยอมจ่าย ผู้ต้องหาที่ ๓ พูดว่าเป็องบนจะมาถามเอง ต่อมามีผู้นำประกาศมาติดไว้ที่วินรถจักรยานยนต์ มีข้อความว่า “ไม่จ่ายเจ็บ” หลังจากนั้น นาย ท.และนาย อ. ก็ถูกทำร้าย พยานหลักฐานจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ลงมือกระทำความผิดไปตลอดแล้ว แต่การกระทำไม่บรรลุผลเพราะพยานทั้งหลายไม่ยินยอมจ่ายเงินให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๓ คดีมีหลักฐานพอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานพยายามกระทำความผิดและพยายามข่มขู่ผู้อื่น ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยันว่าเป็นผู้ใช้ให้ผู้ต้องหาที่ ๓ กระทำความผิดหรือร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๓ พยานหลักฐานไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานพยายามกระทำความผิดและฐานพยายามข่มขู่ผู้อื่นให้กระทำการใดหรือจ่ายมอบต่อสิ่งใดโดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขู่โดยใช้กำลังประทุษร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙, ๓๓๓, ๔๐ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานร่วมกันพยายามกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๓, ๔๐, ๔๓ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ฐานร่วมกันข่มขู่ผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙, ๔๓

สำคัญผิดว่าเป็นรถจักรยานยนต์ของเพื่อน จึงขาดเจตนาลักทรัพย์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๙/๒๕๕๑

ป.อาญา ลักทรัพย์ (ม.๓๓๕ (๑)(๓), ๘๓)

รถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่จอดไว้ใกล้กับรถจักรยานยนต์ของเพื่อน ผู้ต้องหาที่มีเชื้อและรุ่นเดียวกัน ทั้งกุญแจที่ใช้ปลดล็อกและติดเครื่องยนต์ก็มีลักษณะเหมือนกันและใช้แทนกันได้ มีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ต้องหาทั้งสองขับรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายไปเพราะสำคัญผิดว่ารถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายเป็นของเพื่อน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายเดินออกจากร้านอาหารที่เกิดเหตุไปทีลานจอดรถจักรยานยนต์บริเวณข้างร้านอาหารเพื่อขับรถจักรยานยนต์ที่จอดล็อกกุญแจไว้กลับบ้าน เห็นผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถจักรยานยนต์ของตนออกจากลานจอดรถไปโดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ นั่งซ้อนท้ายไปด้วย จึงแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุให้ทำการสกัดจับผู้ต้องหาทั้งสองคนไว้ได้พร้อมรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๑ แสดงสำเนาทะเบียนรถจักรยานยนต์ของนาย ช. ซึ่งเป็นเพื่อนของผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อเจ้าพนักงานตำรวจโดยแจ้งว่านาย ช. อนุญาตให้ขับรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวไปช่วยเพื่อนที่รถจักรยานยนต์น้ำมันหมด และจอดรออยู่บริเวณแยกประชาชนกุล แต่ขับรถจักรยานยนต์ผิดคันมา เพราะรถจักรยานยนต์ของนาย ช. กับของผู้เสียหาย ซึ่งจอดอยู่ใกล้กันในลานจอดรถที่เกิดเหตุ มีเชื้อและรุ่นเดียวกัน และกุญแจยังสามารถใช้แทนกันได้ เมื่อนำกุญแจรถจักรยานยนต์ที่ยึดมาจากผู้ต้องหาที่ ๑ ไปทดลองไขกุญแจรถจักรยานยนต์คันของนาย ช. ซึ่งจอดอยู่ที่ลานจอดรถของร้านอาหารที่เกิดเหตุก็สามารถไขติดเครื่องยนต์ได้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืน หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า รถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่จอดไว้ใกล้กับรถจักรยานยนต์ของเพื่อนผู้ต้องหาที่มียี่ห้อและรุ่นเดียวกัน ทั้งกุญแจที่ใช้ปลดล็อกและติดเครื่องยนต์รถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายและของเพื่อนผู้ต้องหาที่มีลักษณะเหมือนกัน และใช้แทนกันได้ ประกอบกับเมื่อพิจารณาจากพฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ ๑ และ ที่ ๒ ได้แสดงความบริสุทธิ์ในขณะที่ถูกจับกุมและยืนยันเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับสำเนาทะเบียนรถจักรยานยนต์โดยเข้าใจผิดคิดว่ารถจักรยานยนต์ที่ขังขื่ออยู่เป็นรถจักรยานยนต์ของเพื่อนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ต้องหาทั้งสองไม่ได้มีเจตนาทุจริตที่จะลักเอาทรัพย์สินของผู้เสียหาย แต่สำคัญผิดว่ารถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายเป็นรถจักรยานยนต์ของเพื่อนผู้ต้องหา คดีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ล้วนร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕, ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา มาตรา ๑๑

คนต่างด้าวทำงานอย่างเปิดเผย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๐/๒๕๕๑

พ.ร.บ. คนเข้าเมืองฯ (ม. ๖๔)

คนต่างด้าวทำงานคัดแยกขยะในที่โล่งแจ้ง รื้อกันบ้านที่เกิดเหตุเป็นรั้วลวดหนามโปร่ง มีทางเข้าออกบริเวณบ้านที่เกิดเหตุเปิดเผยให้ลูกค้าเข้าไปซื้อของเก่าได้ ลักษณะบ้านพักของแรงงานก็สร้างเป็นที่พักตามปกติ มิได้สร้างให้เป็นที่ลับเฉพาะเพื่อปกปิด หรือใช้สำหรับซ่อนเร้นอาศัยของคนต่างด้าว ยังฟังไม่ได้ว่ามีเจตนาช่วยเหลือซ่อนเร้น คนต่างด้าวให้พ้นจากการจับกุม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหากับพวกซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำกองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี นำหมายค้นของศาลจังหวัดนครปฐม ไปตรวจค้นบ้านเกิดเหตุตามที่สืบทราบมาก่อนว่า มีคนต่างด้าวลักลอบทำงานคัดแยกขยะอยู่เป็นจำนวนมาก บ้านเกิดเหตุมีเนื้อที่ประมาณ ๒ ไร่เศษ มีรั้วลวดหนามกั้นโดยรอบ อยู่ห่างจากถนนสายหลักประมาณ ๑๐๐ เมตร บริเวณทางเข้าออกหน้าบ้านเป็นลานสำหรับใช้คัดแยกขยะ มีร่องรอยขยะอยู่โดยรอบ มีอาคาร ๓ หลังจัดแบ่งเป็นห้องให้คนต่างด้าวพักอาศัยรวม ๑๔ ห้อง มีห้องน้ำติดอาคารที่พัก ๒ หลัง จำนวน ๖ ห้อง ด้านในสุดเป็นบ้านพักของผู้ต้องหาที่ ๑ มีลักษณะเป็นบ้านเดี่ยวชั้นเดียว อาคารที่อยู่ด้านหน้าบ้านทำเป็นร้านขายสินค้า ขณะเข้าตรวจค้นพบคนงานซึ่งเป็นคนต่างด้าวชาวกัมพูชาจำนวน ๓๔ คน พักอาศัยอยู่ในบ้านพักคนงานดังกล่าว จึงจับกุมตัวส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีฐานลักลอบเข้ามาในราชอาณาจักร และอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต และทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต พร้อมกับจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งรับว่าเป็นเจ้าของบ้านและผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งรับว่าเป็นผู้เช่าที่ดินเพื่อใช้เป็นสถานที่คัดแยกขยะดำเนินคดีฐานซ่อนเร้น ช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ให้คนต่างด้าวซึ่งหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรพ้นจากการจับกุม และรับคนต่างด้าวซึ่งไม่มีใบอนุญาตให้ทำงาน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานรู้ว่าคนต่างด้าวคนใดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ร่วมกันให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า จากลักษณะการทำงานของคนต่างด้าวทำงาน คัดแยกขยะในที่โล่งแจ้ง รื้อกันบ้านที่เกิดเหตุเป็นรั้วลวดหนามโปร่ง มีทางเข้าออกจากบริเวณบ้านที่เกิดเหตุเปิดเผย ให้ลูกค้าเข้าไปซื้อของเก่าได้ ลักษณะบ้านพักของคนงานก็สร้างเป็นที่พักตามปกติ มิได้สร้างให้เป็นที่ลับเฉพาะเพื่อปกปิดหรือใช้สำหรับซ่อนเร้นอาศัยของคนต่างด้าว หลักฐานไม่พอให้รับฟังว่าผู้ต้องหาที่ ๑ หรือผู้ต้องหาที่ ๒ มีเจตนาที่จะช่วยเหลือ ซ่อนเร้นคนต่างด้าวให้พ้นจากการจับกุม จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานรู้ว่าคนต่างด้าวคนใดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ร่วมกันให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

พาดคนต่างด้าวเข้ามาเยียมญาติที่ศูนย์อพยพจังหวัดตาก เป็นการนำพาดคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๒/๒๕๕๑

พ.ร.ป. คนเข้าเมืองฯ (ม.๖๓)

ผู้ต้องหาเป็นบุคคลต่างด้าวสัญชาติพม่าได้พาดนาย ด. กับพวกรวม ๔ คน ซึ่งเป็นคนต่างด้าวสัญชาติพม่าเดินทางจากประเทศพม่าโดยทางเรือข้ามแม่น้ำเมย มาขึ้นฝั่งที่บริเวณท่าเรือบ้านสวนอ้อย อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก และกำลังจะพาด นาย ด. กับพวกไปที่ศูนย์อพยพแบเกาะ อำเภอท่าสองยางเพื่อไปเที่ยวและเยียมญาติ ที่ศูนย์อพยพดังกล่าวเนื่องจากนาย ด.กับพวกไม่รู้เส้นทาง การกระทำของผู้ต้องหา จึงเป็นความผิดฐานนำหรือพาดคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักร หรือกระทำได้ด้วยประการใด ๆ อันเป็นการอุปการะหรือช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามา ในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้กล่าวหา กับพวกกำลังปฏิบัติหน้าที่ ตั้งด่านตรวจ ได้พบผู้ต้องหากับนาย ด.และพวกอีก ๔ คนเดินมาตามถนนจึงตรวจสอบ หลักฐานบัตรประจำตัวประชาชนผู้ต้องหาไม่มีแสดงและรับว่าเป็นคนต่างด้าวสัญชาติพม่า ลักลอบเดินทางจากประเทศพม่าตรงข้ามกับหมู่บ้านสวนอ้อย อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก โดยนั่งเรือข้ามแม่น้ำเมยแล้วมาขึ้นฝั่งที่ทำเรือหมู่บ้านสวนอ้อย อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก โดยจะพาดนาย ด.กับพวกไปเที่ยวและเยียมญาติที่ศูนย์อพยพแบเกาะ อำเภอท่าสองยาง จึงจับกุมตัวผู้ต้องหากับพวกส่งพนักงานสอบสวน ขึ้นจับกุมและขึ้นสอบสวนผู้ต้องหา ให้การรับสารภาพ

คดีมีปัญหาคำชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด ฐานนำหรือพาดคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรหรือกระทำได้ด้วยประการใด ๆ อันเป็น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

การอุปการะหรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพวกให้การยืนยันว่าจับกุมผู้ต้องหาพร้อมกับนาย ด.กับพวกรวม ๔ คน ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่าเป็นคนพาบุคคลต่างด้าวทั้ง ๔ คน โดยทางเรือจากฝั่งพม่าข้ามมายังฝั่งประเทศไทย โดยมาขึ้นฝั่งที่บริเวณบ้านสวนอ้อย อำเภอท่าสองยาง นอกจากนี้พนักงานสอบสวนได้สอบสวนนาย ด.กับพวก เป็นพยานต่างให้การสอดคล้องกับผู้ต้องหาว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้พาพยานเดินทางจากประเทศพม่าเข้ามาในราชอาณาจักรไทย เพื่อไปเยี่ยมญาติที่ศูนย์อพยพแบเกะ เนื่องจากพยานไม่รู้เส้นทางที่ปลอดภัยประกอบกับผู้ต้องหาเคยหลบหนีเข้ามาทำงานในประเทศไทยและถูกจับดำเนินคดีมาก่อน ผู้ต้องหาจึงรู้เส้นทางที่จะหลบหนีเข้ามาในประเทศไทยและเส้นทางไปศูนย์อพยพแบเกะ คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานนำหรือพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรหรือกระทำได้ด้วยประการใด ๆ อันเป็นการอุปการะหรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๓

พฤติการณ์เป็นร่วมกันฉ้อโกงโดยแบ่งหน้าที่กันทำตามขั้นตอน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓/๘/๒๕๕๑

ป.อาญา ข้อโกง, ตัวการ (ม.๓๔๑, ๘๓)

พฤติการณ์ของผู้ต้องหาทั้งสามกับพวกมีเจตนาทุจริตแต่แรกที่จะหลอกลวงผู้เสียหาย โดยแบ่งหน้าที่กันทำตามขั้นตอน ตั้งแต่การทำความรู้จักกับผู้เสียหาย จนพาผู้เสียหายไปดูพวกตนเล่นการพนัน กับขอมืมทรัพย์สินของผู้เสียหายและได้ทรัพย์สินของผู้เสียหายไป การเล่นพนันดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของกลอุบายที่หลอกลวงผู้เสียหาย ดังนั้น ผู้เสียหายจึงเป็นผู้เสียหายตามนิติบัญญัติและได้ร้องทุกข์ภายในอายุความแล้ว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาทั้งสามกับพวกออกอุบายให้ผู้เสียหายดูการเล่นการพนันกำถั่ว (ใช้ไม้จิ้มฟันเป็นอุปกรณ์) ที่มีชายไทยคนหนึ่งเรียกว่า “เฮีย” ซึ่งเป็นพวกของผู้ต้องหาขอแถมมือเนื่องจากเสียพนันไปเมื่อคืนที่ผ่านมา ๕๐๐,๐๐๐ บาท ปรากฏว่าเฮียเสียพนันอีก ดังนั้น เฮียจึงขอเพิ่มเติมพนันเป็น ๕๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๒ บอกว่ามีเงินสดไม่พอ ขอมืมเงินสดและเครื่องประดับทำด้วยทองคำจากผู้เสียหายเพื่อเป็นทุนลงเล่นพนันผู้เสียหายมอบเงินและเครื่องประดับรวมเป็นราคา ๑๓๔,๗๐๐ บาท แต่ก็ได้จำนวนไม่พอ ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงโทรศัพท์หาผู้ต้องหาที่ ๑ (ซึ่งก่อนหน้านี้เป็นผู้ชักจูงผู้เสียหายมาพบกับผู้ต้องหาที่ ๒ , ๓ กับพวก) บอกให้เตรียมเงินไว้ ๓๐๐,๐๐๐ บาทแล้วขอร้องให้ผู้เสียหายไปรับเงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ ณ จุดที่นัดพบที่ห้างบิ๊กซี (ศูนย์อาหารใต้ดิน) ก่อนไปผู้เสียหายขอทรัพย์สินของตนคืนไปก่อน ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๓ หยิบเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายห่อผ้าเช็ดหน้ายื่นให้ ต่อมาเมื่อผู้เสียหายไปรอผู้ต้องหาที่ ๑ ณ จุดนัดหมาย ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ยอมรับโทรศัพท์ ผู้เสียหายเอะใจจึงเปิดห่อผ้าดูพบว่าเป็นสร้อยคอทองคำปลอมและในซองจดหมายบรรจุเงินมีแต่กระดาษเปล่า เมื่อผู้เสียหายย้อนกลับมาที่เดิมที่เล่นการพนันกัน ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๒, ๓ กับพวกหลบหนีไปแล้ว

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

คดีมีปัญหาก็ให้ศาลสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสามมีความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ต้องหาทั้งสามกับพวกมีเจตนาทุจริตแต่แรกที่จะหลอกลวงผู้เสียหาย โดยแบ่งหน้าที่กันทำตามขั้นตอน ตั้งแต่การทำความรู้จักกับผู้เสียหายจนพาผู้เสียหายไปดูพวกตนเล่นการพนัน กับขอยืมทรัพย์สินของผู้เสียหาย และได้ทรัพย์สินของผู้เสียหายไป การเล่นพนันดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของกลอุบายที่หลอกลวงผู้เสียหาย ดังนั้น ผู้เสียหายจึงเป็นผู้เสียหายตามนิยาม และได้ร้องทุกข์ภายในอายุความแล้ว ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสาม ฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๔๓ และให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันใช้คืนเงินหรือราคาทรัพย์สิน จำนวน ๑๓๔,๗๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายด้วย

หนังสือมอบอำนาจไม่ใช่เอกสารสิทธิ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓/๙/๒๕๕๑

ป.อาญา พลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม (ม.๒๖๕, ๒๖๘)

หนังสือมอบอำนาจที่ผู้ต้องหาทำปลอมขึ้นเป็นการมอบอำนาจให้ผู้ต้องหาเป็นผู้ดำเนินการแทนผู้เสียหายในการขอกู้เงินตามกฎหมาย ไม่ใช่เอกสารที่เป็นหลักฐานแห่งการก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับซึ่งสิทธิ จึงไม่ใช่เอกสารสิทธิ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายทำประกันชีวิตไว้กับบริษัท ท.แบบประกันภัยสะสม บันผลระยะเวลาประกัน ๒๐ ปี โดยมี นาง อ. ผู้ต้องหา เป็นตัวแทนในการติดต่อทำประกันภัย ผู้เสียหายชำระเบี้ยประกันตลอดมาจนครบกำหนดระยะเวลาประกัน แต่ได้รับแจ้งจากบริษัท ประกันก่อนวันครบกำหนดประกันว่าผู้เสียหายเป็นหนี้กู้ยืมบริษัทตามกฎหมายประกันชีวิตดังกล่าวเป็นเงิน ๘๘,๖๙๐ บาท เมื่อไปตรวจสอบพบว่ามีการปลอมลายมือชื่อของผู้เสียหายลงในหนังสือมอบอำนาจไปยื่นขอกู้เงินตามกฎหมาย ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ และใช้เอกสารสิทธิปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เอกสารสิทธิตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๙) หมายความว่า เอกสารที่เป็นหลักฐานแห่งการก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับซึ่งสิทธิ แต่หนังสือมอบอำนาจที่ผู้ต้องหาทำปลอมขึ้นเป็นการมอบอำนาจให้ผู้ต้องหาเป็นผู้ดำเนินการแทนผู้กล่าวหาในการขอกู้เงินตามกฎหมาย ซึ่งต่อมาบริษัท ท. ได้จัดทำสัญญา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

โดยมีผู้ต้องหาลงชื่อแทนในฐานะผู้รับมอบอำนาจไว้เป็นหลักฐานในการกู้ยืมอีกฉบับหนึ่ง
ดังนั้น ตามความมุ่งหมายหรือเจตนาของหนังสือมอบอำนาจในคดีนี้จึงไม่ใช่เอกสาร
ที่เป็นหลักฐานแห่งการก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับซึ่งสิทธิ คดีมีหลักฐานไม่พอฟ้อง
ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม ตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา ๒๖๕, ๒๖๘ แต่สั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๘ ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแขวง
ให้พนักงานอัยการจัดการตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา
ของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๓/ ข้อ ๕๙

เมื่ออัยการสูงสุดเห็นว่าคำสั่งยุติการดำเนินคดีไม่ถูกต้อง อัยการสูงสุด
ก็เพิกถอนคำสั่งยุติการดำเนินคดีได้
หัวหน้าพรรครับรองผู้สมัครรับเลือกตั้งว่าเป็นสมาชิกพรรคการเมืองอันเป็นเท็จ
ผิดฐานสนับสนุนให้ผู้อื่นสมัครรับเลือกตั้งฯ โดยรู้ยู่ที่ไม่มีสิทธิสมัคร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๘๒/๒๕๕๑

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ (ม.๑๐๑ (๓))

พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.๒๕๕๑ (ม.๒๙, ๓๐, ๑๐๐)

พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.๒๕๕๐ (ม.๑๐๓ (๔))

ป.อาญา ผู้สนับสนุน (ม.๒, ๓, ๘๖)

แม้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจะแย้งคำสั่งยุติการดำเนินคดีของพนักงานอัยการไม่ได้ แต่เมื่ออัยการสูงสุดเห็นว่าการออกคำสั่งยุติการดำเนินคดีไม่ถูกต้อง อัยการสูงสุดก็จะเพิกถอนคำสั่งยุติการดำเนินคดีของพนักงานอัยการ

ผู้ต้องหาเป็นหัวหน้าพรรคการเมือง ออกหนังสือรับรองการเป็นสมาชิกพรรคการเมืองให้กับผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง แต่ตรวจสอบในฐานข้อมูลพรรคการเมืองของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งไม่ปรากฏชื่อผู้สมัครฯ เป็นสมาชิกพรรคการเมืองตามที่รับรอง ผู้ต้องหามีความผิดฐานสนับสนุนให้ผู้อื่นสมัครรับเลือกตั้งฯ โดยรู้ยู่ว่าผู้นั้นไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งฯ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ได้มีพระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๙ และให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่เป็นการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๙ ต่อมาวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ คณะกรรมการการเลือกตั้งได้ออกประกาศคณะกรรมการการเลือกตั้ง เรื่องการรับสมัครเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

โดยให้ผู้ประสงค์สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้งให้ยื่นใบสมัครต่อผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเขตตั้งแต่วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๙ ต่อมาในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๙ นาง ต. กับพวกรวม ๗ คน ได้ไปสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง ต่อผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเขต และได้ให้ถ้อยคำว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติเป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และไม่มีลักษณะต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๑ และเป็นสมาชิกพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวคือพรรค ค. โดยมีหนังสือรับรองของผู้ต้องหาซึ่งเป็นหัวหน้าพรรคประกอบเป็นหลักฐาน ผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเขตเลือกตั้งจึงให้รับใบสมัคร ต่อมาได้มีการตรวจสอบหลักฐานการสมัครก็ปรากฏว่าไม่พบข้อมูลว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งทั้ง ๗ คนดังกล่าวเป็นสมาชิกพรรคการเมือง จึงได้มีการร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับบุคคลดังกล่าวกับร้องทุกข์ ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานสนับสนุนให้ผู้อื่นสมัครรับเลือกตั้งโดยรู้อยู่แล้วว่าตนไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือไม่

ัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามที่ได้ชี้ขาดไว้ตามคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๙/๒๕๕๑, ๒๓/๒๕๕๑ และ ๒๕/๒๕๕๑ ว่า นาง ต. กับพวกรวม ๗ คน มีความผิดฐานสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง โดยรู้แล้วว่าตนไม่มีสิทธิสมัครเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ต้องหาในฐานะหัวหน้าพรรคการเมือง ค. ได้ออกหนังสือรับรองการเป็นสมาชิกพรรคการเมือง ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๙ รวม ๗ ฉบับ มอบให้นาง ต. กับพวกรวม ๗ คน คนละฉบับโดยแต่ละฉบับรับรองว่านาง ต. กับพวกทั้ง ๗ คน แต่ละคนเป็นสมาชิกพรรคการเมือง ค. โดยผู้ต้องหาลงนามในฐานะหัวหน้าพรรคการเมือง ค. และ นาง ต. กับพวกทั้ง ๗ คน ได้ไปสมัครรับเลือกตั้งดังกล่าว โดยใช้หนังสือรับรองที่ผู้ต้องหาออกเป็นหลักฐานในการสมัครว่าเป็นสมาชิกพรรคการเมือง ค. อันเป็นเท็จ ผู้ต้องหาจึงมีความผิดตามข้อกล่าวหาเพิกถอนคำสั่งยุติการดำเนินคดีของพนักงานัยการ สำนักงานัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๔ ควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานสนับสนุนให้ผู้อื่นสมัครรับเลือกตั้งโดยรู้อยู่แล้วว่า

ตนไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๒๙, ๓๐, ๑๐๐ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔, ๓๕, ๑๓๙ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๑๐๓ (๔) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๐๑ (๓) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒, ๓, ๘๖ ขอให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งของผู้ต้องหาที่มีกำหนดสิบปี

เป็นเยาวชนไม่ได้ประกอบอาชีพ น่าเชื่อว่าเป็นเพียงผู้รับจ้าง มิใช่ผู้ประกอบการธุรกิจ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๘๕/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ (ม.๔, ๖, ๓๔)

ความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ตามพระราชบัญญัติ ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๔, ๖, ๓๔ กฎหมาย มีเจตนารมณ์บัญญัติเป็นความผิดโดยเฉพาะผู้ประกอบการที่ไม่ได้รับอนุญาต จาก นายทะเบียน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ต้องหาเป็นเยาวชนอายุ ๑๗ ปีเศษ ไม่ได้ประกอบอาชีพ พักอาศัยอยู่กับบิดา เนื่องจากบิดามารดาเลิกร้างกัน พยานหลักฐาน จึงน่าเชื่อถือว่าผู้ต้องหาเป็นเพียงผู้รับจ้าง มิใช่ผู้ประกอบการ หรือกระทำให้เป็นธุรกิจ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายพร้อม เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจที่เกิดเหตุพบผู้ต้องหาซึ่งเป็นเยาวชนอายุ ๑๗ ปีเศษ กำลังขายแผ่นวีซีดี และดีวีดีภาพยนตร์ให้แก่ประชาชนทั่วไปที่แผงลอยไม่มีชื่อ จึงขอตรวจค้นปรากฏว่าพบแผ่น วีซีดีและแผ่นดีวีดีภาพยนตร์ที่มีผู้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายจำนวน ๓๓/๔ แผ่น และแผ่นวีซีดีและดีวีดีภาพยนตร์ที่ผู้ต้องหาใช้ในการประกอบกิจการให้เช่าแลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ จำนวน ๘๐๙ แผ่น ตรวจสอบแล้วพบว่าผู้ต้องหาไม่ได้ รับอนุญาตให้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ จากนายทะเบียน จึงจับกุมตัวผู้ต้องหาพร้อมยึดแผ่นวีซีดีและดีวีดีภาพยนตร์ดังกล่าว เป็นของกลางนำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายเพื่อการค้า และประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับอนุญาต

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๔, ๖, ๓๔ กฎหมายมีเจตนารมณ์บัญญัติเป็นความผิดโดยเฉพาะสำหรับผู้ประกอบกิจการที่ไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ต้องหาเป็นเยาวชนอายุ ๑๗ ปีเศษ ไม่ได้ประกอบอาชีพ พักอาศัยอยู่กับบิดาเนื่องจากบิดามารดาเลิกร้างกัน พยานหลักฐานจึงน่าจะเชื่อว่าเป็นเพียงผู้รับจ้าง มิใช่ผู้ประกอบกิจการหรือกระทำเป็นธุรกิจ คดีมีหลักฐานไม่พอฟ้อง (ตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๖๓๖/๒๕๔๓ และตามนัยคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ชย.๓๒๓/๒๕๔๙, ชย.๔๓๓/๒๕๔๙) ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๔, ๖, ๓๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

หมายเหตุ

พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว (ใช้บังคับเมื่อ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๑) แต่ฐานความผิดดังกล่าวในคดีนี้ยังคงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘, ๗๙ และต่อมามีคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๒๕/๒๕๕๑ วินิจฉัยเช่นเดียวกัน

พยานหลักฐานยังไม่พอฟ้องฐานบุกรุก แฝวถางป่า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๙๑/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๕๔, ๗๒ ตร.)

คดีไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นผู้บุกรุกแฝวถางป่า มีเพียงได้ความจากชายซึ่งไม่ทราบว่าเป็นใคร อยู่ที่ไหน และไม่สามารถติดตามตัวมาเป็นพยานได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้บุกรุก บันทึกที่ผู้กล่าวหาบันทึกว่าผู้ต้องหายอมรับกับคณะเจ้าหน้าที่ว่าตนเป็นผู้ถางป่าก็ไม่มีลายมือชื่อผู้ต้องหาลงไว้ พยานหลักฐานจึงไม่พอฟ้อง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นพนักงานพิทักษ์ป่าประจำหน่วยป้องกันรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และพวกได้ร่วมกันออกตรวจสืบสวนปราบปรามผู้กระทำผิดว่าด้วยการป่าไม้ในท้องที่ป่าสงวนแห่งชาติ และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เมื่อตรวจมาถึงป่าที่เกิดเหตุพบคนนำหลังหนึ่งอยู่ในร่องห้วย ชายคนหนึ่งที่อยู่ข้างหน้าได้จุดประทัดตั้งขึ้นคล้ายส่งสัญญาณ ผู้กล่าวหาและพวกจึงกระจายกำลังปิดล้อม ตรวจพบป่ามีผู้บุกรุกเข้าไปแฝวถาง ตัดฟันต้นไม้ จำนวน ๑ แปลง ลักษณะการแฝวถางตัดฟันไม้ด้วยมีดพร้า จึงร่วมกันตรวจสอบพื้นที่ซึ่งถูกแฝวถางป่า จำนวน ๑๒ ไร่ ผู้กล่าวหาและพวกสอบถามชายที่อยู่ข้างหน้าทราบว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้แฝวถางที่เกิดเหตุขณะที่ผู้กล่าวหากับพวกเดินทางกลับ ผู้กล่าวหากับพวกพบผู้ต้องหา ผู้ต้องหารับว่าเป็นผู้แฝวถางที่เกิดเหตุจริง ผู้กล่าวหาจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ต่อมาผู้ต้องหาเข้ามาขอตัวกับพนักงานสอบสวน ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานบุกรุก แฝวถางป่าฯ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นผู้บุกรุก

แผ้วถางป่าที่เกิดเหตุคงได้ความเพียงพอจากชายคนหนึ่งที่พักอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งอ้างกับผู้กล่าวหาว่าผู้ต้องหาเป็นผู้บุกรุก แผ้วถาง โดยไม่ทราบว่าเป็นชายคนดังกล่าวเป็นใครและมีภูมิลำเนาอยู่ที่ไหน และไม่สามารถติดตามชายคนดังกล่าวมาเป็นพยานได้ ทั้งตามบันทึกการตรวจยึดพื้นที่ของผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพิกัดพื้นที่ข้อความว่า ผู้ต้องหายอมรับกับคณะเจ้าหน้าที่ว่าตนเป็นผู้ถางป่านั้น ก็เป็นบันทึกที่ผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพิกัดพื้นที่โดยไม่มีปรากฏลายมือชื่อของผู้ต้องหา ลงชื่อรับรองหรือยืนยันข้อเท็จจริงตามบันทึกดังกล่าวแต่อย่างใด ประกอบกับผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพิกัดพื้นที่ไม่ได้พบเห็นขณะผู้ต้องหาบุกรุกแผ้วถางและสร้างหน่อในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ หากผู้ต้องหาได้ยอมรับกับผู้กล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำผิด ผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพิกัดพื้นที่จะได้นำตัวหรือติดตามจับกุมตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดี แต่ปรากฏว่าผู้ต้องหาเข้ามาขอตัวต่อพนักงานสอบสวนหลังเกิดเหตุนานถึง ๕ เดือน โดยชั้นมอบตัว และชั้นสอบสวน ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธมาตลอด พยานหลักฐานที่ปรากฏไม่อาจรับฟังและเพียงพอพิสูจน์ได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำผิด คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหาฐานก่อกวนสร้าง แผ้วถางหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่าหรือยึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ยึดถือครอบครองทำประโยชน์ ก่อกวนสร้าง แผ้วถางหรือกระทำโดยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ยึดถือหรือครอบครองที่ดิน แผ้วถางหรือทำลายต้นไม้ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๕๔, ๓๒ ตี พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๔ มาตรา ๒๒ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๔, ๑๔, ๓๑ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๘, ๕๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ใบแจ้งการย้ายที่อยู่ที่มีข้อความเท็จไม่ใช่เอกสารราชการปลอม

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๙๖/๒๕๕๑

พ.ร.บ. การทะเบียนราษฎรฯ (ม.๕๐)

ป.อาญา ปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม (ม.๒๖๔, ๒๖๘)

ใบแจ้งการย้ายที่อยู่ นายทะเบียนผู้รับผิดชอบเป็นผู้ดำเนินการ แม้มีข้อความเท็จ ก็ไม่ใช่เอกสารราชการปลอม ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ แม้ไม่มีพยานยืนยันว่าร่วมไปกับผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ก็เป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการกระทำผิดโดยตรง และภายหลังเกิดเหตุได้หลบหนีไป พยานหลักฐานพอพ้อง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะเจ้าบ้าน ได้นำใบแจ้งการย้ายที่อยู่ของ เขตบางรักไปขอย้าย นางสาว ร. เข้ามาอยู่ในทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ และนายทะเบียน ผู้รับแจ้งได้ดำเนินการเพิ่มชื่อนางสาว ร. ในทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อมา ผู้ต้องหาที่ ๒ แอบอ้างว่าเป็นนางสาว ร. ขอทำบัตรประจำตัวประชาชนที่เขตดินแดง โดยอาศัยหลักฐาน การมีชื่อในทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ จนเจ้าพนักงานได้ทำบัตรประจำตัวประชาชนให้ ผู้ต้องหาที่ ๒ จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะเจ้าบ้านได้ขอย้ายชื่อนางสาว ร. ออกจากทะเบียน บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ ไปอยู่ที่อื่น และนายทะเบียนผู้รับแจ้งได้ดำเนินการออกใบแจ้งการย้ายที่อยู่ให้ เมื่อเจ้าพนักงานพบการกระทำผิดจึงเพิกถอนหลักฐานทางทะเบียนต่างๆเกี่ยวกับนางสาว ร.

คดีมีปัญหให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้ร่วมกันปลอมเอกสาร ราชการและใช้เอกสารราชการปลอม แสดงหลักฐานอันเป็นเท็จเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อ ในทะเบียนบ้าน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ใบแจ้งการย้ายที่อยู่ นางสาว ร. ของเขตบางรัก นายทะเบียนผู้รับผิดชอบเป็นผู้ดำเนินการ จึงไม่ใช่เอกสารราชการปลอม แต่เป็นหลักฐานอันเป็นเท็จ

นอกจากนี้ คดียังมีนาย ว. และนาง จ. ผู้ช่วยนายทะเบียนท้องถิ่นเขตดินแดง นายทะเบียนผู้รับแจ้งยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะเจ้าบ้านได้ดำเนินการแจ้งย้ายชื่อนางสาว ร. เข้าและออกจากทะเบียนบ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ ด้วยตนเอง และนาย ส. ผู้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการเขตดินแดง ยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นคนต่างด้าว แอบอ้างว่าเป็นนางสาว ร. ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ว่าไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดและผลการตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อในเอกสารที่ยืนยันว่าไม่ใช่ลายมือผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่อาจหักล้างพยานดังกล่าวได้ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ แม้ไม่มีพยานยืนยันว่าร่วมไปกับผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ก็เป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการกระทำความผิดโดยตรง และภายหลังเกิดเหตุได้หลบหนีไป พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกันกระทำความผิดฐานร่วมกันใช้หรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จ หรือกระทำการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อหรือรายการอย่างหนึ่งอย่างใดในทะเบียนบ้านหรือเอกสารการทะเบียนราษฎรอื่นโดยมิชอบ และร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชน หรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน รวม ๒ กระทง ซึ่งขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ และซึ่งขาดควรสั่งฟ้องคนต่างด้าวที่แอบอ้างเป็นนางสาว ร. ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันใช้หรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จ หรือกระทำการเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นมีชื่อหรือรายการอย่างหนึ่งอย่างใดในทะเบียนบ้านหรือเอกสารการทะเบียนราษฎรอื่นโดยมิชอบ ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๕๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ และสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชน หรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๓, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ กับซึ่งขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง ฐานร่วมกันปลอมเอกสารราชการและใช้เอกสารราชการปลอมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕, ๒๖๘, ๘๓ แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๒ มาดำเนินคดีภายในอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิด และให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาที่สั่งฟ้องให้ครบถ้วนก่อนยื่นฟ้อง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

พฤติการณ์เป็นผู้ใช้กระทำการจงใจผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๙๗/๒๕๕๑

พ.ร.บ. การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นฯ (ม.๔, ๕๗ (๑), ๑๑๘)

ป.อาญา ผู้ใช้ (ม.๘๔)

แม้คดีไม่มีประจักษ์พยานว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ใช้ จ้าง นาย ส. ให้กระทำความผิด แต่การที่ นาย ส. เป็นหลานเขยของผู้ต้องหา นำเนื้อวัวไปแจกให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเพื่อให้ลงคะแนนเลือกผู้ต้องหานั้น ไม่มีเหตุที่ นาย ส. จะกระทำโดยลำพังโดยที่ผู้ต้องหา ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่รู้เห็น ตามพฤติการณ์ดังกล่าวเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ใช้ จ้าง นาย ส. ให้กระทำความผิดฐานกระทำการเพื่อจงใจผู้มีสิทธิเลือกตั้งให้ลงคะแนนเลือกตั้งให้แก่ตนเอง ด้วยการให้ทรัพย์สินแก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ข. เขตเลือกตั้งที่ ๗ ได้หมายเลข ๓ กำหนดวันเลือกตั้งวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗/ คืบหน้าวันเลือกตั้ง ๑ วัน นาย ส. หลานเขยของผู้ต้องหา ได้นำเนื้อสด ๑ ถูง หนักประมาณ ๒ กิโลกรัม ไปให้นาย ท. ที่บ้านบอกว่าเนื้อของผู้ต้องหาหมายเลข ๓ และในวันเดียวกัน นาย ส. ได้เรียกนาย ก. ไปที่บ้านของตนมอบเนื้อวัวสดให้ประมาณ ๒ กิโลกรัม แล้วบอกว่า อย่าลืมเบอร์ ๓ ผลการเลือกตั้งปรากฏว่าผู้ต้องหาได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ข. ต่อมาผู้สมัครรับเลือกตั้งหมายเลข ๒ ร้องเรียนว่าผู้ต้องหาจัดให้หัวคะแนนแจกเนื้อวัวสด แก่ผู้มีสิทธิลงคะแนนเลือกตั้งให้แก่ตนเอง คณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัด สอบสวนแล้ว เห็นว่า คดีมีมูลจึงมีมติให้เลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ข. ใหม่เพิกถอนสิทธิเลือกตั้งผู้ต้องหา ๑ ปี และให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้ และให้ดำเนินคดีอาญากับนาย ส. ฐานกระทำการจงใจผู้มีสิทธิเลือกตั้งให้ลงคะแนนเลือกตั้งให้แก่ผู้สมัคร โดยการให้ทรัพย์สินแก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และดำเนินคดีกับนาย ท. และนาย ก. ฐานเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้ง รับทรัพย์สินสำหรับตนเองเพื่อลงคะแนนเลือกตั้งให้แก่ผู้สมัคร นาย ท. และนาย ก. ให้การรับสารภาพศาลพิพากษาลงโทษไปแล้ว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเป็นผู้สมรู้รับเลือกตั้งก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ จ้าง วาน ให้กระทำการเพื่อจูงใจผู้มีสิทธิเลือกตั้งให้ลงคะแนนเลือกตั้งแก่ตนเอง ด้วยการให้ทรัพย์สินแก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนาย ท. และนาย ก. ให้การยืนยันว่า นาย ส. หลานเขยผู้ต้องหาแจกเนื้อวัวสด ๑ ถู หนักประมาณ ๒ กิโลกรัม ให้พยานทั้งสองเพื่อจูงใจให้ลงคะแนนเลือกผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้สมรู้รับเลือกตั้งหมายเลข ๓ แม้คดีไม่มีประจักษ์พยานว่าผู้ต้องหาเป็น ผู้ใช้ จ้าง วาน นาย ส. ให้กระทำความผิด แต่การที่นาย ส. เป็นหลานเขยของผู้ต้องหานำเนื้อวัวไปแจกให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเพื่อให้ลงคะแนนเลือกผู้ต้องหานั้น ไม่มีเหตุที่นาย ส. จะกระทำโดยลำพัง โดยที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่รู้เห็น ตามพฤติการณ์ดังกล่าวเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ใช้ จ้าง วาน นาย ส. ให้กระทำความผิดฐานกระทำการเพื่อจูงใจผู้มีสิทธิเลือกตั้งให้ลงคะแนนเลือกตั้งให้แก่ตนเอง ด้วยการให้ทรัพย์สินแก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นผู้สมรู้รับเลือกตั้งก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ จ้าง วาน ให้กระทำการเพื่อจูงใจผู้มีสิทธิเลือกตั้งให้ลงคะแนนเลือกตั้งให้แก่ตนเอง ด้วยการให้ทรัพย์สินแก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งตามพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔, ๕๓/ (๑), ๑๑๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๔ และขอให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งมีกำหนด ๑๐ ปี

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

หุ้นส่วนผู้จัดการมีอำนาจร้องทุกข์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๐๕/๒๕๕๑

ป.วิ. อาญา อำนาจร้องทุกข์ (ม.๒ (๓), ๓, ๕ (๓))

แม้ห้างหุ้นส่วนจำกัดจะจดทะเบียนให้หุ้นส่วนผู้จัดการสองคนลงลายมือชื่อร่วมกัน พร้อมประทับตราสำคัญเพื่อให้นิติกรรมใดๆ ที่ทำมีผลผูกพันห้างหุ้นส่วนจำกัดนั้น แต่หุ้นส่วนผู้จัดการเพียงคนเดียวของห้างฯ ผู้เสียหาย มีอำนาจร้องทุกข์แทนผู้เสียหาย ในความผิดที่กระทำลงแก่ห้างผู้เสียหายได้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด ธ. ผู้เสียหาย จดทะเบียนกำหนดให้การทำนิติกรรมใดๆ เพื่อให้มีผลผูกพันห้างฯ ไว้ โดยให้มีหุ้นส่วนผู้จัดการสองคนลงลายมือชื่อร่วมกัน และประทับตราสำคัญของห้างฯ ผู้ต้องหาเป็นพนักงานขายของห้างหุ้นส่วนจำกัด ธ. ผู้เสียหาย ได้แจ้งแก่ห้างฯ ผู้เสียหายว่ามีบริษัท ร. และบริษัท อ. สังกัณณ์สติกเกอร์ ห้างฯ ผู้เสียหาย จึงจัดพิมพ์สติกเกอร์ตามสั่งและส่งไปให้ลูกค้าทั้งสองรายตามที่ผู้ต้องหาแจ้งไว้ ผู้ต้องหาได้รับเงินค่าสติกเกอร์จากลูกค้าทั้งสองรายแล้วไม่นำเงินส่งให้ห้างฯ ผู้เสียหายและแจ้งแก่ห้างฯ ผู้เสียหายว่าลูกค้ายังไม่ได้ชำระเงินให้ ห้างฯ ผู้เสียหายเกิดความสงสัยจึงทำการตรวจสอบพบว่าผู้ที่สั่งพิมพ์สติกเกอร์คือบริษัท ท. จำกัด ไม่ใช่บริษัท ร. และบริษัท อ. ตามที่ผู้ต้องหาแจ้ง หลังจากผู้ต้องหาได้หลบหนีไปบริษัท ท. ได้ส่งบิลเงินสดจำนวน ๒ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๓๖,๐๐๐ บาท มาให้ห้างฯ ผู้เสียหายเพื่อยืนยันว่าได้ชำระเงินค่าสติกเกอร์ทั้งสองรายให้แก่ผู้ต้องหาแล้ว ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการเพียงคนเดียวไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในความผิดฐานยักยอก

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดพิจารณาว่า หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างผู้เสียหายเพียงคนเดียว มีอำนาจร้องทุกข์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า นาย ส. มีฐานะเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างฯ ผู้เสียหาย จึงมีอำนาจร้องทุกข์แทนห้างฯ ผู้เสียหายในความผิดที่กระทำลงแก่ห้างฯ ผู้เสียหายได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓, ๕ (๓) เมื่อ นาย ส. ได้ร้องทุกข์ภายในอายุความตามกฎหมายและพยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้เบียดบังเงินของห้างฯ ผู้เสียหายไป คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้เงิน ๓๖,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

คำให้การรับสารภาพโดยไม่ปรากฏว่ามีการขู่เข็ญหรือจูงใจจากบุคคลอื่น มีน้ำหนักและรับฟังได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๐๗/๒๕๕๑

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม.๓๗, ๘ ทวิ, ๓๗๒, ๓๗๒ ทวิ)

ป.อาญา ปล้นทรัพย์ (ม.๓๔๐ ตริ)

หลายกรรม (ม.๙๑)

ผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ถูกจับกุมตัวในคดีอื่นได้ให้การรับสารภาพว่าเป็นผู้ร่วมกันกับผู้ต้องหาคนอื่น ก่อเหตุปล้นทรัพย์ผู้เสียหายพร้อมทั้งได้ให้รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการกระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นเวลา สถานที่ในการกระทำความผิด และวิธีการที่ใช้ในการกระทำความผิดตลอดจนนำชี้ที่เกิดเหตุเพื่อประกอบคำรับสารภาพโดยไม่ปรากฏว่ามีการขู่เข็ญหรือจูงใจจากบุคคลอื่นให้การรับสารภาพ ย่อมมีน้ำหนักและรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ เป็นคนร้ายที่กระทำความผิดในวันเกิดเหตุ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุขณะผู้เสียหายกับลูกชายอายุ ๙ ปี นอนหลับอยู่ในห้องโถงกลางบ้านพักอาศัย ส่วนภรรยาผู้เสียหายกับลูกสาวอายุ ๓ ขวบ นอนหลับอยู่ในห้องนอนภายในบ้านพัก ได้มีคนร้ายหลายคนจัดประตูหน้าบ้านเข้ามาภายในบ้าน และใช้อาวุธปืนจี้บังคับผู้เสียหายให้อยู่นิ่ง ๆ และนอนคว่ำแล้วใช้เข็มขัดรัดที่ข้อมือ จากนั้นคนร้ายแยกย้ายกันรื้อค้นทรัพย์สินในบ้าน ระหว่างนั้นภรรยาผู้เสียหายกับลูกสาวได้ยินเสียงรื้อค้นดังมาจากนอกห้องนอนเข้าใจได้ทันทีว่าเป็นคนร้ายเข้ามาในบ้าน จึงได้แอบปีนออกจากห้องนอนทางหน้าต่างไปแอบอยู่ข้างบ้าน คนร้ายใช้เวลารื้อค้นทรัพย์สินอยู่ประมาณ ๒๐ นาที ขณะนั้นภรรยาผู้เสียหายซึ่งหลบอยู่ภายนอกบ้านได้ร้องขึ้นว่า “มาแล้ว ๆ” ทำนองว่าไปตามพวกมาช่วยเหลือแล้ว คนร้ายตกใจจึงวิ่งหนีออกจากบ้านไปขึ้นรถยนต์เก๋งไม่ทราบยี่ห้อ และหมายเลขทะเบียนขับขึ้นหลบหนีออกไปทางถนนเลี่ยงเมือง ผู้เสียหาย

รับโทรศัพท์แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบและภายหลังผู้เสียหายสำรวจทรัพย์สินแล้วพบว่าทรัพย์สินที่คนร้ายเอาไป คือ พระเครื่องต่าง ๆ ประมาณ ๑,๐๐๐ องค์ พร้อมด้วยขามเครื่องเคลือบเบญจรงค์และแจกันเครื่องเคลือบรวมราคาประมาณ ๗๕๐,๐๐๐ บาท จึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน โดยขณะรื้อค้นทรัพย์สินคนร้ายได้เปิดไฟฟ้า ผู้เสียหายแอบดูคนร้ายและจำได้ ๑ คน อายุประมาณ ๔๐ ปี ผมสั้นรองทรง แต่ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวนส่งตัวผู้เสียหายไปตรวจภาพและสเก็ตซ์ภาพคนร้ายกลับไม่สามารถสเก็ตซ์ภาพออกมาได้ เนื่องจากผู้เสียหายไม่สามารถบอกตำหนิรูปพรรณคนร้ายได้เพราะสถานที่เกิดเหตุแสงสว่างไม่เพียงพอ ส่วนนาง ก.จำตำหนิรูปพรรณคนร้ายไม่ได้ สำหรับสถานที่เกิดเหตุพนักงานสอบสวนได้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจกองกำกับการวิทยาเขต ๒ ตรวจสถานที่เกิดเหตุซึ่งได้ตรวจเก็บรอยลายนิ้วมือ/ฝ่ามือแฝง ได้ที่กระจกตู้โชว์ในห้องโถงและกล่องพลาสติกใส่พระเครื่อง ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๓ ถูกจับกุมในคดีอื่นและถูกควบคุมตัวที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร พนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาสอบสวนคำให้การผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ก่อนที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่แก้ไขใหม่มีผลใช้บังคับ ซึ่งปรากฏตามบันทึกพนักงานสอบสวนว่าผู้ต้องหาที่ ๑-๓ รับสารภาพ และพนักงานสอบสวนได้นำผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งให้การรับสารภาพ นำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสามมีความผิดฐานปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วย โดยมีหรือใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะที่ผู้เสียหาย ภริยา และบุตรอีก ๒ คนนอนพักผ่อนอยู่ในบ้านพัก ได้มีคนร้ายรวม ๕ คน เข้าปล้นเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายได้แก่พระบูชา พระเครื่อง และถ้วยขามเบญจรงค์ คิดเป็นราคาประมาณ ๗๕๐,๐๐๐ บาท โดยขณะเกิดเหตุดังกล่าวผู้เสียหายซึ่งถูกมัดมือด้วยเช็มขัดได้สังเกตเห็นหน้าคนร้ายและจดจำตำหนิรูปพรรณได้ ๑ คน แต่ไม่อาจจดจำรายละเอียดหน้าคนร้ายได้ ต่อมาภายหลังเกิดเหตุ

ผู้ต้องหาที่ ๑, ๒, ๓ ซึ่งถูกจับกุมตัวในคดีอื่นได้ให้การรับสารภาพว่าเป็นผู้ร่วมกันกับผู้ต้องหาคนอื่น ๆ ก่อเหตุปล้นทรัพย์ผู้เสียหายพร้อมทั้งได้ให้รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการกระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นเวลาสถานที่ในการกระทำความผิดและวิธีการที่ใช้ในการกระทำความผิดตลอดจนนำชี้ที่เกิดเหตุเพื่อประกอบคำรับสารภาพโดยไม่ปรากฏว่ามีการขู่ขู่หรือจูงใจจากบุคคลอื่นให้รับสารภาพยอมมีน้ำหนักรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าผู้ต้องหาที่ ๑, ๒, ๓ เป็นคนร้ายที่กระทำความผิดในวันเกิดเหตุ จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วยโดยมีหรือใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑, ๓๔๐ ตริ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้อ ๑๔, ๑๕ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๓, ๘ ทวิ, ๓๒, ๓๒ ทวิ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้อ ๓, ๖, ๓/

คำพิพากษาคำชั้ดทอดของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่อ้างว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมวิ่งราวทรัพย์ด้วย ไม่มีพยานหลักฐานอื่น ไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๑๔/๒๕๕๑

ป.อาญา ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์หรือรับของโจร (ม.๘๓, ๓๓๖, ๓๓๖ ทวิ, ๓๕๓)

คนร้ายสองคนวิ่งราวทรัพย์ ผู้เสียหายจำตำหนิรูปพรรณคนร้ายไม่ได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจ
สืบสวนจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พร้อมทรัพย์ที่วิ่งราวไป ผู้ต้องหาที่ ๑ รับว่าร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒
วิ่งราวทรัพย์ผู้เสียหาย แต่ไม่มีพยานหลักฐานอื่น ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การปฏิเสธ
พยานหลักฐานไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุมีคนร้ายเป็นชายสองคนขับขี่รถจักรยานยนต์
ซ้อนกันมาแล้วกระชากกระเป๋าสะพายที่ผู้เสียหายสะพายอยู่ขณะเดินอยู่บนถนนแล้วขับ
หลบหนีไป ผู้เสียหายจำตำหนิรูปพรรณและใบหน้าคนร้ายไม่ได้ ส่วนทรัพย์ที่ถูกคนร้ายวิ่งราวไป
มี ๑๐ รายการ ต่อมาหลังเกิดเหตุประมาณ ๑๐ วัน เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ได้
และยึดได้ทรัพย์ของผู้เสียหาย (บัตรประชาชนและบัตรต่าง ๆ เอกสารของผู้เสียหาย) รวม ๓ รายการ
ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ รับสารภาพและรับว่าร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาที่ ๒ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒
ถูกจับในคดีอื่น เมื่อถูกแจ้งข้อหาคดีนี้ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การปฏิเสธ ผู้ต้องหาที่ ๑ ถูกฟ้องคดีนี้
ไปก่อนและให้การรับสารภาพฐานวิ่งราวทรัพย์ ศาลพิพากษาจำคุก ๒ ปี

คดีมีปัญหาให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันวิ่งราวทรัพย์
หรือไม่

ัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เมื่อคดีไม่ปรากฏพยานหลักฐานอื่นที่จะพิสูจน์
ความผิดของผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่ว่าจะเป็นพยานแวดล้อมอื่นที่จะเชื่อมโยงถึงการกระทำผิด
ของผู้ต้องหาที่ ๒ นอกจากคำชั้ดทอดของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งอ้างว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ร่วมกัน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
ัยการสูงสุด
พ.ศ.๒๕๕๑

กระทำความผิด ซึ่งพยานหลักฐานดังกล่าวยังขาดน้ำหนักที่จะพิสูจน์และยืนยันได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นคนร้ายที่ร่วมกันกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๑ คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหาที่ ๒ฐานร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยใช้นามพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิด หรือการพาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้นการจับกุมหรือรับของโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๓๓๖, ๓๓๖ ทวิ, ๓๕๓/ ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้อ ๑๓

พฤติการณ์ไม่พอฟังว่าเป็นตัวการ แต่เป็นการสนับสนุน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๒๖/๒๕๕๑

ป.อาญา ตัวการร่วม สนับสนุน (ม.๘๖, ๘๓)

ก่อนเกิดเหตุก็ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ได้ร่วมกันกับผู้ต้องหาที่ ๔ จุดตั้งผู้เสียหายไปยังบริเวณที่เกิดเหตุและไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ได้ร่วมกันกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ช่มชู้ผู้เสียหาย โดยขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๔ กระทำชำเราผู้เสียหายอยู่นั้นผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ก็ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ด้วย คงได้ความจากผู้เสียหายว่า เห็นผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ยืนคุยกับเพื่อนบริเวณปากซอยที่เกิดเหตุเท่านั้น พฤติการณ์จึงยังไม่พอรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑-๓ เป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๔

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหาย อายุ ๑๔ ปี ๑๐ เดือน พักอาศัยและอยู่ในความปกครองของบิดามารดา วันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. ผู้เสียหายและ นางสาว ว. ได้นั่งรถโดยสารประจำทางมาลงที่ปากซอยจะกลับเข้าบ้าน ได้พบ ผู้ต้องหาที่ ๔ กับพวกรวม ๕ คน ซึ่งอาศัยอยู่ในซอยเดียวกับผู้เสียหาย และผู้เสียหายเคยเห็นหน้าเป็นประจำแต่ไม่สนิทสนมกัน ขณะผู้เสียหายกับนางสาว ว. เดินเข้าไปในซอยสนอง ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้จับแขนผู้เสียหายและพูดว่า “จะรีบไปไหน อยู่ด้วยกันก่อน” ผู้เสียหายบอกว่าจะรีบกลับบ้าน फिरอยู่ ผู้ต้องหาที่ ๔ ไม่ยอมปล่อยและไม่ยอมให้ไป ส่วนเพื่อนของผู้ต้องหาที่ ๔ ได้เข้าไปคุยกับ นางสาว ว. ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ดึงแขนผู้เสียหายแยกตัวออกมาจาก นางสาว ว. พาเข้าไปในซอย และให้ผู้เสียหายนั่งคุยด้วยบริเวณท้ายรถกระบะคันหนึ่งซึ่งจอดอยู่ในซอย ขณะนั่งคุยกันอยู่นั้นผู้เสียหายได้ขอตัวกลับบ้าน แต่ผู้ต้องหาที่ ๔ ไม่ยอมให้กลับ โดยได้จับแขนผู้เสียหายไว้ ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ชวนผู้เสียหายคุยอยู่ประมาณ ๓๐ นาที ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้วิ่งมาบอกว่า นางสาว ว. ไปบอกใครไม่ทราบให้มาช่วยผู้เสียหายแล้วผู้ต้องหาที่ ๑ ก็ได้กลับไปและได้วิ่งกลับมาอีกครั้งหนึ่งบอกกับผู้ต้องหาที่ ๔ ว่า ตำรวจมา ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้จับแขนและดึงผู้เสียหายวิ่งเข้าไปในซอยเล็กๆ ส่วนเพื่อนๆ ของ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้วิ่งหลบหนีตำรวจเข้าไปในซอยเช่นเดียวกัน ผู้เสียหายได้ร้องเรียกให้ นางสาว ว. เข้ามาช่วย แต่นางสาว ว. ไม่ได้ยิน ผู้ต้องหาที่ ๔ ได้พาผู้เสียหายขึ้นไปชั้น ๓ ของอาคารร้างสูง ๔ ชั้นและเข้าไปในห้องซึ่งไม่มีประตูปิด เนื่องจากอาคารดังกล่าวยังสร้างไม่เสร็จ เมื่อเข้าไปในห้องผู้ต้องหาที่ ๔ ได้กระทำชำเราผู้เสียหายประมาณ ๒-๓ นาที ผู้เสียหายได้บอกให้ผู้ต้องหาที่ ๔ หยุดเพราะรู้สึกเจ็บ ผู้ต้องหาที่ ๔ จึงหยุด แล้วลุกขึ้นสวมกางเกงเดินลงจากอาคาร ผู้เสียหายได้สวมกางเกงและเดินตามผู้ต้องหาที่ ๔ ลงมา เมื่อมาถึงชั้นล่างผู้เสียหายได้วิ่งไปที่ปากซอยสนอง และได้พบนางสาว ว. ผู้ต้องหาที่ ๑ , ผู้ต้องหาที่ ๒, ผู้ต้องหาที่ ๓ ที่บริเวณปากซอย ผู้เสียหายและนางสาว ว. จึงได้นั่งรถแท็กซี่กลับบ้านและเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้มารดาฟัง และได้พากันไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่ผู้ต้องหาที่ ๔

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑- ๓ เป็นการกระทำผิดในฐานะตัวการร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๔ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์การกระทำผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓ ยังไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นการร่วมกันกระทำความผิดกับ ผู้ต้องหาที่ ๔ โดยแบ่งหน้าที่กันทำ เนื่องจากก่อนเกิดเหตุก็ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ได้ร่วมกันกับผู้ต้องหาที่ ๔ จุดดิ่ง ผู้เสียหายไปยังบริเวณที่เกิดเหตุและไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ร่วมกันกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ช่มชู้ผู้เสียหาย โดยขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๔ กระทำชำเราผู้เสียหายอยู่นั้นผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ก็ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ด้วย คงได้ความจากผู้เสียหายว่าเห็นผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ยืนคุยกับเพื่อนบริเวณปากซอยที่เกิดเหตุเท่านั้น พฤติการณ์การกระทำผิดของผู้ต้องหาที่ ๑-๓ จึงยังไม่พอรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑-๓ เป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๔ อย่างไรก็ตามแม้การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ยังไม่อาจรับฟังได้ว่าร่วมกันกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๔ แต่การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑-๓ ไม่ว่าจะเป็นการพยายามยินยอมกับนางสาว ว. โดยมีเจตนาหรือไม่ให้ นางสาว ว. ทราบว่าผู้เสียหายอยู่ที่ใดหรือไม่ให้ทราบว่าผู้เสียหายถูกผู้ต้องหาที่ ๔ พาไปที่ใดก็ดี เข้าลักษณะเป็นการช่วยเหลือสนับสนุนหรือให้ความสะดวกแก่ผู้ต้องหาที่ ๔ ในการกระทำความผิดดังกล่าว ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓ ร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นหรือกระทำด้วย

ประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และร่วมกันกระทำชำเราเด็กหญิงอายุ
ยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีใช้ภรรยาของตน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐, ๒๗๗, ๘๓
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓
กับสิ่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันสนับสนุนให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานหน่วงเหนี่ยว
กักขังผู้อื่นหรือกระทำความผิดด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย กระทำชำเรา
เด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภรรยาของตน และโดยปราศจากเหตุอันสมควร
พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๗, ๓๑๐, ๒๗๗, ๘๖, ๘๓ พระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓

นำสติกเกอร์ (ใบอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์) มาแสดงภายหลังตรวจพบ การกระทำผิด ๖ เดือนเศษ รับฟังไม่ได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๒๙/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ฯ (ม.๔, ๖, ๑๕, ๒๘, ๖๙ วรรคสอง, ๗๕, ๗๖)

สติกเกอร์ (ใบอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์) ที่ผู้ต้องหานำมาแสดง มีช่วงเวลาการอนุญาตระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาเกิดเหตุ (๗ ตุลาคม ๒๕๔๘) แต่ผู้ต้องหานำมาแสดงหลังเกิดเหตุ ๖ เดือนเศษ ล่วงเลยระยะเวลาการอนุญาต ตามสติกเกอร์แล้ว เป็นการผิดวิสัยและง่ายที่จะนำสติกเกอร์ของบุคคลอื่นมาแสดงเพื่อกลบเกลื่อนความผิดของตนเอง พยานหลักฐานไม่น่าเชื่อถือ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะเกิดเหตุมีการเปิดเพลงที่เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายโดยไม่พบสติกเกอร์ของบริษัทผู้เสียหายติดอยู่บริเวณที่เกิดเหตุ และผู้ต้องหา ก็ได้แสดงสติกเกอร์ดังกล่าว ผู้ต้องหาได้แสดงสติกเกอร์ของบริษัทผู้เสียหายประกอบคำให้การ ภายหลังเกิดเหตุ ๖ เดือนเศษ โดยอ้างว่ามีสติกเกอร์ดังกล่าวติดอยู่ที่ร้านขณะเกิดเหตุ แต่ผู้ต้องหาไม่ทราบและสติกเกอร์ที่ผู้ต้องหาแสดงดังกล่าว นาย ช. ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัทผู้เสียหายให้การว่าเป็นใบอนุญาตของบริษัทผู้เสียหายจริง โดยสติกเกอร์ ๑ แผ่น ใช้กับเครื่องคาราโอเกะ ๑ เครื่อง ซึ่งชื่อที่ปรากฏในสติกเกอร์จะเป็นชื่อใครก็ได้ แต่ต้องมีการติดในร้านที่นำเพลงของผู้เสียหายมาเผยแพร่

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหา มีความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าโดยการเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานดนตรีกรรม สิ่งบันทึกเสียงหรือสื่ทัศน์วัสดุหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า สติกเกอร์ที่ผู้ต้องหานำมาแสดงมีช่วงเวลาการอนุญาตระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาเกิดเหตุ

(วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๘) และเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงว่าผู้ต้องหามิได้กระทำความผิด ซึ่งตามปกติวิสัยผู้ต้องหาควรที่จะแสดงสถิติเกอร์ดังกล่าวในโอกาสแรกและในช่วงเวลา การอนุญาต แต่ผู้ต้องหากลับนำสถิติเกอร์มาแสดงหลังเกิดเหตุ ๖ เดือนเศษ และล่วงเลยระยะเวลา การอนุญาตตามสถิติเกอร์แล้ว จึงเป็นการง่ายที่ผู้ต้องหาจะนำสถิติเกอร์ของบุคคลอื่นมาแสดง เพื่อกลบเกลื่อนความผิดของตนเอง พยานหลักฐานของผู้ต้องหาไม่น่าเชื่อถือ คดีมีหลักฐาน พอพ้อง จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าโดยการเผยแพร่ ต่อสาธารณชน ซึ่งงานดนตรีกรรม สิ่งบันทึกเสียง สื่อบันทึกข้อมูล โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔, ๖, ๑๕, ๒๘, ๖๙ วรรคสอง, ๓/๕, ๓/๖ ขอศาลจ่ายค่าปรับกึ่งหนึ่งให้เจ้าของลิขสิทธิ์ และขอริบแผ่นวีซีดีของกลาง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

บอกลูกน้องว่า “จัดการ” แล้วลูกน้องรุมทำร้ายผู้เสียหาย เป็นใช้ให้ทำร้ายร่างกายผู้อื่น

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๑/๒๕๕๑

ป.อาญา ก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย (ม.๒๙๕, ๘๔)

ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้สอบถามผู้เสียหายว่าได้พูดถึงผู้ต้องหาที่ ๑ ว่า “ถ้าอ้าวไม่ได้ไปแล้วทำให้งานเขาเสีย” (หมายถึงงานอุปสมบทที่ผู้ต้องหาที่ ๑ รับเป็นประธานของงาน) หรือไม่ เมื่อผู้เสียหายรับว่าพูด ผู้ต้องหาที่ ๑ ก็พูดกับผู้ต้องหาที่ ๒ ว่า “จัดการ” จากนั้นลูกน้องของผู้ต้องหาที่ ๑ อีกหลายคน เข้ารุมชกต่อยจนผู้เสียหายได้รับอันตรายแก่กาย ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงมีความผิดฐานเป็นผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น

ข้อเท็จจริงได้ความว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๒.๑๕ นาฬิกา นาย อ. ไทรศัพท์ ชวนผู้เสียหายไปดื่มสุราที่ร้านอาหาร ณ. โดยบอกให้ชวนนาย ท. ไปด้วย ผู้เสียหาย ขับรถจักรยานยนต์ไปที่ร้าน ณ. โดยมีนาย ท. นั่งซ้อนท้ายไปด้วย เมื่อไปถึงร้านอาหาร เห็นนาย อ. นั่งดื่มสุรากับพวกประมาณ ๖ คน ผู้เสียหายกับนาย ท. เดินเข้าไปหานาย อ. โดย นาย ท. เดินนำหน้า ขณะนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ เรียกนาย ท. ได้มี นาย ส. ซึ่งเป็นเลขานุการสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ต้องหาที่ ๑ และนั่งอยู่โต๊ะเดียวกันลุกจากโต๊ะเข้าไปตบหน้า ชกต่อย นาย ท. ผู้เสียหายเข้าไปห้าม นาย ท. วิ่งหลบหนีไป ผู้ต้องหาที่ ๑ ถามผู้เสียหายว่า “ล้อพูดหรือเปล่าว่า ถ้าอ้าวไม่ได้ไปแล้วทำให้งานเขาเสีย” (งานในที่นี้หมายถึงงานอุปสมบทที่ผู้ต้องหาที่ ๑ รับเป็นประธานของงาน) ผู้เสียหายตอบว่า “ผมพูด” ผู้ต้องหาที่ ๑ พูดกับผู้ต้องหาที่ ๒ ว่า “จัดการ” ผู้ต้องหาที่ ๒ เข้าชกต่อยผู้เสียหาย ๆ ต่อสู้ จากนั้น ลูกน้องของผู้ต้องหาที่ ๑ ประมาณ ๖ คนเข้ารุมชกต่อยผู้เสียหายจนผู้เสียหายล้มลง ผู้ต้องหาที่ ๑ ยกเก้าอี้จะตีผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงพูดว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็น ส.ส. ทำชาวบ้านอย่างนี้เธอ พวกของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงหยุดทำร้ายผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เนื่องจากคดีนี้ผู้เสียหายและผู้ต้องหาต่างกล่าวหาว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ทำร้ายร่างกายซึ่งเมื่อพิจารณาจากคำให้การของผู้เสียหายและนาย ท. ที่ให้การพร้อมทั้งให้รายละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายหลังเกิดเหตุเพียง ๑ และ ๒ วัน จึงมีน้ำหนักรับฟังและน่าเชื่อว่าเป็นการให้การตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นประกอบกับเมื่อพิจารณาจากสภาพความจริงที่เกิดขึ้นผู้เสียหายกับพวกคือ นาย ท. มีเพียง ๒ คนในขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวก ซึ่งรวมถึงผู้ต้องหาที่ ๒ มีจำนวนหลายคนและมีสาเหตุที่เข้าใจผิดผู้เสียหายกับพวกอยู่ก่อน จึงไม่น่าเชื่อว่าผู้เสียหายกับพวกจะเป็นฝ่ายหาเรื่องหรือก่อเหตุวิวาทกับผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวก คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกดังกล่าวนั้นเป็นการให้การภายหลังเกิดเหตุเป็นเวลาประมาณ ๖-๗ เดือน ไม่มีน้ำหนักรับฟังหักล้างคำให้การของผู้เสียหายได้ การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พุดกับพวกของผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ว่า “จัดการ” จากนั้นพวกของผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้เข้าทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนได้รับบาดเจ็บ ฟังได้ว่าเป็นการก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ ยุยง ส่งเสริมให้ทำร้ายร่างกายผู้อื่น คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕, ๘๓ และใช้อำนาจอัยการสูงสุดสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานเป็นผู้ก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ ยุยง ส่งเสริมให้ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕, ๘๔

พยานหลักฐานฟังได้แล้วว่าผู้ต้องหาทำไม้โดยไม่ได้รับอนุญาต การที่ผู้ต้องหา
ปฏิเสธอำนาจฐานที่อยู่และมีบุคคลซึ่งมีตำแหน่งเกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาเป็นพยาน
สนับสนุน ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะหักล้าง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๔/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๕, ๗, ๑๑, ๔๘, ๖๙, ๗/๓, ๗/๔, ๗/๕ จัดวา)

ป.อาญา ตำรวจ, บวกโทษ (ม.๕๘, ๘๓, ๙๑)

มีพยานเห็นผู้ต้องหาทั้งสองนำเลื่อยโซ่ยนต์เข้าไปยังป่าจุดที่มีการตัดไม้ยาง
มีเสียงเลื่อยโซ่ยนต์ดังแล้วมีเสียงไม้ล้ม พยานเห็นผู้ต้องหาทั้งสองอยู่บริเวณดังกล่าว
ตกตอนเย็นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งเดินทางมายังที่เกิดเหตุ ก่อนถึงที่เกิดเหตุ
พบผู้ต้องหาทั้งสองขับรถจักรยานยนต์พ่วงล้อขึ้นบรรทุกเลื่อยโซ่ยนต์ขับผ่านไป
พร้อมกับพวก ๓-๔ คน ฟังได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสองเป็นผู้กระทำผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ไม้ยางต้นที่ถูกลักลอบตัดฟันอยู่ในที่ดินที่นาย ค. และนาง น.
สามี-ภริยา ครอบครองทำประโยชน์ นาง น. ให้การว่าประมาณเดือนเศษก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑
ตกลงซื้อไม้ยางต้นที่เกิดเหตุในราคา ๕,๐๐๐ บาท และได้ชำระเงินแล้วโดยมีข้อตกลงให้
ผู้ต้องหาที่ ๑ ไปขออนุญาตตัดไม้ให้ถูกต้องตามกฎหมายก่อน ต่อมา นาย ส. พยานซึ่งมีที่นา
อยู่ใกล้กับบริเวณที่มีการลักลอบตัดไม้ยางให้การว่าเมื่อเวลาประมาณ ๑๓.๓๐ น. ของวันที่
๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ขณะที่นาย ส. อยู่ในที่นาซึ่งอยู่ติดกับทางสาธารณะ ได้เห็นผู้ต้องหาที่ ๑
ผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวกรวม ๓-๔ คน ขับขี่รถจักรยานยนต์มาจำนวน ๒ คัน โดยคันที่ขับนำหน้า
มีการพ่วงล้อขึ้นและมีเลื่อยโซ่ยนต์บรรทุกอยู่ในล้อขึ้น โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ขับตามหลังมา
ในระยะกระชั้นชิด แล้วไปจอดรถห่างจากกระท่อมนาของนาย ส. ประมาณ ๓๐ เมตร จากนั้น
กลุ่มบุคคลเหล่านี้ได้เดินไปที่ชายป่าจุดที่มีการตัดไม้ห่างจากกระท่อมนาของนาย ส. ประมาณ

๑๐๐ เมตร ต่อมาเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ นาฬิกา ขณะที่นาย ส. กำลังพักรับประทานอาหาร พร้อมกับคนงานที่มาช่วยเก็บกู้ข้าว ได้ยินเสียงเสียงไซเรนดังขึ้น และได้ยินเสียงต้นไม้ล้มลง เมื่อมองไปยังจุดดังกล่าว นาย ส. พบเห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ อยู่ในบริเวณนั้น โดยตลอด เจ้าหน้าที่ตำรวจสองนาย พยานที่ได้รับมอบหมายจากพันตำรวจโท ย. ผู้กล่าวหาให้ออกไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ เนื่องจากได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีการลักลอบตัดไม้ในที่เกิดเหตุ ให้การสอดคล้องกันว่าเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๑๘.๔๕ น. ได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีกลุ่มคนลักลอบตัดไม้แปรรูป (ไม้ยาง) บริเวณที่เกิดเหตุ จึงได้รายงานให้ผู้กล่าวหาทราบ ผู้กล่าวหาจึงได้สั่งการให้พยานกับพวกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนออกไปตรวจสอบบริเวณที่เกิดเหตุ ขณะที่พยานเดินทางไปก่อนจะถึงที่เกิดเหตุพบกลุ่มคนประมาณ ๓-๔ คน ขับขี่รถจักรยานยนต์ ๒ คัน ผ่านพยานกับพวกมีคันหนึ่งพ่วงล้อรถเข็นและภายในรถเข็นมีเสียงไซเรนดังด้วย พยานจำได้ว่ากลุ่มบุคคลเหล่านี้มีผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นสามีภรรยา กัน แต่พยานกับพวกไม่ได้เรียกตรวจสอบเพราะต้องรีบเดินทางไปยังที่เกิดเหตุ เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุพบเห็นไม้ยางถูกตัดจำนวน ๑ ต้น มีลักษณะเป็นท่อนและแปรรูปแล้ว แต่ไม่พบผู้กระทำความผิด ผู้ต้องหาทั้งสองให้การปฏิเสธโดยอ้างฐานที่อยู่โดยเฉพาะผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นรองประธานสภา อบต. อ้างสมาชิกของสภา อบต. มาเป็นพยานยืนยันเรื่องอ้างฐานที่อยู่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า จากคำให้การของพยานบุคคลทั้งหมด น่าเชื่อและรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสองได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริง และแม้ผู้ต้องหาทั้งสองจะมีพยานบุคคลอื่นยืนยันโดยอ้างฐานที่อยู่ว่าในวันเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ ได้อยู่ช่วยงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ส. ก็ตาม แต่เนื่องจากผู้ต้องหาที่ ๑ มีตำแหน่งเป็นรองประธานสภาขององค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าว คำให้การของพยานบุคคลอื่นซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบลที่ผู้ต้องหาที่ ๑ มีตำแหน่งหน้าที่เกี่ยวข้องตลอดจนพยานบุคคลอื่นที่มีส่วนผูกพันในผลประโยชน์กับผู้ต้องหาที่ ๑ โดยไม่ปรากฏว่ามีพยานบุคคลอื่นซึ่งเป็นคนกลางและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาที่ ๑ ยืนยันข้อเท็จจริงในวันเกิดเหตุตามที่ผู้ต้องหาที่ ๑ กล่าวอ้าง

พยานบุคคลดังกล่าวไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะหักล้างคำให้การของพยานบุคคลที่ยืนยันถึง การกระทำความผิดของผู้ต้องหาทั้งสองได้ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันทำไม้หวงห้าม แปรรูปไม้ มีไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครอง โดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขาย และโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๓, ๑๑, ๔๘, ๖๙, ๓/๓, ๓/๔, ๓/๕ จัดว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๘, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล กฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ขอบไม้ของกลางและจ่ายสินบนนำจับ แก่ผู้นำจับ กับขอประกันโทษผู้ต้องหาที่ ๒ เข้ากับโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ ๓ ปี ในคดีอาญา หมายเลขแดงที่ ๓๐๓๒/๒๕๔๙ ของศาลจังหวัดร้อยเอ็ด

ฟ้องคดีไปตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้ต้องหา
เชื่อว่าถูกผู้ต้องหาร่วมกันฉ้อโกง เป็นการใช้สิทธิโดยสุจริตไม่ผิดฐาน
ฟ้องเท็จและเบิกความเท็จ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๕/๒๕๕๑

ป.อาญา ฟ้องเท็จ, เบิกความเท็จ (ม.๑๗/๕, ๑๗/๗, ๑๘๑ (๑))

ผู้ต้องหาได้รับการชักชวนให้ร่วมลงทุนตั้งบริษัทประกันภัยกับผู้กล่าวหาที่ ๒ ผู้ต้องหากับครอบครัวส่งเงินร่วมลงทุนให้กับผู้กล่าวหาหลายครั้งเป็นเงินรวมกว่า ๔๔ ล้านบาท เมื่อผู้กล่าวหาตั้งบริษัทประกันภัยไม่ได้และไม่คืนเงินให้ผู้ต้องหาทั้งมีพฤติการณ์ของผู้กล่าวหาที่ ๒ กับพวกที่ทำให้ผู้ต้องหาเชื่อว่าถูกฉ้อโกง ผู้ต้องหาจึงฟ้องผู้กล่าวหาที่ ๑-๕ ว่าร่วมกันฉ้อโกงและผู้ต้องหาเบิกความในคดีดังกล่าวตามข้อเท็จจริงเป็นการใช้สิทธิโดยสุจริต ไม่ผิดฐานฟ้องเท็จและเบิกความเท็จ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นคนฮ่องกง ได้รับการชักชวนจากผู้กล่าวหาที่ ๒ ให้ร่วมลงทุนจัดตั้งบริษัทประกันภัยในประเทศไทยกับผู้กล่าวหาที่ ๒ ผู้ต้องหาตกลงร่วมลงทุน ๑๐% และส่งเงินมาให้ผู้กล่าวหาที่ ๒ กับพวกบางส่วน ต่อมาผู้กล่าวหาที่ ๒ แจ้งว่าบริษัทดังกล่าวคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้จัดตั้งแล้ว และผู้กล่าวหาที่ ๒ อ้างว่าได้จดทะเบียนชำระเต็มมูลค่าหุ้น ๓๒๐ ล้านบาทให้ผู้ต้องหาส่งเงินมาให้โดยผู้กล่าวหาที่ ๒ แจ้งด้วยว่าหากผู้ต้องหากับบุตรและภรรยาร่วมลงทุนตั้งแต่คนละ ๑๐ ล้านบาทจะได้รับสิทธิมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย โดยผู้กล่าวหาที่ ๒ จะดำเนินการให้ ผู้ต้องหากับครอบครัวจึงโอนเงินให้ผู้กล่าวหาที่ ๒ อีกรวมเป็นเงินที่โอนทั้งสิ้น ๔๔ ล้านบาทเศษ ต่อมาบริษัทไม่ได้จดทะเบียนเพราะผู้กล่าวหาที่ ๒ แจ้งต่อกรมการประกันภัยว่ายังหาหลักทรัพย์ ๑๔ ล้านบาท และยังไม่มีเงินดำรงไว้ซึ่งเงินกองทุน ๓๒ ล้านบาท วางไว้เป็นประกัน ต่อมาผู้ต้องหาทราบว่าบริษัทไม่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการประกันภัยและทราบว่าที่ผู้กล่าวหาที่ ๒ แจ้งว่าทุนจดทะเบียนชำระเต็มมูลค่าหุ้น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

๓๒๐ ล้านบาท ไม่เป็นความจริง และทราบว่าผู้กล่าวหาที่ ๓ และที่ ๔ ออกเช็คสั่งจ่ายเงินของผู้ต้องหาที่โอนมาเข้าบัญชีของบริษัท ผู้กล่าวหาไปเข้าบัญชีส่วนตัวของผู้กล่าวหาที่ ๓ จำนวน ๓๑.๕ ล้านบาท ผู้ต้องหาจึงขอเงินคืน แต่ไม่ได้ ผู้ต้องหาจึงร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้กล่าวหาที่ ๑-๕ ฟ้องคดีแพ่งเรียกเงินคืนและฟ้องคดีอาญาว่าผู้กล่าวหาที่ ๑-๕ ร่วมกันฉ้อโกงและเบิกความในคดีดังกล่าว ซึ่งคดีดังกล่าวศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานฟ้องเท็จและเบิกความเท็จหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ในคดีอาญาหมายเลขแดงของศาลแขวงดุสิต ศาลพิพากษายกฟ้อง โดยให้เหตุผลว่าพวกผู้กล่าวหาและบริษัท ก. จำกัด ไม่มีเจตนาทุจริตที่จะฉ้อโกงผู้ต้องหามาแต่ต้น อันเป็นเรื่องของเหตุการณ์ในอนาคตที่พวกผู้กล่าวหาและบริษัท ก. จำกัด ตั้งใจจะทำให้ได้ แต่กลับทำไม่ได้เพราะมีเหตุจำเป็นจึงเป็นเรื่องผิดสัญญาทางแพ่งที่ผู้ต้องหาจะต้องไปว่ากล่าวฟ้องร้องทางแพ่ง ส่วนในคดีแพ่งที่ผู้ต้องหาฟ้องพวกผู้กล่าวหา ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ก็พิพากษาให้ผู้กล่าวหาที่ ๒, ที่ ๓, ที่ ๔ และบริษัท ก. จำกัด ชดใช้เงินที่ผู้ต้องหาส่งมาลงทุน คงยกฟ้องเฉพาะผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๕ แม้คดีทั้งสองจะอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ แต่พยานหลักฐานก็รับฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้มีการโอนเงินมาให้ผู้กล่าวหาที่ ๒ โดยพวกผู้กล่าวหาและบริษัท ก. จำกัด มีส่วนเกี่ยวข้องกับเงินที่ผู้ต้องหาโอนมา และพฤติการณ์ที่ผู้กล่าวหาที่ ๒ ไม่ได้ดำเนินการเพื่อให้บริษัทประกันภัยได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการ ทั้งที่ผู้ต้องหาได้โอนเงินมาให้มากพอที่จะไปดำเนินการได้ แต่กลับมีการโอนเงินของผู้ต้องหาไปในกลุ่มของผู้กล่าวหาซึ่งเป็นเครือญาติกัน ล้วนเป็นเหตุที่ทำให้ผู้ต้องหาเชื่อว่าถูกฉ้อโกงได้ พยานหลักฐานที่ปรากฏรับฟังได้ว่า ผู้ต้องหาฟ้องคดีอาญาร่วมกันฉ้อโกง และเบิกความในคดีดังกล่าวต่อศาลแขวงดุสิตไปตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้ต้องหาเชื่อว่าถูกผู้กล่าวหาที่ ๑ ถึงที่ ๕ ร่วมกันฉ้อโกง จึงเป็นการใช้สิทธิโดยสุจริต ไม่มีเจตนากระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเอาความอันเป็นเท็จฟ้องผู้อื่นต่อศาลว่ากระทำความผิดอาญา และเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาล ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗๕, ๑๗๗, ๑๘๑ (๑)

เจ้าพนักงานถามชื่อ ที่อยู่ของผู้ต้องหาเพื่อบันทึกการจับกุม แต่ไม่ยอมบอก พยานไม่ยอมบอกชื่อหรือที่อยู่

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๖/๒๕๕๑

ป.อาญา ไม่ยอมบอกชื่อหรือที่อยู่ (ม.๓๖๓)

เจ้าพนักงานถามชื่อหรือที่อยู่ เพื่อปฏิบัติการตามกฎหมาย ไม่ยอมบอกมีความผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้กล่าวหา กับพวกเจ้าพนักงานตำรวจ ออกตรวจพื้นที่ไปถึงบริเวณหน้าตลาดศรีย่าน พบผู้ต้องหาที่ ๑ กับผู้ต้องหาที่ ๒ กำลังเล่น ข่ายแผ่นซีดีเพลงไทยให้แก่ประชาชนที่เดินผ่านไปมา โดยแผ่นซีดีเพลงอยู่ในกระเป๋าสะพาย ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ สะพายอยู่ ผู้กล่าวหา กับพวกจึงเข้าไปขอตรวจสอบ พบแผ่นซีดีเพลง ในกระเป๋าสะพายของผู้ต้องหาที่ ๑ จำนวน ๕๐ แผ่น และอยู่ในกระเป๋าสะพายของผู้ต้องหาที่ ๒ จำนวน ๔๓ แผ่น โดยผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่สามารถแสดงใบอนุญาตให้ประกอบกิจการให้เข้า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ได้ ผู้กล่าวหาจึงแจ้งแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ว่าจะถูกจับกุมดำเนินคดีในฐานความผิดดังกล่าวสำหรับผู้ต้องหาที่ ๑ นั้น เมื่อผู้กล่าวหา กับพวก ได้ถามชื่อและที่อยู่แล้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ยอมบอก ผู้กล่าวหา กับพวกจึงจับกุมดำเนินคดี ในความผิดฐานเมื่อเจ้าพนักงานถามชื่อหรือที่อยู่เพื่อปฏิบัติการตามกฎหมายไม่ยอมบอกหรือ แกล้งบอกชื่อหรือที่อยู่อันเป็นเท็จอีกฐานหนึ่ง ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้การปฏิเสธ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่มีความผิดฐานไม่ยอมบอกชื่อหรือที่อยู่ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้กล่าวหา กับพวกได้ทำการจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวก ในข้อหาประกอบกิจการให้เข้า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายเทป หรือวัสดุโทรทัศน์โดยมิได้รับอนุญาต ผู้กล่าวหาได้ถามชื่อ ที่อยู่ ผู้ต้องหาที่ ๑ เพื่อที่จะทำบันทึกการจับกุม ทั้งนี้ เพื่อปฏิบัติการตามกฎหมาย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ยอมบอกชื่อ ที่อยู่ การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๓ ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะเจ้าพนักงานถามชื่อ หรือที่อยู่ เพื่อปฏิบัติการตามกฎหมาย ไม่ยอมบอกหรือแกล้งบอกชื่อหรือที่อยู่อันเป็นเท็จ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๓/

ยินยอมให้ที่ดินเฉพาะส่วนเป็นทางสาธารณะสำหรับราษฎรสัญจรไปมา
นานถึง ๕๐ ปี ถือได้ว่าเจ้าของที่ดินอุทิศให้เป็นทางสาธารณะโดยปริยายแล้ว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๙/๒๕๕๑

ป.ที่ดิน (ม.๙, ๑๐๘ ทวิ วรรคสอง)

ป.อาญา บุกรุก (ม.๘๓, ๓๖๓, ๓๖๕ (๒))

ให้ที่ดินเป็นทางสำหรับราษฎรในหมู่บ้านและประชาชนใช้ในการสัญจรไปทำนา
ทำสวน ทำไร่ และชนพืชผลทางการเกษตร เป็นเวลานานประมาณ ๕๐ ปีแล้วโดยไม่มี
การสงวนสิทธิหวงห้ามใด ๆ ถือได้ว่าเจ้าของที่ดินได้อุทิศให้เป็นทางสาธารณะโดย
ปริยายแล้ว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ มีชื่อเป็นผู้ครอบครองทำประโยชน์ตามหนังสือ
รับรองการทำประโยชน์ น.ส. ๓ ข. เลขที่ ๒๖๖ หมู่ที่ ๘ ตำบลแม่เย็น อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย
และมอบหมายให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ครอบครองดูแล โดยหนังสือรับรองการทำประโยชน์
ดังกล่าวระบุว่าทิศตะวันตกจดบ้านนาย จ. แต่สภาพที่ดินตามความเป็นจริงถูกใช้เป็นทาง
สำหรับราษฎรในหมู่บ้านมานานประมาณ ๕๐ ปีแล้ว ต่อมาในวันเกิดเหตุ ผู้ต้องหาทั้งสอง
ได้ทำรั้วปลูกต้นกล้วยลงในทางดังกล่าว ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำรถไถชุดทางดังกล่าวโดยผู้ต้องหา
อ้างว่าทางดังกล่าวอยู่ในเขตที่ดินของตน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันยึดถือ
ครอบครองที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน และผู้ต้องหาที่ ๑
มีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ น.ส. ๓ ข.
เลขที่ ๒๖๖ ของผู้ต้องหาที่ ๒ จะมีได้ระบุว่าทางทิศตะวันตกจดทางสาธารณประโยชน์ แต่จาก
พยานบุคคลและภาพถ่ายบริเวณที่เกิดเหตุรับฟังได้ว่าการยกที่ดินทางทิศตะวันตกของที่ดิน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ดังกล่าวให้เป็นทางสาธารณะสำหรับราษฎรในหมู่บ้านและประชาชนใช้ในการสัญจรไปทำนา
ทำสวน ทำไร่และชนพืชผลทางการเกษตรเป็นเวลานานประมาณ ๕๐ ปีแล้ว โดยไม่มีการสงวน
สิทธิหวงห้ามใด ๆ ถือได้ว่าเจ้าของที่ดินได้อุทิศให้เป็นทางสาธารณะโดยปริยายแล้ว ดังนั้น การ
ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันบุกรุกทางพิพาทโดยนำต้นกล้วยไปปลูกไว้เป็นแนวบนทาง
พิพาท และต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ นำรถไถชุดทางพิพาทได้รับความเสียหาย พยานหลักฐานรับฟัง
ได้ว่าผู้ต้องหากระทำผิดจริง แต่เมื่อทางพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชน
ใช้ร่วมกัน การเข้าไปยึดถือครอบครองเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายที่ดิน ไม่เป็นความผิด
ฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒
ฐานร่วมกันยึดถือครอบครองที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน
โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๙, ๑๐๘ ทวิ วรรคสอง ประกาศ
ของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๙๖ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ ข้อ ๑๑ ประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ขอศาลสั่งให้ผู้ต้องหาทั้งสองและบริวารออกจากที่ดิน
ที่ยึดถือครอบครอง กับชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้
เพื่อสาธารณประโยชน์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๐, ๙๑ พระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ อีกกรรมหนึ่ง
ให้พนักงานอัยการแจ้งพนักงานสอบสวนให้แจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ และชี้ขาด
ไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันบุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๖๓, ๓๖๕ (๒), ๘๓

ผู้เสียหายยืนยันข้อเท็จจริงใหม่พร้อมแสดงหลักฐานประกอบว่าแท้จริง เป็นการเข้าใจผิด พยานหลักฐานที่ปรากฏจึงไม่พอฟ้อง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๔๔/๒๕๕๑

ป.อาญา พลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม (ม.๒๖๔, ๒๖๘)

เมื่อผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ยืนยันข้อเท็จจริงต่อพนักงานอัยการว่า กรณีเป็นเรื่องเข้าใจผิด พร้อมกับได้แสดงหลักฐานสัญญาประนีประนอมยอมความเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าว ทั้งผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ต่างเป็นเครือญาติในลำดับชั้นต้นที่มีความใกล้ชิดผูกพันกัน หากพิจารณาสังคดีโดยถือตามคำให้การชั้นสอบสวน เมื่อถึงชั้นพิจารณาคดีในศาลการเบิกความของผู้เสียหายไม่ว่าในทางใดย่อมต้องได้รับความกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ในครอบครัว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เดิมผู้เสียหายซึ่งเป็นบิดาของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นภรรยาของผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๓ และผู้ต้องหาที่ ๔ ในความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม โดยผู้เสียหายได้ให้การในชั้นพนักงานสอบสวนว่า ผู้เสียหายได้ลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจ และได้สั่งให้ผู้ต้องหาที่ ๑ นำหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวไปใช้จดทะเบียนจำนองเพื่อเป็นประกันเงินกู้ยืมจากธนาคาร แต่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้กรอกข้อความลงในหนังสือมอบอำนาจว่าผู้เสียหายมอบอำนาจให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ชายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างของผู้เสียหายให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๒ โดยมีผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ เป็นพยานรับรองข้อความในหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวและผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวไปจดทะเบียนโอนที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นของผู้ต้องหาที่ ๒ แล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ได้นำที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไปจดทะเบียนจำนองเพื่อเป็นประกันเงินกู้ยืมจากธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) จำนวน ๑,๕๔๐,๐๐๐ บาท อันเป็นการฝ่าฝืนและขัดคำสั่งของผู้เสียหาย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ต่อมาผู้เสียหายพร้อมกับผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้มาให้ถ้อยคำต่อพนักงานอัยการ
เจ้าของสำนวน โดยยืนยันข้อเท็จจริงว่าเป็นการเข้าใจผิด พร้อมทั้งแสดงหลักฐานสัญญา
ประนีประนอมยอมความที่ระบุข้อความว่าผู้เสียหายได้ยินยอมให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ถูกรรณสิทธิ
ในที่ดินพิพาทแทนเพื่อความสะดวกในการจดทะเบียนนิติกรรมจำนองและกู้ยืมเงินจากธนาคาร

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสี่มีความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสาร
และใช้เอกสารปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เมื่อผู้เสียหายได้ยืนยันข้อเท็จจริงใหม่ว่าแท้จริงแล้ว
เป็นการเข้าใจผิดกัน พร้อมทั้งแสดงหลักฐานประกอบคำยืนยันดังกล่าว พยานหลักฐาน
ที่ปรากฏ จึงไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓ ผู้ต้องหาที่ ๔
ฐานร่วมกันปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔,
๒๖๘, ๘๓

เจตนาเพียงสร้างผลงาน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๔๕/๒๕๕๑

ป.อาญา น้อยโก่ง (ม.๓๔๑)

ผู้ต้องหาที่ ๑ มีเจตนาเพียงสร้างผลงานในการหลอกลวงโดยใช้วิธีจูงใจลูกค้าว่าไม่ต้องชำระเบี้ยประกันในปีแรกเท่านั้น ส่วนการที่บริษัทผู้เสียหายจ่ายค่านายหน้าให้ผู้ต้องหาที่เป็นไปตามข้อบังคับของผู้เสียหาย และการที่บริษัทผู้เสียหายยกเลิกกรมธรรม์และคืนเบี้ยประกันปีแรกให้แก่ลูกค้าทั้ง ๔ รายก็มีได้เกิดจากการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ อันจะแสดงให้เห็นได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ มีเจตนาฉ้อโกงเงินค่านายหน้าประกันภัย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นพนักงานของบริษัทผู้เสียหายซึ่งประกอบธุรกิจประกันชีวิต ผู้ต้องหาที่ ๒-๔ เป็นทีมงานของผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้หลอกลวงประกันชีวิตกับบริษัทผู้เสียหาย โดยแจ้งแก่ลูกค้าว่าในการทำประกันชีวิตกับบริษัทผู้เสียหายผ่านผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกในปีแรกลูกค้าไม่ต้องชำระเบี้ยประกัน แต่หากจะต่ออายุกรมธรรม์ลูกค้าจะต้องชำระเบี้ยประกันในปีต่อไปเอง หากไม่ชำระเบี้ยประกันในปีต่อไปกรมธรรม์ก็จะถูกยกเลิก ด้วยวิธีการหลอกลวงของผู้ต้องหาที่ ๑ ดังกล่าว มีลูกค้าจำนวน ๔ ราย ทำประกันชีวิตกับบริษัทผู้เสียหายผ่านผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ชำระเบี้ยประกันในปีแรกเป็นเงิน ๑๕๒,๖๓๐ บาท แก่บริษัทผู้เสียหายแทนลูกค้าทั้ง ๔ ราย และบริษัทผู้เสียหายได้จ่ายเงินค่านายหน้าประกันภัยผู้ต้องหาทั้งสี่ตามข้อตกลงเป็นเงิน ๖๑,๐๐๐ บาท ต่อมาบริษัทผู้เสียหายได้ทราบว่าผู้ต้องหาทั้งสี่หลอกลวงด้วยวิธีการชำระเบี้ยประกันแทนลูกค้าในปีแรก จึงยกเลิกกรมธรรม์กับคืนเงินเบี้ยประกันในปีแรกให้แก่ลูกค้าทั้ง ๔ ราย และร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสี่ฐานฉ้อโกง ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ มีความเห็นแย้งเฉพาะคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำความผิดฐานฉ้อโกง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ลูกค้าทั้ง ๘ รายทำสัญญาประกันชีวิตกับบริษัทผู้เสียหายจริง และไม่ต้องชำระเบี้ยประกันในปีแรกตรงตามความประสงค์ของลูกค้าทั้ง ๘ ราย เพียงแต่เข้าใจตามที่ผู้ต้องหาที่ ๑ อ้างว่าในปีแรกไม่ต้องจ่ายเบี้ยประกัน ซึ่งความจริงแล้วผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้จ่ายเบี้ยประกันในปีแรกแทนลูกค้าทั้ง ๘ ราย ดังนั้น การที่บริษัทผู้เสียหายออกกรมธรรม์ประกันชีวิตให้แก่ลูกค้าทั้ง ๘ ราย กับจ่ายเงินค่านายหน้าประกันภัยจำนวน ๖๑,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๑ มิได้เกิดจากการหลอกลวงของผู้ต้องหาที่ ๑ แต่เป็นไปตามสัญญาและข้อบังคับระหว่างบริษัทผู้เสียหายกับลูกค้าทั้ง ๘ รายและผู้ต้องหาที่ ๑ และการที่บริษัทผู้เสียหายยกเลิกกรมธรรม์และคืนเบี้ยประกันให้แก่ลูกค้าทั้ง ๘ รายก็มิได้เกิดจากการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ อันจะแสดงให้เห็นได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ มีเจตนาฉ้อโกงเงินค่านายหน้าประกันภัย จำนวน ๖๑,๐๐๐ บาท มาแต่แรก ทั้งผู้ต้องหาที่ ๑ ยังต้องคืนเงินจำนวน ๖๑,๐๐๐ บาท ให้แก่บริษัทผู้เสียหายเพราะเหตุยกเลิกกรมธรรม์ดังกล่าวด้วย พยานหลักฐานที่ปรากฏรับฟังได้เพียงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ มีเจตนาเพียงสร้างผลงานในการหาลูกค้าโดยใช้วิธีจูงใจลูกค้าเกี่ยวกับเรื่องการชำระเบี้ยประกันในปีแรก แต่ไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ มีเจตนาฉ้อโกงผู้เสียหาย คดีมีหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑

ไปรับคนต่างด้าวมา แล้วให้อยู่ในโรงงานที่มีรั้วรอบขอบชิดป้องกันมิให้ผู้อื่นรู้เห็น เป็นความผิดฐานให้ที่พักอาศัย ซ่อนเร้นคนต่างด้าว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๕๐/๒๕๕๑

พ.ร.บ. คนเข้าเมืองฯ (ม. ๖๔)

ป.อาญา ตำรวจ, หลายกรรม (ม. ๘๓, ๙๑)

ผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๔ ไปรับเด็กหญิงต่างด้าวชาวลาวซึ่งลักลอบเข้ามา
ในราชอาณาจักร แล้วพามาทำงานที่โรงงานซึ่งเป็นกิจการของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒
อยู่ในโรงงานที่มีรั้วรอบขอบชิด ป้องกันมิให้ผู้อื่นรู้เห็น เพื่อปกปิดการกระทำผิด
เป็นความผิดฐานร่วมกันให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้
เด็กหญิงต่างด้าวชาวลาวพ้นจากการจับกุม รวม ๓ กรรม ตามจำนวนครั้งที่ไปรับ
คนต่างด้าวมา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๙ เวลาเกือบเที่ยงคืน ขณะ นาย อ.
พยานกับพวก ๓-๔ คน กำลังนั่งพูดคุยและดูพระเครื่องกันอยู่ที่ตลาด ได้มีเด็กหญิงจำนวน ๕ คน
วิ่งหนีภัยมาหลบใต้โต๊ะที่พยานนั่งอยู่ โดยมีชายวัยรุ่น ๖ คนซึ่งจักรยานยนต์ ๓ คันซ้อนกันมา
ติดตามหา หลังจากวัยรุ่นที่ขับจักรยานยนต์หาเด็กหญิงดังกล่าวไม่พบและกลับไปแล้ว
พยานสอบถามเด็กหญิงนั้นได้ความว่าเป็นคนลาว ๓ คน คนไทย ๒ คน ถูกซื้อตัวและ
หลอกลวงมาทำงานและหลบหนีมา สำหรับคนไทย ๒ คนได้ติดต่อพี่สาวของตนมารับตัวไป
ส่วนเด็กหญิงลาวทั้ง ๓ คน คือเด็กหญิง ป. เด็กหญิง จ. และเด็กหญิง ห. ซึ่งเป็นคนลาวเข้าเมือง
โดยผิดกฎหมายได้ส่งตัวให้กับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครปฐม
 และได้ส่งเด็กหญิงต่างด้าวทั้งสามต่อมายังสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ
ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์และนิติกรบ้านเกร็ดตระการสอบถามเด็กหญิงทั้งสาม
ได้ความว่า ถูกหลอกลวงมาทำงานและถูกกักขังที่โรงงานโดยยังมีบุคคลอื่นถูกกักขังอยู่อีก
ในวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ จึงให้เด็กหญิงไปใช้โรงงานและพร้อมเจ้าหน้าที่ตำรวจ บก.ปตส.

เข้าตรวจค้นโรงงาน พบเด็กหญิงชาวลาว อีก ๔ คน ในโรงงาน มีผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นเจ้าของและผู้ดำเนินกิจการโรงงานเกี่ยวกับการผลิตเครื่องแต่งกาย และจากการสอบสวน เด็กหญิงชาวลาวให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นผู้ไปรับจากบ้านของนาง ด. ที่จังหวัดนครพนม และรับจากสถานีขนส่งรถปรับอากาศไปทำงานที่โรงงานดังกล่าว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๔ เป็นความผิดฐานร่วมกันให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าว พ้นจากการจับกุม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีเด็กหญิง ห. กับพวกรวม ๖ คนให้การยืนยันว่า เป็นคนต่างด้าวสัญชาติลาว ได้ลักลอบเข้ามาในราชอาณาจักร แล้วมีผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๔ ไปรับมาทำงานที่โรงงานซึ่งเป็นกิจการของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จึงน่าจะเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑, ๒, ๔ รู้อยู่แล้วว่าเด็กหญิงต่างด้าวชาวลาวดังกล่าวได้หลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืน ต่อกฎหมาย การให้เด็กหญิงดังกล่าวอยู่ในโรงงานซึ่งมีรั้วรอบขอบชิด ป้องกันไม่ให้ผู้อื่นรู้เห็น เพื่อปกปิดการกระทำผิด จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ เพื่อให้เด็กหญิงต่างด้าวชาวลาวพ้นจากการจับกุม รวม ๓ กรรม ตามจำนวนครั้งที่ไปรับคนต่างด้าวมา ชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๔ ฐานรู้ว่าคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ร่วมกันให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้นหรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม ตามพระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

เผาทำลายหลักฐานการเงิน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๕๒/๒๕๕๑

ป.อาญา วางเพลิงเผาทรัพย์, ทำให้เสียทรัพย์ (ม.๒๑๓, ๓๕๘)

พยานแวดล้อมซึ่งบ่งชี้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้อยู่ใกล้ชิดที่สุดกับเหตุเพลิงไหม้ ทั้งผู้ต้องหาที่มีหน้าที่รับผิดชอบในด้านการเงินและบัญชีของผู้เสียหาย ประกอบกับ เหตุเพลิงไหม้มาจากตู้เก็บเอกสารทางการเงินที่ถูกล็อกกุญแจไว้ ซึ่งผู้ต้องหาเป็นผู้เก็บ กุญแจตู้และมีหน้าที่ให้คำชี้แจงเกี่ยวกับเอกสารดังกล่าว พฤติการณ์ของผู้ต้องหา จึงน่าเชื่อว่าเป็นการกระทำเพื่อเผาทำลายเอกสารที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ต้องหา ที่มีการปฏิบัติผิดระเบียบการเงินและบัญชี คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ไป ตรวจสอบเอกสารการใช้จ่ายเงินของ อ.บ.ต. ผู้เสียหาย แต่ยังตรวจไม่แล้วเสร็จ และได้แจ้งให้ นายก อ.บ.ต. ผู้เสียหายทราบว่า จะเข้ามาดำเนินการตรวจสอบต่อไป จนกระทั่งวันเกิดเหตุ ซึ่งเป็นวันก่อนที่เจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินจะเข้าตรวจสอบเอกสาร ผู้ต้องหาพร้อม ด้วยพยานอีกหลายคนได้เข้ามาที่ทำการของ อ.บ.ต. ผู้เสียหาย เพื่อเตรียมงานเอกสารรอรับ การตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน หลังจากนั้นในวันเดียวกัน พยานซึ่งเป็นบุคคลอื่นทั้งหมดได้ออกจากที่ทำการของ อ.บ.ต. คงเหลือผู้ต้องหากับบุตรสาวซึ่งยังอยู่ใน ที่ทำการ และไม่มีผู้ใดทราบว่าผู้ต้องหากับบุตรสาวออกจากที่ทำการเมื่อใด ต่อมาในเวลาเกิด เหตุเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของ อ.บ.ต. ผู้เสียหายได้ตรวจพบว่ามีควันไฟภายในห้อง พัสตุ โดยมีเปลวไฟออกมาจากตู้เก็บเอกสาร ซึ่งประตูล็อกกุญแจอยู่ ภายหลังจากที่ได้ดับเพลิง สำเร็จพบว่าตู้เก็บเอกสารและเอกสารที่เกี่ยวกับการเงินที่เก็บไว้ในตู้ได้รับความเสียหาย และใน ภายหลังเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจสอบเอกสารที่เหลือพบว่ามี การปฏิบัติผิด ระเบียบและพบเงินขาดบัญชีจำนวน ๓๐๔,๓๓๐ บาท โดยเอกสารที่ถูกเพลิงไหม้เสียหายเป็น เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดระเบียบและกฎหมายโดยตรง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่นและทำให้เสียทรัพย์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้เก็บรักษากุญแจตู้เก็บเอกสารได้ออกจากบริเวณที่เกิดเหตุเป็นคนสุดท้ายก่อนที่จะมีเหตุเพลิงไหม้เกิดขึ้น แม้จะไม่มีประจักษ์พยานยืนยันการกระทำผิดของผู้ต้องหา แต่จากพยานแวดล้อมซึ่งบ่งชี้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้อยู่ใกล้ชิดที่สุดกับเหตุเพลิงไหม้ ทั้งผู้ต้องหาที่มีหน้าที่รับผิดชอบในด้านการเงินและบัญชีของ อ.บ.ต. ผู้เสียหาย ประกอบกับเหตุเพลิงไหม้มาจากตู้เก็บเอกสารทางการเงินที่ถูกล็อกกุญแจไว้ซึ่งผู้ต้องหาที่มีหน้าที่ให้คำชี้แจงเกี่ยวกับเอกสารดังกล่าว พฤติการณ์ของผู้ต้องหาจึงน่าเชื่อว่าเป็นการกระทำเพื่อเผาทำลายเอกสารที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ต้องหาที่มีการปฏิบัติผิดระเบียบการเงินและบัญชี คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง อนึ่ง เอกสารที่ถูกวางเพลิงเป็นเอกสารที่ใช้สำหรับกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบลผู้เสียหายเท่านั้น จึงมิใช่ทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๑๔ และมีใช้ทรัพย์ที่ใช้หรือมิได้เพื่อสาธารณประโยชน์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๐ การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่นและทำให้เสียทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๑๓, ๓๕๔ โดยเฉพาะความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๔ ซึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้ ถือว่าตามที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลผู้เสียหายได้ร้องทุกข์กล่าวโทษให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดนั้น เป็นการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีฐานทำให้เสียทรัพย์ภายในอายุความตามกฎหมายแล้ว ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่นและทำให้เสียทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๑๓, ๓๕๔ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ใช้หรือมิได้เพื่อสาธารณประโยชน์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๐

ไม่เป็นการปลอมเครื่องหมายการค้า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๖๓/๒๕๕๑

พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้าฯ (ม. ๑๑๐, ๑๑๔)

นำรูปข้างอันมีลักษณะและอิริยาบถคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกับเครื่องหมายการค้ารูปข้างของบริษัทผู้เสียหาย โดยดัดแปลงให้สีและขนาดต่างกันออกไป ซึ่งทำให้ประชาชนหรือลูกค้าหลงผิดกับสินค้าหรือเข้าใจว่าเป็นสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ดั้งเดิม การกระทำจึงเข้าลักษณะการเลียนเครื่องหมายการค้าเท่านั้น ไม่เป็นการปลอมเครื่องหมายการค้า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๘ พนักงานฝ่ายการตลาดของบริษัทผู้กล่าวหา ซึ่งประกอบกิจการนำเข้า กาว กระดาษกาวเคมีหรือกาววิทยาศาสตร์ เทปผ้า จากต่างประเทศได้ทราบจากแผ่นโฆษณาสินค้าของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ (สาขาปากเกร็ด) ว่ามีการจำหน่ายกาววิทยาศาสตร์ยี่ห้อ “KANDU” ที่มีเครื่องหมายการค้าสัญลักษณ์ “รูปข้าง” คล้ายกับเครื่องหมายการค้า “รูปข้าง” ของกาววิทยาศาสตร์ยี่ห้อ “KENJI” หรือ “เคนจิ” ที่บริษัท ผู้กล่าวหาจดทะเบียนไว้แล้วในราชอาณาจักร และเป็นผู้นำเข้าสินค้าดังกล่าวจากประเทศญี่ปุ่นแต่เพียงผู้เดียว จากการเปรียบเทียบกาววิทยาศาสตร์ทั้งสองยี่ห้อพบว่าของผู้ต้องหาเป็นผลิตภัณฑ์จากประเทศไต้หวัน มีคุณสมบัติแตกต่างจากกาววิทยาศาสตร์ที่ผู้กล่าวหาจัดจำหน่าย คือ จะแข็งตัวเร็วกว่า ไม่มีรหัสสินค้า (บาร์โค้ด) สัญลักษณ์จากองค์การอาหารและยา (อย.) วันเดือนปีที่ผลิต ทำให้ลูกค้าขาดความเชื่อถือ และผู้กล่าวหาได้รับความเสียหายยอดขายสินค้าลดลง ทั้งยังอาจทำให้ประชาชนสับสนในตัวสินค้าหรือแหล่งผลิตสินค้า จึงร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสี่

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสี่ได้ร่วมกันกระทำความผิดฐานจำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่าย ซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนไว้ในราชอาณาจักร และฐานนำเข้ามาในราชอาณาจักร หรือมีไว้เพื่อจำหน่าย ซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าปลอมของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วในราชอาณาจักร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ความสำคัญที่เด่นชัดหรือเอกลักษณ์ของเครื่องหมายการค้าประเภทกาววิทยาศาสตร์ของบริษัท ผู้เสียหาย อยู่ที่รูปข้าง ที่ปรากฏชัดเจนอยู่บนผลิตภัณฑ์ ดังนั้น บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑, ๓ หรือผู้ต้องหาที่ ๒, ๔ ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑, ๓ จึงไม่อาจนำรูปข้างที่มีลักษณะและอิริยาบถคล้ายหรือเหมือนกับรูปข้างที่ผู้เสียหายได้จดทะเบียนแล้วมาใช้กับสินค้าประเภทเดียวกันได้ การกระทำของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑, ๓ จึงมีลักษณะเป็นการลวงขายจนอาจทำให้ประชาชนสับสนในคุณภาพ ความเป็นเจ้าของสินค้า หรือแหล่งกำเนิดของสินค้าว่าเป็นสินค้ากาวตราข้างของบริษัทผู้เสียหาย เป็นการแสวงหาประโยชน์จากความมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในเครื่องหมายการค้าของบริษัทผู้เสียหายที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว แต่คดีนี้เมื่อพิจารณาจากสินค้าของผู้เสียหาย เปรียบเทียบกับสินค้าของผู้ต้องหา เห็นว่ามีการนำรูปข้างอันมีลักษณะและอิริยาบถคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกับเครื่องหมายการค้ารูปข้างของบริษัทผู้เสียหาย โดยดัดแปลงให้สีและขนาดต่างกันออกไป ซึ่งทำให้ประชาชนหรือลูกค้าหลงผิดกับสินค้า หรือเข้าใจว่าเป็นสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ดั้งเดิม การกระทำจึงเข้าลักษณะการเลียนเครื่องหมายการค้าเท่านั้น ไม่เป็นการปลอมเครื่องหมายการค้า จึงชี้ขาดไม่ฟ้องบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันจำหน่าย เสนอจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนไว้ในราชอาณาจักร ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๐, ๑๑๔ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๕ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ และชี้ขาดไม่ฟ้องบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๓ ผู้ต้องหาที่ ๔ ฐานร่วมกันนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือมีไว้เพื่อจำหน่าย ซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วในราชอาณาจักร ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๐, ๑๑๔ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓ มาตรา ๒๕ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ กับสั่งฟ้องบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันจำหน่าย เสนอจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าเลียนเครื่องหมายการค้า

ของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนไว้ในราชอาณาจักร ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๐, ๑๑๔ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓ มาตรา ๒๕ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ และสิ่งฟ้องบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๓ และผู้ต้องหาที่ ๔ ร่วมกันนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าเลียนเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วในราชอาณาจักร ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๐, ๑๑๔ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓ มาตรา ๒๕ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ขอรืบทาวิทยาศาสตร์ ยี่ห้อ “KANDU” ของกลางลำดับที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๕ ให้แจ้งพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาตามที่อัยการสูงสุดสั่งฟ้องแก่ผู้กล่าวหาทั้งสี่ก่อนฟ้องด้วย ส่วนทนายความ ยี่ห้อ “เคนจิ” ตามบัญชีของกลางลำดับที่ ๑ เป็นของผู้กล่าวหา ให้แจ้งพนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

เจตนาทำร้ายโดยเล็งเห็นผล

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๖๙/๒๕๕๑

ป.อาญา เจตนาโดยเล็งเห็นผล, ทำร้ายผู้อื่น (ม.๕๙, ๒๙๕)

ข้อบทมิใช้ลักษณะพ่วงชนผู้เสียหายโดยตรง พยานหลักฐานไม่พอให้รับฟังว่า ผู้ต้องหาเจตนาฆ่าผู้เสียหาย แต่การที่ผู้ต้องหาขับรถไปทางที่ผู้ต้องหาอยู่แล้วว่า ผู้เสียหายยืนอยู่ ผู้ต้องหาอย่าเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นได้ว่ารถอาจเฉี่ยวชน ผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายได้ ผู้ต้องหาจึงมีเจตนาทำร้ายผู้เสียหาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายเป็นทนายความในวันเกิดเหตุ เวลาประมาณ ๐๖.๐๐ น. ผู้เสียหายกับพวกอีก ๔ คน ไปที่บ้านพักผู้ต้องหา พร้อมกับเจ้าพนักงานบังคับคดี เพื่อนำยึดทรัพย์มาชำระหนี้ตามคำพิพากษาคดีแพ่งของศาลจังหวัดมีนบุรี ซึ่งผู้ต้องหาเป็นจำเลยคดีดังกล่าวปรากฏว่าบ้านพักของผู้ต้องหาดังกล่าวตั้งอยู่ในซอยกว้างประมาณ ๕ เมตร รถยนต์อันเป็นทรัพย์ที่ต้องยึดตามหมายบังคับคดี จอดอยู่ในซอยชิดขอบถนนฝั่งตรงข้ามกับบ้านพักของผู้ต้องหาซึ่งอยู่เยื้องๆ กันโดยรถยนต์หันหน้าออกปากซอย เมื่อผู้ต้องหาซึ่งยืนอยู่หน้าบ้านพักทราบรายละเอียดของคำพิพากษาและคำบังคับคดีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีแจ้งให้ทราบได้บอกว่าอยากยึดทรัพย์สินอะไรก็ยึดไปเพราะไม่มีเงินให้ จากนั้นผู้ต้องหาเดินไปที่รถยนต์ลักษณะตรวจเช็คสภาพรถ ทันใดนั้นผู้ต้องหาได้ขึ้นไปบนรถยนต์คันดังกล่าวสตาร์ทเครื่องยนต์แล้วเร่งความเร็วของรถเบี่ยงหัวรถมาทางซ้ายเข้าช่องเดินรถฝั่งซ้ายมือมุ่งหน้าไปปากซอยเป็นเหตุให้รถยนต์คันดังกล่าวเฉี่ยวชนต้นขา และท้องของผู้เสียหายซึ่งยืนอยู่ริมถนนฝั่งติดกับบ้านพักของผู้ต้องหาโดยยืนอยู่ด้านนอกสุดในกลุ่มของผู้เสียหาย เพื่อนผู้เสียหายซึ่งยืนติดกับผู้เสียหายได้ดึงแขนของผู้เสียหายเข้ามาเพื่อให้พ้นรัศมีที่รถยนต์ของผู้ต้องหาจะแล่นผ่าน จากนั้นผู้ต้องหาก็จับรถยนต์หลบหนีไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายยื่นเรื่องกับหนารณนธ์ของ
ผู้ต้องหาคนละฝั่งถนนห่างประมาณ ๔ เมตร ตามแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุผู้ต้องหา
ได้ออกรถแล้วขับรถเบี่ยงไปทางที่ผู้เสียหายยืนอยู่เพื่อให้รถชิดซ้าย มิใช่พุ่งชนผู้เสียหายโดยตรง
พยานหลักฐานไม่พอให้รับฟังว่าผู้ต้องหาเจตนาฆ่าผู้เสียหาย แต่การที่ผู้ต้องหาขับรถไปทางที่
ผู้ต้องหาอยู่แล้วผู้เสียหายยืนอยู่ผู้ต้องหาอย่ามเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นได้ว่ารถอาจ
เฉี่ยวชนผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายได้ ผู้ต้องหาจึงมีเจตนาทำร้ายผู้เสียหาย
เมื่อผู้เสียหายเพียงแต่ได้รับบาดเจ็บโดยไม่ถึงกับเป็นอันตรายแก่กาย การกระทำของผู้ต้องหา
จึงเป็นความผิดฐานพยายามทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย ซึ่งขาดไม่พ้อง
ผู้ต้องหา ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔, ๔๐ และควร
สั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๕, ๔๐ แต่ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหา ให้แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
จัดการให้ตัวมาภายในอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิด

ติชมโดยสุจริตซึ่งบุคคลอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๗๐/๒๕๕๑

ป.อาญา หมิ่นประมาท (ม. ๓๒๖, ๓๒๘)

ผู้ต้องหาที่ ๑ เขียนบทความในเชิงวิเคราะห์สถานการณ์บ้านเมืองเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริตของผู้บริหารประเทศเกี่ยวกับองค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญ ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้ยืนยันหรืออธิบายความให้ผู้อ่านเข้าใจว่าผู้เสียหายเป็นคนไม่ดีอย่างไร ไม่สุจริตอย่างไร ถือได้ว่าเป็นการติชมโดยสุจริต ด้วยความเป็นธรรม ซึ่งบุคคลอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ เขียนบทความลงพิมพ์โฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวัน ซึ่งมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นบรรณาธิการ มีข้อความเริ่มต้นว่า “ผู้เสียหายจะตั้งรับ “กระแสซบไล้” ที่รุมเร้าหนักหน่วง ด้วยการจัดจกเกณฑ์ชาวบ้านมาให้กำลังใจถึงทำเนียบรัฐบาล แต่ก็ไม่รู้จากนี้ไป ผู้เสียหายและเสนานิการรอบตัวจะคิดมั่วอะไรมาแก้ลำอีก หลังจากพลังมวลชน คณาจารย์ นักศึกษา องค์การประชาชน เปิดเกมไล่อย่างต่อเนื่อง ชุกหุน โกงภาษี คอร์รัปชัน ขาชาติ โกหกประชาชน ฯลฯ ล้วนเป็นข้อหาจรรยาที่ให้ผู้เสียหายหมดความชอบธรรมที่จะเป็นผู้นำประเทศไปแล้ว หรือถ้าจะยังอยู่ก็ต้องทนต่อการตราหน้าว่าเป็นผู้นำไร้จริยธรรมหาทางหลบเลี่ยงกฎหมาย แสวงผลประโยชน์ให้ตัวเองและครอบครัวกลายเป็นวิกฤติศรัทธาที่ฉุดรั้งให้ทำงานลำบาก”

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ เขียนบทความลงพิมพ์โฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวัน คอลัมน์การเมืองในประเทศมีข้อความเริ่มต้นว่า “แม้ผู้เสียหายจะตั้งรับ

“กระแสน้ำไหล” ที่รู้มเร้าหนักหน่วง ด้วยการจัดฉากเกณฑ์ชาวบ้านมาให้กำลังใจถึงทำเนียบรัฐบาล แต่ก็ไม่ว่าจากนี้ไป ผู้เสียหายและเสนาธิการรอบตัวจะคิดมุขอะไรมาแก้ลำอีก หลังจากพลังมวลชน คณะจารย์ นักศึกษา องค์การประชาชน เปิดเกมไล่ล่าอย่างต่อเนื่อง ชุกหุ้น โกงภาษี คอร์รัปชั่น ขาดชาติ โกงกบประชาชน ฯลฯ ล้วนเป็นข้อหาฉกรรจ์ที่ทำให้ผู้เสียหายหมดความชอบธรรมที่จะเป็นผู้นำประเทศไปแล้ว หรือถ้าจะยังอยู่ก็ต้องทนต่อการตราหน้าว่าเป็นผู้นำไร้จริยธรรมหาทางหลบเลี่ยงกฎหมาย แสวงผลประโยชน์ให้ตัวเองและครอบครัวกลายเป็นวิกฤติศรัทธาที่ฉุดรั้งให้ทำงานลำบาก” นั้น เป็นเพียงการเขียนเกริ่นนำถึงปัญหาและข้อกล่าวหาต่างๆ ที่ผู้เสียหายต้องเผชิญอยู่ก่อนเข้าสู่การวิเคราะห์เหตุการณ์ที่สมาชิกวุฒิสภากลุ่มอิสระ ๒๔ คน ยื่นเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าผู้เสียหายขาดคุณสมบัติการเป็นนายกรัฐมนตรี และที่องค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เข้าชื่อ ๕๐,๐๐๐ คน เพื่อถอดถอนผู้เสียหายออกจากตำแหน่ง จากนั้นมีการอธิบายข้อเท็จจริงว่าทิศทางของการใช้ช่องทางตามรัฐธรรมนูญจะเกิดผลอย่างไร พร้อมกับตั้งข้อสังเกต ตามความเห็นของอาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าบทบาทของศาลรัฐธรรมนูญจะถูกต้องดีศรีหรือเลือกยื่นข้างประชาชนหรือเลือกที่จะบกพร่องโดยสุจริต จากบทความทั้งหมดเห็นได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เขียนบทความในเชิงวิเคราะห์สถานการณ์บ้านเมืองเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริตของผู้บริหารประเทศ เกี่ยวกับองค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญ ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้ยืนยันหรืออธิบายความให้ผู้อ่านเข้าใจว่าผู้เสียหายเป็นคนไม่ดีอย่างไร ไม่สุจริตอย่างไร ถือได้ว่าเป็นการติชมโดยสุจริต ด้วยความเป็นธรรม ซึ่งบุคคลอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง ฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖, ๓๒๘, ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ.๒๕๔๔ มาตรา ๔, ๔๘

สำคัญผิดในข้อกฎหมายว่ามีอำนาจทำได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๒/๒๕๕๑

ป.อาญา วังราชทรัพย์ (ม.๓๓๖)

การกระทำของผู้ต้องหาที่รวบเอาเงินจำนวนดังกล่าวไป เกิดขึ้นเมื่อเห็นนาย ข. แย่งเอาหนังสือสัญญากู้ซึ่งเป็นหลักฐานในการฟ้องบังคับชำระหนี้จาก สิบตำรวจเอก จ. ไปขยำ แล้วส่งให้สามีผู้กล่าวหา ย่อมทำให้ผู้ต้องหาเกรงว่าจะไม่มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมไปฟ้องบังคับชำระหนี้จากผู้กล่าวหาได้ จึงใช้อำนาจบังคับโดยพลการรวบเอาเงินที่นาย ข. นำมาชำระแก่ผู้กล่าวหาไปด้วยความสำคัญผิดในข้อกฎหมายว่าตนและนางสาว จ. มีสิทธิจะบังคับชำระหนี้จากเงินดังกล่าวได้ ผู้ต้องหาจึงมิได้มีเจตนาเอาเงินทั้งจำนวน ๑๓๐,๐๐๐ บาท ไปโดยทุจริต

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหา กับสามี ร่วมกันกู้ยืมเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จากผู้ต้องหาและภรรยาของผู้ต้องหา ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ มีสามีผู้กล่าวหาลงชื่อเป็นผู้กู้ ภรรยาของผู้ต้องหาเป็นผู้ให้กู้ และผู้ต้องหาลงชื่อในฐานะพยาน กำหนดชำระเงินต้นพร้อมดอกเบี้ยคืนในวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๙ เมื่อถึงกำหนดผู้กล่าวหาไม่ชำระคืนขอผิดผ่อนหลายครั้งและบอกว่าถ้าขายตอ้อย(ตัดอ้อยแล้วบำรุงต่อที่เหลือให้แตกหน่อในปีต่อไป) ได้เงินแล้ว จะนำทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยมาชำระให้ ต่อมาวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้กล่าวหาและสามีผู้กล่าวหา ตกลงขายตอ้อยให้นาย ข. ในราคา ๒๓๐,๐๐๐ บาท วางเงินมัดจำในวันซื้อขาย ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้กล่าวหา กับสามีผู้กล่าวหา ก็ไม่นำไปชำระหนี้ให้ผู้ต้องหา ผู้ต้องหาและภรรยาของผู้ต้องหา ทราบว่านาย ข. จะนำค่าตอ้อยที่เหลืออีก ๑๓๐,๐๐๐ บาท มาชำระที่บ้านผู้กล่าวหาในวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๐ จึงไปชุมนุมอยู่จนเวลาประมาณ ๑๑.๓๐ น. เห็นนาย ข. ไปที่บ้านผู้กล่าวหา จึงขับรถยนต์กระบะพานางสาวจอมไปเพื่อทวงหนี้ที่บ้านผู้กล่าวหา โดยขอให้ สิบตำรวจเอก จ. ผู้บังคับหมู่งานจราจร สภ.อ.เมืองกำแพงเพชร ที่มีบ้านพักอาศัยอยู่ใกล้กันไปช่วยดูแลความปลอดภัยให้ด้วย เมื่อไปถึงนางสาวจ. เข้าไปนั่งกับกลุ่ม

ผู้กล่าวหาและนาย ป.ที่ได้ถูบบ้าน ส่วนผู้ต้องหาเข้าไปยืนด้านหลังนาย ข. ญาติของนาย ป.ที่กำลังนับธนบัตรชนิดฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท ที่นาย ข.นำมาชำระ สิบตำรวจเอก จ. นำสัญญาบัตรที่นางสาว จ. มอบให้ไว้ออกมาเพื่ออ่านให้ทุกคนในที่เกิดเหตุฟัง แต่ถูกนาย ข. แย่งเอาไปขยำแล้วส่งให้นาย ป. ผู้ต้องหาจึงเข้ารวบเอาธนบัตรทั้งหมดที่วางอยู่บนเสื่อจะพาไปที่รถ นาย ป. และนาย ข. ก็เข้าจับตัวผู้ต้องหาไว้และบอกให้คืนเงิน นางสาว จ. บอกให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาและให้ผู้ต้องหานำเงินมาคืน แต่เมื่อนาย ป.และนาย ข.ปล่อยตัว ผู้ต้องหาก็กู้เงินขึ้นรถขับออกจากที่เกิดเหตุไป แล้วจึงส่งคนมารับนางสาวจ.กับสิบตำรวจเอก จ. ภายหลัง ผู้ต้องหากับนางสาวจ.ช่วยกันนับเงินที่ยึดจากผู้กล่าวหาปรากฏว่ามีจำนวน ๑๓๐,๐๐๐ บาท วันรุ่งขึ้นจึงพากันนำเงินทั้งหมดไปชำระค่าซื้อรถไถจากผู้กล่าวหาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนในวันเกิดเหตุให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะที่ผู้ต้องหาเข้าไปหยิบฉวยเอาเงินของผู้กล่าวหาไปนั้น ไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยันว่าผู้ต้องหาทราบอยู่แล้วว่าเงินที่ผู้ต้องหาหยิบฉวยเอาไปมีจำนวน ๑๓๐,๐๐๐ บาท ผู้ต้องหาเพียงแต่ทราบว่าจะมีผู้นำเงินจำนวน ๑๓๐,๐๐๐ บาท มาชำระหนี้ให้ผู้กล่าวหาเท่านั้น การกระทำของผู้ต้องหาที่รวบเอาเงินจำนวนดังกล่าวไปเกิดขึ้นเมื่อเห็นนาย ข. แย่งเอาหนังสือสัญญาบัตรซึ่งเป็นหลักฐานในการฟ้องบังคับชำระหนี้จาก สิบตำรวจเอก จ. ไปขยำ แล้วส่งให้สามีผู้กล่าวหา ย่อมทำให้ผู้ต้องหาเกรงว่าจะไม่มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมไปฟ้องบังคับชำระหนี้จากผู้กล่าวหาได้ จึงใช้อำนาจบังคับโดยพลการรวบเอาเงินที่นาย ข. นำมาชำระแก่ผู้กล่าวหาไปด้วยความสำคัญผิดในข้อกฎหมายว่าตนและนางสาว จ. มีสิทธิจะบังคับชำระหนี้จากเงินดังกล่าวได้ ผู้ต้องหาจึงมิได้มีเจตนาเอาเงินทั้งจำนวน ๑๓๐,๐๐๐ บาท ไปโดยทุจริต และเงินจำนวน ๒,๑๕๓ บาทที่เกินมา ในชั้นต้นก็มีอาจรับฟังว่าผู้ต้องหาหยิบฉวยเอาไปโดยมีเจตนาทุจริตเช่นกัน ถือเป็นเงินของผู้กล่าวหาที่อยู่ในครอบครองของผู้ต้องหาเมื่อผู้ต้องหานำเงินดังกล่าวไปใช้จ่าย จึงเป็นการเบียดบังเอาเงินของผู้กล่าวหาไปเป็นของตนโดยทุจริต การกระทำของผู้ต้องหาจึงมีมูลความผิดฐานลักทรัพย์เงินจำนวน ๒,๑๕๓ บาท ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานวิ่งราวทรัพย์ (เงินจำนวน ๒,๑๕๓ บาท) โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖, ๓๓๖ ทวิ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้อ ๑๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะผู้ต้องหาที่ ๑ ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้เสียหายนั้น ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้บอกเลิกจ้างผู้เสียหาย ทำให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เกิดขัดข้องในการทำนิตยสาร จึงให้นาย ร. ติดต่อกับผู้เสียหาย สอบถามเรื่องภาพถ่ายรถยนต์ที่จะนำมาลงโฆษณา ซึ่งผู้เสียหายบอกกับนาย ร. ว่าเก็บภาพถ่ายไว้ในที่ทำงาน แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ค้นหาแล้วไม่พบ จึงเป็นเหตุให้ต้องไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้เสียหาย ส่วนข้อเท็จจริงที่ผู้เสียหายคืนภาพถ่ายให้แก่ช่างภาพไปแล้ว เป็นข้อเท็จจริง ที่ปรากฏขึ้นภายหลังจากร้องทุกข์แล้ว การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นการแจ้งข้อความตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏคดีมีหลักฐานไม่พอฟ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๒, ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ข้อที่ดินสทก.๑ก ต่อจากผู้มีสิทธิ ไม่ได้สิทธิเข้าทำประโยชน์ และเมื่อแผ้วถาง พื้นที่เกินกว่าเนื้อที่ใน สทก.๑ ก ถือว่ามีเจตนาแผ้วถางทำลายป่า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๗/๔/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม. ๔, ๕๔, ๗๒ ตวิ, ๗/๔ ทวิ)

พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติฯ (ม. ๔, ๑๔, ๓๑, ๓๕)

ป.อาญา ตำรวจ (ม. ๘๓)

ที่ดินที่มีหนังสืออนุญาตให้ทำประโยชน์และอยู่อาศัยภายในเขตปรับปรุง
ป่าสงวนแห่งชาติ (สทก.๑ก) จำกัดเฉพาะผู้ได้รับอนุญาตและบุคคลในครอบครัว
ซึ่งอาศัยอยู่กับผู้ได้รับอนุญาตเท่านั้น ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ซื้อไม่มีสิทธิอ้างสิทธิใด ๆ
เพื่อเข้าทำประโยชน์ ตามเอกสาร สทก. ๑ ก ดังกล่าว นอกจากนี้ ที่ดินที่ผู้ต้องหาที่ ๑
ได้บุกรุกมีเนื้อที่ถึง ๙๕ ไร่ ๒ งาน ๓๓ ตารางวา แต่ที่ดินตามเอกสารสทก.๑ ก มีพื้นที่
เพียง ๙ ไร่ ๓ งาน ๙๖ ตารางวา ประกอบกับในวันเกิดเหตุที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒
ถึงที่ ๗ ซึ่งเป็นคนในพื้นที่นำเครื่องมือและอุปกรณ์เข้าแผ้วถางเพื่อปลูกยางพาราและ
ได้วิ่งหลบหนีเมื่อพบเห็นเจ้าหน้าที่ แสดงให้เห็นว่า ผู้ต้องหาทั้งเจ็ดทราบดีว่าพื้นที่ที่แผ้วถาง
เป็นเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งเจ็ดเป็นความผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นเจ้าพนักงานป่าไม้ กับพวก
ได้ร่วมกันออกตรวจพื้นที่รับผิดชอบตามที่ได้รับแจ้งจากผู้ประสานการปิน สำนักบริหารพื้นที่
อนุรักษ์ ๑๑ ว่าบริเวณพิกัดที่ ๐๖๔๓๕๓๒E ๑๙๑๘๐๕๓N ตรวจพบพื้นที่ป่าถูกบุกรุกแผ้วถาง
เนื้อที่ประมาณ ๑๕๐ ไร่ ผู้กล่าวหา กับพวกจึงร่วมกันไปตรวจพื้นที่บริเวณดังกล่าวพบพื้นที่
ถูกบุกรุก แผ้วถางใหม่จำนวนหนึ่งจุดและพบผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๗ กำลังร่วมกันทำการเก็บริบ
ปักหลักและชุดหลุมอยู่ในพื้นที่ที่ถูกบุกรุกแผ้วถางดังกล่าว จึงจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๗
และยึดได้รถยนต์ ไทยประติษฐ์หรืออีแต่น จำนวน ๑ คัน มีดอีโต้ ๓ เล่ม จอบ ๕ เล่ม
เสียม ๑ เล่ม เลื่อยจะเข้ ๑ ปืน เลื่อยสันดา ๑ ปืน หินสำหรับฝนมีด ๑ ก้อน

ตะโบสามเหลี่ยม ๑ อัน ค้อน ๒ อัน รวม ๙ รายการ จากที่เกิดเหตุเป็นของกลาง ผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การว่าซื้อที่ดินมาโดยมีหลักฐานที่ดินที่มีหนังสืออนุญาตให้ทำประโยชน์และอยู่อาศัยภายในเขตปรับปรุงป่าสงวนแห่งชาติ (สทก.๑ก) ได้ว่าจ้างผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๓ ปรับสภาพดินเพื่อทำสวนยางพารา ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๓ รับสารภาพว่ารับจ้างผู้ต้องหาที่ ๑ ขุดหลุมเพื่อปลูกยางพาราโดยไม่ทราบว่าเป็นที่ดินดังกล่าวอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งเจ็ดเป็นความผิดฐานร่วมกันกันสร้าง แผ้วถางหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นเป็นเนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ร่วมกันยึดถือครอบครองทำประโยชน์ กันสร้าง แผ้วถางหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติเป็นเนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า บริเวณที่เกิดเหตุซึ่งผู้ต้องหาให้การโต้แย้งว่าเป็นที่ดินที่มีหนังสืออนุญาตให้ทำประโยชน์และอยู่อาศัยภายในเขตปรับปรุงป่าสงวนแห่งชาติ (สทก.๑ก) รวม ๕ แปลง และผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมาจากนาย ก. จึงมีสิทธิที่จะทำประโยชน์ได้นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบว่ามีที่ดินเพียงแปลงเดียวที่อยู่ในพื้นที่บุกรุกและที่ดินดังกล่าวสิ้นสุดระยะเวลาอนุญาตให้ทำประโยชน์และอยู่อาศัยแล้ว ทั้งการอนุญาตให้ทำประโยชน์จำกัดเฉพาะผู้ได้รับอนุญาตและบุคคลในครอบครัวซึ่งอาศัยอยู่กับผู้ได้รับอนุญาตเท่านั้น นาย ก. จึงไม่มีสิทธิขายที่ดินให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่มีสิทธิอ้างสิทธิใด ๆ เพื่อเข้าทำประโยชน์ ตามเอกสาร สทก. ๑ก ดังกล่าว นอกจากนี้ ที่ดินที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้บุกรุกมีเนื้อที่ถึง ๙๕ ไร่ ๒ งาน ๓๓ ตารางวา แต่ที่ดินตามเอกสารสทก.๑ ก ของนาย ก. มีพื้นที่เพียง ๙ ไร่ ๓ งาน ๙๖ ตารางวา ประกอบกับในวันเกิดเหตุที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๓ ซึ่งเป็นคนในพื้นที่นำเครื่องมือและอุปกรณ์เข้าแผ้วถางเพื่อปลูกยางพารา ได้วิ่งหลบหนีเมื่อพบเห็นเจ้าหน้าที่ แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาทั้งเจ็ดทราบดีว่าพื้นที่ที่แผ้วถางเป็นเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งเจ็ดเป็นความผิด ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาทั้งเจ็ดฐานร่วมกันกันสร้าง แผ้วถางหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นเป็นเนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจาก

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

พนักงานเจ้าหน้าที่ ร่วมกันยึดถือครอบครองทำประโยชน์ ก่อสร้าง แผ้วถางหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ เป็นเนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๕๔, ๗๒ ตี, ๗๔ ทวิ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๐๓ มาตรา ๑๖, ๑๘ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๑๘ มาตรา ๒๒ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๒๘ มาตรา ๗ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๗ มาตรา ๔, ๑๔, ๓๑, ๓๕ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๒๘ มาตรา ๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ขอบของกลางลำดับที่ ๒-๙ ซึ่งเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ที่ได้ใช้ในการกระทำความผิด และขอศาลสั่งให้ผู้ต้องหาทั้งเจ็ด คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทน และบริวารออกไปจากป่า และเขตป่าสงวนแห่งชาติด้วย

มีเจตนาใช้ไม้อย่างอาวุธ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘๒/๒๕๕๑

ป.อาญา บุกรุก ทำให้เสียทรัพย์ (ม.๓๖๔, ๓๖๕(๒), ๓๕๘)

ผู้ต้องหาที่มีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อนในเรื่องที่ผู้ต้องหาเข้ามาในบริเวณบ้าน และตัดต้นไม้ของผู้เสียหายที่ ๒ จนได้รับความเสียหาย ซึ่งผู้เสียหายที่ ๒ ได้แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาไว้ และสั่งให้คนงานในบ้านห้ามผู้ต้องหาเข้ามาในบ้านอีก การที่ผู้ต้องหาเข้าไปในบ้านผู้เสียหายที่ ๒ โดยถือไม้เข้าไปด้วยพฤติการณ์น่าเชื่อว่าผู้ต้องหา มีเจตนาที่จะใช้ท่อนไม้เป็นอาวุธเพื่อประทุษร้ายร่างกายผู้เสียหายที่ ๒ กรณีจึงเป็นการเข้าไปในเคหสถานของผู้อื่นโดยไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔ ประกอบเหตุฉกรรจ์ มาตรา ๓๖๕(๒)

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เดิมที่ดินแปลงที่เกิดเหตุเป็นกรรมสิทธิ์ของบิดาของผู้เสียหายที่ ๑ กับผู้ต้องหา ต่อมาผู้เสียหายที่ ๑ สมรสกับผู้เสียหายที่ ๒ และจึงได้เข้าพักอาศัยชั่วคราวในชั้น ๒ บนอาคารตากผ้า ครั้นปี พ.ศ.๒๕๒๘ ผู้เสียหายที่ ๑ สร้างบ้านพักอาศัยในบริเวณที่ดินของบิดา ดังกล่าวเสร็จแล้วจึงย้ายเข้ามาอยู่พร้อมสามี แต่ห้องพักบนอาคารตากผ้าคงเก็บสิ่งของเครื่องใช้บางส่วนไว้ เมื่อบิดาของผู้เสียหายที่ ๑ ถึงแก่ความตายมีการแบ่งมรดกกันระหว่างทายาทโดยผู้เสียหายที่ ๑ ได้ที่ดินในส่วนที่ได้สร้างบ้านเลขที่ ๒๔๕/๑ ซึ่งแนวเขตที่ดินกินถึงเขตกึ่งกลางอาคารตากผ้าโดยกั้นรั้วบริเวณชั้นล่างของอาคารตากผ้าเป็นแนวเขตไว้ ส่วนผู้ต้องหาได้ที่ดินติดกันโดยมีกึ่งกลางของอาคารตากผ้าเป็นแนวเขตโดยห้องเก็บของของผู้เสียหายที่ ๒ และผู้เสียหายที่ ๑ บนอาคารตากผ้าอยู่ในเขตกรรมสิทธิ์ของผู้ต้องหา ก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาได้ตัดต้นไม้ในที่ดินของผู้เสียหายที่ ๑ จึงถูกผู้เสียหายที่ ๒ แจ้งความดำเนินคดี ต่อมาวันเกิดเหตุเวลา ๑๖.๐๐ น. ผู้ต้องหาได้ใช้เสาเหล็กซึ่งใช้ชิงตาข่ายสำหรับเล่นแบดมินตันตี ทูบกระจกห้องพักของตนเองแตกเสียหายแล้วทำลายทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเก็บไว้ให้ห้องดังกล่าวอันได้แก่กระจกหน้าต่างบานเกร็ด จำนวน ๒ บานๆ ละ ๘ แผ่น รวม ๑๖ แผ่น และกระจกช่องแสงด้านบน จำนวน ๒ บาน รวม ๑๘ แผ่น ราคา ๑,๘๐๐ บาท มุ้งลวด จำนวน ๒ บาน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ราคา ๑,๐๐๐ บาท เครื่องออกกำลังกาย จำนวน ๑ เครื่อง ราคา ๔,๐๐๐ บาท รถจักรยาน
สองล้อ จำนวน ๑ คัน ราคา ๒,๐๐๐ บาท ชั้นวางของไม้ จำนวน ๑ ตู้ ราคา ๑,๐๐๐ บาท รวม
๕ รายการเป็นเงิน ๙,๘๐๐ บาท จากนั้นผู้ต้องหาเดินเข้ามาในบริเวณบ้านของผู้เสียหายเข้าไป
ในบ้านของผู้เสียหาย พุดคุยโทรศัพท์ กลับออกไปและต่อมาผู้ต้องหายืนอยู่ในบ้านผู้เสียหายนั้น
ในมือถือกิ่งไผ่ยาวประมาณ ๑ ฟุต และเดินออกไปกลับบ้านผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานบุกรุกโดยมีอาวุธและทำให้
เสียหายหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๒ กับผู้ต้องหาไม่มีความ
โกรธเคืองกันมาก่อนในเรื่องที่ผู้ต้องหาเข้ามาในบริเวณบ้านและตัดต้นไม้ของผู้เสียหายที่ ๒
จนได้รับความเสียหาย ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๒ ได้แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาไว้ และ
สั่งให้คนงานในบ้านห้ามผู้ต้องหาเข้ามาในบ้านอีก โดยวันเกิดเหตุได้รับใช้ให้การยืนยันว่า
ผู้ต้องหาใช้เสาเหล็กทุบทำลายทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ ๒ รวม ๔ รายการ ที่อยู่บริเวณ
ห้องพักชั้น ๒ ของอาคารตากผ้า จนได้รับความเสียหายและขณะทำลายทรัพย์สินได้ยิน
ผู้ต้องหาเรียกชื่อผู้เสียหายที่ ๒ เนื่องจากมูลเหตุความไม่พอใจผู้เสียหายที่ ๒ ในเรื่องดังกล่าว
อันเป็นความผิดทำให้เสียหาย หลังจากนั้นผู้ต้องหาถือท่อนไม้ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง
ประมาณ ๓ นิ้ว ยาวประมาณ ๑ ฟุต เข้าไปในบ้านผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ ทางประตูห้องหลัง
บ้านและเดินวนเวียนอยู่ในบ้าน พฤติการณ์ดังกล่าวน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาที่จะใช้ท่อนไม้
เป็นอาวุธเพื่อประทุษร้ายร่างกายผู้เสียหายที่ ๒ กรณีจึงเป็นการเข้าไปในเคหสถานของผู้อื่น
โดยไม่มีเหตุสมควร อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔ ประกอบเหตุ
ฉกรรจ์ มาตรา ๓๖๕ (๒) ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานบุกรุกโดยมีอาวุธ ตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา ๓๖๔, ๓๖๕ (๒) และสั่งฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานทำให้เสียหาย
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘

รับโอนเงินที่ได้ร่วมกันกระทำผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘๖/๒๕๕๑

ป.อาญา รับของโจร (ม. ๓๕๓)

การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒, ที่ ๓, และที่ ๔ เป็นการร่วมกันกระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินจากการกระทำความผิดยกยอกของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยแบ่งหน้าที่กันทำ เมื่อผู้ต้องหาทั้งสามรับเงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันรับของโจร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งรู้จักคุ้นเคยและร่วมลงทุนซื้อขายทองคำกับผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ยุยงให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นทรัพย์สินของมูลนิธิเพื่อโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ถอนเงินของมูลนิธิฯ มาใช้ก่อนโดยอ้างว่าจะต้องนำไปใช้ในการโอนมรดกของมารดาบุญธรรมของผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งจะได้เงินมาเป็นจำนวนมากและจะได้นำเงินดังกล่าวลงทุนค้าทองคำกันต่อไป ผู้ต้องหาที่ ๑ เชื่อตามคำอ้าง จึงได้ยกยอกเงินของมูลนิธิฯ ให้ประธานมูลนิธิฯ ลงลายมือชื่อในใบถอนเงินรวม ๒ ครั้ง และผู้ต้องหาที่ ๑ ได้แก้ไขตัวเลขในใบถอนเงินให้สูงขึ้นแล้วผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำใบถอนเงินดังกล่าวโอนเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๓ เพื่อส่งต่อให้ผู้ต้องหาที่ ๒ และที่ ๔ รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๓๒๔,๐๐๐ บาท และได้มอบเงินสดให้ผู้ต้องหาที่ ๒ รับไป ๑ ครั้ง เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ส่งมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๔ เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๕๒๔,๐๐๐ บาท

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ มีความผิดฐานร่วมกันรับของโจร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒, ที่ ๓, และที่ ๔ เป็นการร่วมกันกระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินจากการกระทำความผิดยกยอกของผู้ต้องหาที่ ๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยแบ่งหน้าที่กันทำ เมื่อผู้ต้องหาทั้งสามรับเงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันรับของโจร ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสาม ฐานร่วมกันรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓, ๘๓ ขอให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันคืนหรือใช้เงินจำนวน ๙๒๔,๐๐๐ บาท แก่มูลนิธิเพื่อโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ผู้เสียหาย

แม้ไม่พบทรัพย์สินในความครอบครอง แต่มีพยานยืนยันว่านำไปขายให้ ผู้รับของโจร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘๓/๒๕๕๑

ป.อาญา รับของโจร (ม.๓๕๓)

แม้ไม่พบทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกลักไปในความครอบครองของผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ นำทรัพย์สินของผู้เสียหายไปขายให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ก็ตาม แต่คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ในฐานะพยานว่าได้นำทรัพย์สินที่ลักมาจากผู้เสียหายไปขายให้ผู้ต้องหาที่ ๓ โดยผู้ต้องหาที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการลักทรัพย์สินจึงน่าจะเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๓ รับของโจร จริง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๐๕.๒๐ น. นาง พ. ผู้กล่าวหาอยู่ที่บริเวณห้องพัก แขวงบางแค เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นร้านขายเครื่องอุปกรณ์ตกปลาและปลาสวยงาม เห็นผู้ต้องหาที่ ๑ เดินถือถุงพลาสติก และวางไว้ข้างทาง แล้วรีบเดินไป ผู้กล่าวหาเปิดถุงพลาสติกพบรอกตกปลาจำนวนมากซึ่งเป็นของผู้กล่าวหา ร้านของผู้กล่าวหาถูกตัดสายยูและงัดลูกบิดประตูเปิดได้ มีรอกตกปลาหายไป ๒๒๘ ตัว รวมเป็นเงิน ๑๐๕,๑๔๖ บาท นาย ส. ออกมาจากห้องเช่า เห็นผู้ต้องหาที่ ๒ เดินอุ้มสิ่งของผ่านหน้าพยานไป ก่อนเกิดเหตุเล็กน้อย ร.ต.อ. ว. นำหมายจับของศาลติดตามจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ และผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำไปจับกุม ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้การรับสารภาพว่าร่วมกันกระทำความผิดตามข้อหาในหมายจับ ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้การรับสารภาพว่า ร่วมกันลักทรัพย์รอกตกปลาของผู้กล่าวหา และผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำรอก ๘ ตัว ไปขายให้กับผู้ต้องหาที่ ๓ ตัวละ ๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท แล้วแบ่งให้ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานะรับของโจร ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๓ มาทำการสอบสวน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีมีปัญหาก็ให้ศาลสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นความผิดฐานรับของโจร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้จะไม่มี การพบทรัพย์สินของผู้เสียหายไม่ว่า ส่วนใดส่วนหนึ่งที่ถูกลักไปในความครอบครองของผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นหรือ ยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ นำทรัพย์สินของผู้เสียหายไปขายให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ได้จากคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ในขณะตกเป็นผู้ต้องหาว่าได้ นำรถตกลูกปลากลักมาจากผู้เสียหายไปขายให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๓ โดยผู้ต้องหาที่ ๓ รู้อยู่แล้วว่า เป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการลักทรัพย์ ซึ่งมีใช้เป็นการขัดทอดถึงผู้ต้องหาที่ ๓ เพื่อประสงค์ให้ ตนเองพ้นผิด และผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ก็ได้ให้การยืนยันตามข้อเท็จจริงข้างต้นในฐานะพยาน ภายหลังจากที่ศาลพิพากษาลงโทษผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ แล้ว และสถานที่ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ อ้างว่านำทรัพย์สินไปขายให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นสถานที่ที่มีอยู่จริง และเป็นที่พักของ ผู้ต้องหาที่ ๓ คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีใช้เป็นเพียงคำให้การขัดทอดลอย ๆ แต่มีพยาน แวดล้อมประกอบน่าเชื่อถือว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้รับของโจรจริง ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๗ ขอให้คืนหรือใช้ราคารถตกลูกปลา จำนวน ๘ ตัว